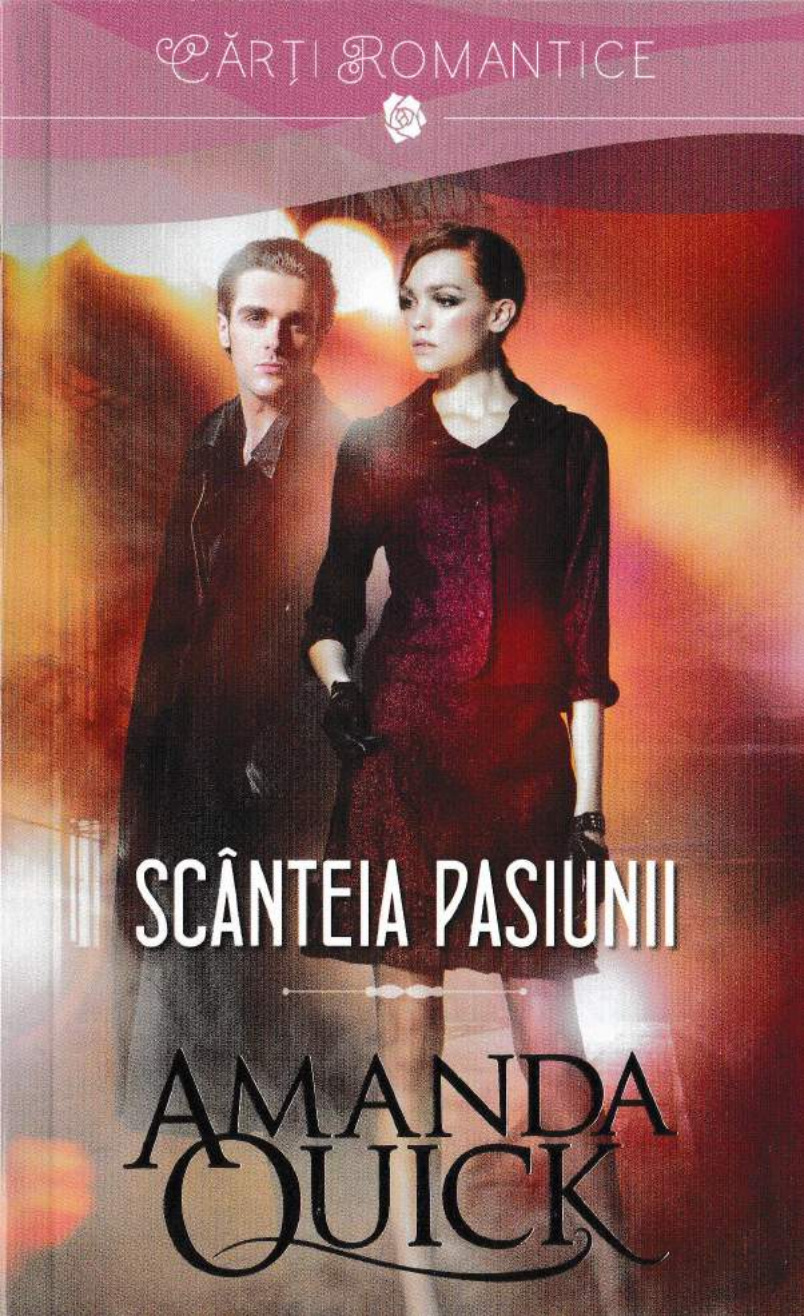

CĂRȚI ROMANTICE

A man and a woman are standing side-by-side against a warm, abstract background of orange and red hues. The man is on the left, wearing a dark suit, looking directly at the camera. The woman is on the right, wearing a dark, textured dress and black gloves, looking slightly to her left. The overall mood is romantic and sophisticated.

SCÂNTEIA PASIUNII

AMANDA
QUICK

Poate că în biroul Oliviei Chantry este o adevărată harababură, dar are o minte extrem de organizată când vine vorba despre afaceri. Compania ei, Light Fantastic, organizează evenimente strălucitoare care asigură succesul de care clienții ei au nevoie pentru a-și promova produsele sau cauzele. Când moștenește o parte, mai precis 49%, din Glow, firma de produse de iluminat high-tech a unchiului ei, Olivia constată cu uimire că acționarul majoritar este fostul finanțator al acesteia, un om de afaceri bogat, extrem de pedant, pe nume Jasper Sloan. De la începutul așa-zisului lor parteneriat, încep să sară scânteii. Se suspectează reciproc. Nu sunt de acord cu stilul celuilalt de conducere sau cu politica firmei de a angaja rude în companie... Dar nici atracția care există între ei nu poate fi negată. Însă problema cea mai mare este apariția unui șantajist care amenință să dezvăluie secrete pe care amândoi le vor îngropate, punând în pericol reputația familiei și a afacerii. Iar când șantajului i se adaugă și o crimă cu sânge-rece, singura șansă de a scăpa cu viață este să-și unească forțele... și inimile.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0299-2

9 786063 302992

AMANDA QUICK

Scânteia pasiunii

Flash
Amanda Quick
Copyright © 1998 Jayne Ann Krentz

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Scânteia pasiunii
Amanda Quick

Copyright © 2016 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUICK, AMANDA
Scânteia pasiunii / Amanda Quick;
trad.: Graal Soft - București: Lira, 2016

ISBN 978-606-33-0299-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

AMANDA QUICK

Scânteia pasiunii

Traducere din limba engleză
Irina Brandabur/Graal Soft

primul prolog

În urmă cu opt ani...

Jasper Sloan stătea în fața focului, cu un pahar de whisky terminat pe jumătate pe brațul fotoliului de lângă el, cu un vraf gros de hârtii în mână.

Arunca, pagină cu pagină, conținuturile incriminatoare ale dosarului în flăcările sălbătice.

Era miezul nopții. Afară cădea o ploaie mărunță, tipică pentru zona de nord-vest, care învăluia pădurea într-o ceață melancolică.

Luminile orașului Seattle se distingeau în ceață, la distanță, peste apele golfului Puget Sound.

În trecut, casa lui de pe insula Bainbridge fusese un refugiu și un loc unde Jasper se putea retrage. În această noapte, era un loc unde își putea îngropa trecutul.

- Ce faci, unchiule Jasper?

Jasper aruncă în flăcări încă o foaie. Apoi se uită la băiatul de zece ani care stătea îmbrăcat în pijama, în pragul ușii. Îi zâmbi ușor.

- Fac curat printre niște dosare vechi, spuse el. Ce s-a întâmplat, Kirby? Nu poți să dormi?

- Am avut alt coșmar.

În ochii inteligenți și prea treji ai lui Kirby se citeau umbre.

- O să treacă în câteva minute. Îți aduc o cană cu lapte cald.

Jasper închise dosarul pe jumătate gol și îl așează pe brațul lat al fotoliului. Numeroasele cărți despre cum să fii părinte, pe care Jasper le consultase în ultimele câteva luni, îi oferiseră sfaturi contradictorii despre subiectul laptelui cald. Dar asta părea să aibă efect asupra viselor urâte ale lui Kirby. Cel puțin, în ultima vreme avusese mai puține.

- Bine. Kirby păși în picioarele goale pe podeaua de stejar și se așază pe covorul gros de lână în fața șemi-neului. Încă ploua.

- Da. Jasper merse în bucătărie și deschise frigiderul. Luă cutia de lapte. Totuși poate se oprește până mâine.

- Dacă se oprește, putem să așezăm țintele și să mai exersăm cu arcurile?

- Sigur. Jasper turnă lapte într-o cană pe care o băgă la microunde. Apăsă câteva butoane. Putem să mergem puțin și la pescuit. Poate avem noroc și pescuim chiar cina.

Paul apăru în ușă, căscând larg. Privi dosarul de pe fotoliu.

- Ce se întâmplă aici?

- Unchiul Jasper se descotorosește de niște hârtii vechi pe care nu le mai vrea, explică Kirby.

Jasper îl privi pe celălalt nepot. Paul era cu un an și jumătate mai mare decât Kirby. Pe chipul său nu se vedea expresia exagerat de serioasă, care era marca lui Kirby, dar privirea tânără a lui Paul aducea ceva din abordarea nesăbuită a vieții, agresivă chiar, a tatălui său.

Fletcher Sloan le transmisese fiilor săi ochii vioi, de un albastru intens și părul castaniu-deschis. În anii care urmau, când moliciunea tinereții ar ceda locul planurilor mai dure și unghiurilor bărbăției, Jasper știa că Paul și Kirby aveau să devină întruchiparea bărbatului elegant și charismatic care fusese tatăl lor.

El bănuia și că, date fiind forțele puternice ale personalităților lor foarte diferite, urmau să apară mari probleme când ambii băieți aveau să ajungă la adolescență. Putea doar să spere că toate cărțile despre creșterea copiilor pe care le cumpărase la grămadă îl vor ghida prin anii mai dificili.

Jasper se baza pe cărți pentru că era foarte conștient de propriile inadecvări în ceea ce privește rolul de părinte. Tatăl său, Harry Sloan, nu fusese ceea ce s-ar numi un model demn de urmat.

Harry fusese toată viața dependent de muncă și avu-sese foarte puțin timp liber pentru fiii lui sau pentru oricine altcineva. Deși se pensionase, încă mergea zilnic

la birou. Jasper știa că în ziua în care Harry nu va mai munci va fi ziua morții sale.

Jasper turnă o a doua cană de lapte pentru Paul. El va trebui să ia lucrurile pe rând și să facă lucrurile cum se pricepe mai bine. Nu prea avea de ales, își aminti. Din fericire, se găseau multe cărți despre creșterea copiilor.

El privea ecranul digital al cuptorului cu microunde care indica timpul rămas. Într-un moment de dezorientare, numerele de pe afișaj se schimbă și devin ani. Număra înapoi spre ziua în care, în urmă cu două decenii, Fletcher intrase în viața lui.

Charismatic, fermecător și puțin copleșitor, Fletcher devenise fratele vitreg al lui Jasper când tatăl lui vădov se recăsătorise.

Jasper avea puține amintiri cu mama lui, care murise într-un accident de mașină când el avea patru ani. Dar mama vitregă, Caroline, fusese suficient de blândă, chiar dacă într-o manieră rezervată. Marele ei talent era gestionarea laturii sociale a vieții lui Harry. Era foarte bună la organizarea petrecerilor și cinelor la club pentru partenerii de afaceri ai lui Harry.

Lui Jasper i se păruse întotdeauna că tatăl său și mama vitregă trăiau în două universuri separate. Harry trăia pentru munca lui. Caroline trăia pentru activitățile de la clubul ei. Între ei nu părea să existe o mare legătură de dragoste, dar amândoi păreau mulțumiți.

Singurul defect adevărat al lui Caroline era că ținea prea mult la Fletcher. Credea că fiul ei nu putea să greșască. În loc să îl învețe să își reducă tendințele spre iresponsabilitate nesăbuită și aroganță, ea le tolerase și încurajase.

Caroline nu era singura care trecuse cu vederea trăsăturile mai puțin admirabile ale lui Fletcher. Cu șase ani mai mic decât noul său frate și dornic ca un erou să ia locul unui tată mereu plecat la muncă, Jasper fusese și el dispus să tolereze multe.

După cum evoluaseră lucrurile, fusese chiar prea mult.

Acum Fletcher nu mai era. El și soția lui, Brenda, fuseseră omorâți acum aproape un an într-un accident la schi în Alpi.

Caroline fusese devastată de vestea morții fiului ei. Dar le explicase repede, în lacrimi, lui Jasper și tuturor celor implicați, că ea pur și simplu nu putea să își asume sarcina creșterii lui Paul și a lui Kirby.

Vârsta și viața ei socială solicitantă făceau să-i fie imposibil s-o ia de la capăt ca mamă pentru nepoții ei. Băieții aveau nevoie de cineva mai tânăr, spunea ea. Cineva care avea răbdarea și energia să se ocupe de copii.

Jasper îi luase pe Paul și pe Kirby să locuiască cu el. Nu exista alt loc. El își asumase rolul de tată cu aceeași determinare concentrată, bine organizată și disciplinată ca oricare alt aspect al vieții sale.

Ultimele unsprezece luni nu fuseseră ușoare.

Prima victimă fusese mariajul său. Divorțul se finalizase în urmă cu șase luni. Nu o învinovățise pe Andrea că îl părăsise. În definitiv, rolul de mamă pentru doi băieți nu avea nici o legătură cu aranjamentul de afaceri care constituise fundamentul căsniciei lor.

Cuptorul cu microunde piui. Jasper se întoarse în prezent. Deschise ușa și scoase cânilor.

- Paul, și tu ai avut un coșmar? întrebă el.

- Nu. Paul se îndreaptă spre foc și se așează lângă Kirby. M-am trezit când v-am auzit pe voi aici, vorbind.

- Unchiul Jasper spune că mâine putem să tragem cu arcul și poate mergem și la pescuit, anunță Kirby.

- Super!

Jasper aduse cele două câni unde stăteau băieții, în fața focului.

- Asta dacă se oprește ploaia.

- Dacă nu se oprește, putem oricând să jucăm Acid Man pe calculator, spuse Kirby vesel.

Jasper tresări la gândul de a sta sechestrat în casă tot weekendul în timp ce nepoții lui se distrau la efectele speciale zgomotoase ale noului joc.

- Sunt destul de sigur că o să stea ploaia, spuse el dorindu-și din tot sufletul să fie adevărat.

Paul privi dosarul închis de pe brațul fotoliului.

- Cum de arzi acele hârtii?

Jasper se așează și luă dosarul.

- Afaceri vechi. Sunt doar niște lucruri care nu mai sunt importante.

Paul încuviință din cap, mulțumit.

- Păcat că nu ai aici un tocător de hârtie, nu?

Jasper deschise dosarul și reluă aruncarea conținutului în flăcările înfometate.

- Focul este la fel de bun.

După părerea lui, focul făcea chiar o treabă mai bună decât un tocător mecanic. Nimic nu era la fel de eficient precum focul când venea vorba despre distrus dovezi incriminatoare.

al doilea prolog

Cinci ani mai târziu...

Olivia Chantry își turnă un pahar de vin roșu zinfandel și îl duse pe hol, spre dormitorul care fusese transformat în birou. Încă avea pe ea rochia pe gât, neagră, cu mâneci lungi, pe care o purtase în acea după-amiază la înmormântarea soțului ei.

Logan ar fi fost fostul ei soț dacă ar fi trăit. Ea se pregătea să ceară divorțul, când el plecase brusc spre Pamplona, în Spania. Acolo se îmbătase foarte tare și alergase cu taurii. Taurii câștigaseră. Logan fusese călcat în picioare de tauri și murise.

Oricum dispăruse în plină glorie, reflectă Olivia. Și să crezi că ea se gândea odată că un mariaj bazat pe prietenie și pe interese comune de afaceri ar avea un fundament solid, durabil.

Unchiul Rollie avusese dreptate, își spuse ea. Logan avusese nevoie de ea, dar nu o iubise.

La jumătatea holului se opri brusc lângă termostat pentru a ajusta temperatura. Toată ziua îi fusese frig. Expresiile acuzatoare de pe fețele membrilor familiei Dane, mai ales acelea din ochii fratelui mai mic al lui Logan, Sean, nu o încălziseră cu nimic. Ei știau că ea se întâlnise cu un avocat și o învinovăteau pentru moartea subită a lui Logan.

Ochii înlăcrimați, îndurerați ai Ninei, verișoara ei, nu făcuseră decât să accentueze senzația de frig a Oliviei.

Unchiul Rollie, singurul membru al familiei Oliviei care o înțelegea cel mai bine, se aplecase pentru a-i șopti, la adăpostul muzicii de orgă:

- Dă-le timp, spuse Rollie, cu înțelepciunea celor 80 de ani ai lui. Toți suferă acum, dar în cele din urmă vor trece peste asta.

Olivia nu era atât de sigură de asta. În inima ei știa că relațiile cu familia Dane și cu Nina nu vor mai fi vreodată la fel.

Când ajunsese în biroul mic și aglomerat, luă o înghițitură de zinfandel pentru a-și reveni. Apoi lăsă paharul jos și se îndreptă spre dulapul de metal din colț. Învârti cifrul lacătului și deschise un sertar. Apăru un rând de dosare, majoritatea îngrămădite cu corespondență de afaceri, formulare fiscale și alte hârtii. Într-una din aceste zile va trebui să trateze cu seriozitate îndosărierea.

Căută în sertar și scoase jurnalul. Pentru o clipă, privi volumul legat în piele și luă în considerare conținutul incriminator.

După o vreme se așeză la biroul ei dezordonat, își dădu jos pantofii negri cu tocuri și porni micul distrugător de documente. Mașina se trezi la viață cu un zgomot intens, un rechin mecanic dornic de pradă.

Micul dormitor transformat în birou era sufocant, cu geamurile sale înguste, se gândi ea, deschizând jurnalul. De fapt, detesta locul în care trăise împreună cu Logan, de când se căsătoriseră, în urmă cu șase luni.

Primul lucru pe care îl va face a doua zi la prima oră era să caute un apartament mai mare. Afacerea ei începea să se dezvolte.

Își putea permite să își cumpere un apartament. Un loc cu multe ferestre.

Una câte una, Olivia rupea paginile din jurnal și hrănea cu ele fălcile de oțel ale aparatului de tocat. Ar fi preferat să ardă dovezile incriminatoare, dar nu avea șemineu.

Nu mai avea vin în pahar când termină de tocat mărunț fiecare pagină a jurnalului. Olivia sigilă punga de plastic a tocătorului și o duse la subsolul clădirii de apartamente. Acolo aruncă conținutul în pubela marcată cu „Exclusiv hârtie curată“.

Când furtuna de pagini de jurnal distruse încetă, Olivia închise capacul pubelei. Dimineața următoare avea să vină un camion mare care va evacua conținutul. Hârtia aruncată, inclusiv paginile tocate din jurnal vor fi transformate în curând în ceva util.

Poate hârtie de ziar.

Sau hârtie igienică.

La fel ca aproape toată lumea care locuia în Seattle, Olivia credea cu putere în reciclare.

capitolul 1

Prezentul...

Jasper știa că avea probleme pentru că ajunsese în punctul în care se gândea foarte serios să se însoare din nou.

Atenția îi fu distrasă de la subiectul periculos un moment mai târziu, când își dădu seama că cineva încerca foarte tare să îl omoare.

Cel puțin el *credea* că cineva încerca să îl omoare.

În orice caz, ca modalitate de distragere, perspectiva era uimitor de eficientă. Jasper încetă imediat să se mai gândească la înșurătoare.

Lui Jasper îi atrase atenția strălucirea orbitoare, fierbinte a soarelui tropical reflectată pe metal în oglinda retrovizoare. Ridică privirea. Fordul verde care îl urmărea de pe țărmul nordic al micii insule se afla brusc mult mai aproape. În alte câteva secunde, vehiculul avea să lovească bara de sus a jeepului.

Fordul accelerează la ultima curbă strânsă și se apropie strâns de jeep. Geamurile fumurii ale mașinii, deși destul de des întâlnite aici în zona Pacificului de Sud, făceau imposibil de deslușit chipul persoanei de la volan. Oricine ar fi fost, era fie foarte beat, fie foarte drogat.

Un turist, se gândi Jasper. Fordul arăta ca una dintre acele mașini ruginite, de închiriat, pe care le văzuse la mica agenție din satul de unde alesese jeepul.

Pe drumul cu două benzi, care împrejmua insula Pelapili, nu era foarte mult spațiu de manevră. Imediat în stânga se afla un perete abrupt de stâncă. Pe partea dreaptă a lui Jasper, terenul cobora, într-un unghi ascuțit, în marea de turcoaz.

Jasper se gândi că el nu dorise niciodată să își ia această vacanță în paradis. Ar fi trebuit să își asculte

instinctele, și nu rugămintile nepoților și ale prietenului său, Al.

Cu asta te alegi atunci când le permiți altor oameni să te convingă să faci ceea ce ei cred că este mai bine pentru tine.

Jasper studie banda îngustă de pe marginea carosabilului. Nu era suficient loc pe această porțiune de drum. O singură mișcare greșită și un șofer putea să sfârșească la 20 de metri mai jos, pe plaja de lavă și bolovani.

Ar fi trebuit să treacă prin criza vârstei mijlocii în pacea și confortul său din casa de pe insula Bainbridge. Cel puțin acolo ar fi fost mai sigur de supraviețuirea sa.

Dar făcuse greșeala extrem de rară de a le permite altora să îl convingă să facă ceva ce chiar nu voia.

- Trebuie să evadezi, unchiule Jasper, declarase Kirby cu încrederea și entuziasmul unui student în anul întâi care tocmai terminase primul curs de psihologie. Dacă nu vorbești cu un terapeut, cel puțin poți să îți oferi o schimbare de peisaj.

- Detest să spun asta, dar cred că Kirby are dreptate, spusese Paul. Nu ai fost în apele tale în ultima vreme. Toată vorbăria asta despre vânzarea Sloan&Associates... Parcă nu ești tu, unchiule Jasper. Ia-ți o vacanță. Dezlănțuie-te! Fă ceva ieșit din comun!

Jasper se uitase la nepoții care stăteau de partea cealaltă a biroului său. Paul și Kirby erau amândoi înscriși la cursurile de vară de la Universitatea din Washington. Mai mult, amândoi aveau slujbe cu jumătate de normă anul acesta. Aveau propriul apartament în apropierea campusului și duceau viați foarte active. Nu crezuse nici măcar o secundă că, printr-o pură coincidență, se întâmplase ca amândoi să fie în centrul orașului în acea după-amiază.

Nu crezuse nici că le trecuse amândurora din senin prin cap să treacă pe la biroul lui.

Jasper era aproape sigur că era ținta unei ambuscade planificate.

- Appreciez mult preocuparea voastră, spusese el. Dar nu am nevoie și nici nu vreau o vacanță. Iar în ceea

ce privește vânzarea companiei, aveți încredere în mine, știu ce fac.

- Dar, unchiule Jasper, protestă Paul. Tu și tata ați construit această companie de la zero. Face parte din tine. O ai în sânge.

- Hai să nu exagerăm cu dramatizarea, spuse Jasper. La naiba, chiar și cei mai feroce competitori ai mei îți vor spune că este momentul perfect să mă apuc de altceva.

Kirby se încruntă, ochii lui albastru-închis erau plini de îngrijorare.

- Unchiule Jasper, cum stai cu somnul?

- Ce legătură are somnul meu cu orice altceva?

- Noi studiem depresia clinică la cursul de psihologie. Tulburările de somn reprezintă un puternic semn de îngrijorare.

- Stau foarte bine cu somnul.

Jasper se hotărî să nu le spună că în ultima lună se trezea frecvent la patru dimineața. Neputând să adoarmă la loc, își făcuse obiceiul de a se duce la birou foarte devreme ca să se uite câteva ore peste dosarele lui de afaceri.

Pretextul era că voia să treacă prin toate detaliile operațiunilor extinse ale Sloan&Associates înainte de ai vinde firma lui Al.

Dar el știa adevărul. Avea o pasiune pentru ordine și rutină. Găsea alinare în dosarele sale elegant aranjate. Cunoștea foarte puțini oameni care puteau să ajungă instant la date financiare vechi de decenii sau la polițe de asigurare care fuseseră anulate în urmă cu cinci ani.

Poate că nu putea să controleze fiecare aspect al vieții sale, se gândea el, dar putea al naibii de bine să gestioneze documentele legate de asta.

- Ei bine, atunci cum stai cu pofta de mâncare? Kirby îl cercetă cu o privire îngrijorată. Ai slăbit?

Jasper apucă brațele fotoliului și îl privi dur pe Kirby.

- Dacă vreau părerea profesională a unui psiholog, o să apelez la un specialist adevărat, nu la cineva care a urmat un curs de psihologie generală.

O oră mai târziu, în timp ce lua prânzul la un mic restaurant italian în apropiere de Pike Place, Al Okamoto se declara de acord cu verdictul lui Paul și al lui Kirby.

- Au dreptate. Al înfășură pe furculiță spaghettițele puttanesca. Trebuie să iei o scurtă pauză. Ia-ți o vacanță. Când te întorci, stăm din nou de vorbă să vedem dacă mai vrei să îmi vinzi Sloan&Associates.

- Serios, acum și tu? Jasper dădu la o parte porția neterminată de ravioli cu crab. Nu recunoscuse față de Kirby în acea după-amiază, dar, în ultima vreme, nu mai avea poftă de mâncare. Ce se întâmplă azi cu toată lumea? Și ce dacă am investit câteva ore în plus pentru proiectul Slater? Vreau doar să pun totul în ordine pentru vânzare.

Al miji ochii.

- Nu este proiectul Slater. Ăla e ceva de rutină și știi asta. Te puteai ocupa de el și în somn. Asta dacă ai fi avut parte de ceva somn, ceea ce mă îndoiesc.

Jasper își încrucișă brațele pe masă.

- Acum îmi spui că par obosit? La naiba, Al...

- Îți spun că ai nevoie de o pauză, atâta tot. Doar un weekend nu va fi de ajuns. Ia-ți o lună de concediu. Du-te să lenevești undeva într-un loc izolat, pe o insulă tropicală. Înoată în ocean, stai sub un palmier. Bea câteva cocktailuri margarita.

- Amice, te avertizez, dacă ai de gând să îmi spui că sunt deprimat...

- Nu ești deprimat, treci prin criza vârstei mijlocii.

Jasper se holbă la el.

- Ești nebun? Nu trec prin așa ceva.

- Știi cum se manifesta criza asta, nu?

- Toată lumea știe cum se manifestă criza vârstei mijlocii. Aventuri cu femei foarte tinere. Mașini sport impresionante. Un divorț.

- Și?

- În caz că ai uitat, am divorțat în urmă cu aproape opt ani. Nu am de gând să-mi cumpăr un Ferrari care să poată fi furat și trimis la dezmembrat din prima săptămână. Și nu am mai avut o aventură - Jasper se întrerupse brusc - de ceva vreme.

- De *multă* vreme. Al arată cu furculița spre Jasper. Nu ieși destul în oraș. Asta este una dintre problemele tale. Nu ai o viață socială normală.

- Deci, nu îmi plac petrecerile. Dă-mă în judecată.

Al oftă.

- Te cunosc de mai bine de cinci ani. Pot să îți spun că tu nu faci niciodată nimic la fel ca toată lumea. E de la sine înțeles că nu ai nici o criză a vârstei mijlocii tipică, obișnuită. În loc de o explozie, tu ai parte de o prăbușire lentă.

- Și pentru asta îmi recomanzi o vacanță pe o insulă exotică?

- De ce nu? Merită încercat. Alege una dintre acele stațiuni incredibil de scumpe, de pe o insulă nedescoperită. Genul de loc care-i scapă de stres pe directorii suprasolicitați la muncă.

- Și cum fac să-i scape de stres? Întrebă Jasper.

Al luă cu furculița o altă îmbucătură de paste.

- Îți dau o cameră fără telefon, fără fax, fără televizor, fără aer condiționat și fără ceasuri.

- Pe vremuri un hotel de genul acesta era denumit dărăpănătură.

- Este ultima modă în vacanțe de top, îl asigură Al, mestecând spaghetetele. Costă o avere. Ce ai de pierdut?

- Nu știu. O avere, poate?

- Îți poți permite. Uite, eu, Paul și Kirby am ales deja un loc ideal. O insulă numită Pelapili. Este la capătul șirului de insule hawaiiene. Ți-am făcut rezervare.

- Ce-ai făcut?

- O să stai acolo o lună întreagă.

- Pe dracu', am o afacere de condus.

- Eu sunt vicepreședintele, al doilea mare acționar și principalul asociat al companiei Sloan&Associates, ții minte? Spui că vrei să îmi vinzi afacerea. Dacă nu ai încredere în mine să conduc afacerea timp de o lună, în cine poți avea încredere?

În final, Jasper rămăsese fără scuze. O săptămână mai târziu era în avion, în drum spre insula Pelapili.

În ultimele trei săptămâni și jumătate urmase cu strictețe programul pe care i-l făcuseră Al, Kirby și Paul.

În fiecare dimineată înota în apele pure și limpezi ale golfului care era doar la câțiva pași de căsuța simplă și foarte scumpă. Petrecea mult timp citind thrillere plictisitoare la umbra unui palmier, iar seara bea margarita.

În zilele în care nu mai putea suporta liniștea forțată, folosea jeepul închiriat pentru a se furișa în sat ca să cumpere un exemplar din *Wall Street Journal*.

Ziarele erau mereu vechi de cel puțin trei zile până ajungeau în Pelapili, dar le prețuia pe fiecare. Ca un alchimist nebun, examina fiecare centimetru al ziarului pentru a descoperi secrete oculte din lumea afacerilor.

Jasper adora informația. În ceea ce îl privea, era nu doar putere, ci magie. Era sângele muncii lui în gestionarea fondurilor de capital. Aduna informații, le organiza și le îndosaria.

Uneori credea că într-o viață anterioară fusese bibliotecar. Ocazional îi apăreau viziuni cu el aplecându-se peste papirusuri într-o bibliotecă antică din Alexandria sau Atena.

Izolarea de fluxul informației legate de afacerile zilnice în numele relaxării fusese o mare greșeală. Acum știa asta.

Ceea ce nu știa era dacă trecea printr-o criză a vârstei mijlocii, dar ajunsese la o concluzie clară: era plictisit. Era o persoană care-și fixa țeluri, iar de când se afla în Pelapili singurul țel era să plece de pe insulă.

Cu toate astea, lucrurile se schimbă în ultimele 60 de secunde. Acum avea un nou țel. Unul foarte clar. Voia să evite să cadă de pe marginea stâncii, în marea azurie.

Mașina era aproape peste el. În eventualitatea în care șoferul era pur și simplu teribil de nerăbdător, Jasper încercă să își facă loc cu prudență spre marginea benzii. Acum Fordul avea loc să treacă, dacă acesta era scopul. Pentru câteva secunde, Jasper crezu că asta se va întâmpla. Botul Fordului trase spre cealaltă bandă. Dar în loc să accelereze și să depășească, agăță aripa jeepului lui Jasper. Metalul se izbea de metal. Jeepul se scutură cu totul. Jasper se luptă cu instinctul de a vira și a se îndepărta de Ford. Pe banda de urgență de pe partea dreaptă

nu mai rămăsese loc. Încă un metru și ar fi zburat deasupra golului stâncos.

Jasper își dădu brusc seama ce se întâmpla de fapt. Fordul chiar voia să forțeze jeepul să cadă în gol. Jasper știa că va avea parte de o moarte neplăcută, dar rapidă, dacă nu acționa repede.

Fordul verde era paralel cu jeepul acum, pregătindu-se să-l lovească din nou.

Jasper se forță să se gândească la situația de față ca la o problemă de afaceri. O chestiune de timp.

În unele aspecte, sincronizarea lui nu era prea bună.

Se transpuse în starea aceea de detașare și calm care îl cuprindea ori de câte ori se concentra la muncă. Lucrurile nu se derulau cu încetinitorul, dar păreau mult mai clare.

Acum scopul era clar. Nu va cădea de pe stâncă.

Calea spre acest scop era la fel de evidentă. Trebuia să treacă în etapa de atac. Era foarte conștient de dimensiunile fizice ale spațiului din jurul lui. Aprecie distanța până la următoarea curbă și viteza propriului vehicul. Simți că șoferul Fordului se antamase pentru încă o lovitură.

Jasper trase de volan, ținând bara jeepului spre aripa Fordului. Urmă un scrâșnet și încă un tremurat de la atingerea metalelor. Jasper se apropie mai mult.

Fordul viră ca să evite al doilea impact. Intră în a doua curbă pe banda greșită. Șoferul, aparent panicat la gândul că se va izbi de un vehicul din sensul opus, viră puternic.

Pentru o clipă, Jasper crezu că Fordul va ieși în decor. Cumva reuși să se agațe de drum.

Jasper încetini numaidecât și luă curba cu grijă. Când ieși din ea, zări Fordul. Deja se afla la câteva sute de metri în față. Privi cum dispăre după altă curbă.

Evident, șoferul Fordului se hotărâse să abandoneze asaltul asupra jeepului. Jasper se întrebă dacă bărbatul, presupunând că era bărbat, își pierduse cumpătul sau pur și simplu își revenise foarte repede după experiența aproape mortală din curbă.

Jasper își spuse că era doar un caz de șofat sub influența alcoolului sau de furie la volan. Asta era singura explicație logică.

A lua în calcul fie și pentru un moment posibilitatea că cineva ar fi încercat să îl omoare intenționat ar fi un semn sigur de paranoia în fază incipientă. Kirby s-ar distra de minune. Probabil l-ar lua la curs pe Jasper ca material didactic.

La naiba! Nici măcar nu reținuse numărul de înmatriculare!

Jasper încercă să revadă cu ochii minții partea din spate a mașinii verzi. Era bun la numere. Dar când trecu în revistă vagile imagini ale Fordului, își dădu seama că nu își amintea să fi văzut plăcuța de înmatriculare.

Fusese aproape un accident. Asta era singura explicație. „Sloan, nu deveni acum paranoic.“

Își petrecu mare parte a nopții calde, tropicale, pe veranda căsuței sale scumpe și lipsite de accesorii moderne. Rămase mult timp așezat pe scaunul de răchită privind lumina argintie a lunii care se prelingea pe suprafața mării. Nu își putea explica de ce devenea tot mai neliniștit cu fiecare oră care trecea.

Analiză în perspectivă incidentul de pe șosea. Știa că nu avea nici o noimă să creadă că cineva de pe insula Pelapili avea vreun motiv să încerce să îl omoare. Nu, nu era tulburat din pricina întâmplării aproape dramatice din acea după-amiază.

Dar nu se putea liniști. Se întreba dacă nu cumva suferea de o supradoză de papaya, nisip și margarita. Problema cu acest paradis era că nu îi oferea nici o provocare.

La două dimineața își dădu seama că venise timpul să se întoarcă la Seattle.

capitolul 2

În dimineața următoare, Jasper sună la biroul său din mica sală de așteptare a aeroportului de pe insula

Pelapili. Conexiunea nu era bună, dar nu avu probleme în a-l auzi pe Al.

- Ce dracu' vrei să spui, că ești în drum înapoi spre Seattle? Era vorba că stai acolo o lună.

- A intervenit o schimbare de planuri, Al.

„Deja mă simt mai bine“, se gândi Jasper. Pentru el făcea minuni simplul gând de a se întoarce în lumea reală.

- Uite, am avut o înțelegere. Tu trebuia să stai patru săptămâni departe de birou.

- Nu am timp să stau la discuții despre asta. Avionul pleacă în 45 de minute. E doar un zbor pe zi de pe stânca asta. Dacă îl pierd, o să fiu prins aici până mâine.

- Cam atât și cu vacanța ta. Al oftă adânc. M-am temut că n-o să meargă.

Jasper își acoperi urechea liberă cu mâna ca să acopere zgomotul unui avion privat mic, care se pregătea să decoleze.

- Ascultă, Al, s-a întâmplat ceva cât timp am fost plecat din oraș?

- Nimic important. Te-aș fi contactat dacă era ceva foarte important.

- Dar ceva neimportant?

- Doar lucrurile obișnuite. Tonul lui Al părea lipsit de îngrijorare. Acordul cu Bencher se derulează cum trebuie. Până te întorci ar trebui să am totul gata, pregătit. Avem o cerere interesantă de finanțare de la o firmă mică, specializată în tehnologii cu unde sonore. Merită să aruncăm o privire.

- Al, acum este decizia ta. Tu vei deține compania, imediat ce reușim să semnăm actele. Mai e ceva ce ar trebui să știi?

- Nimic serios. Nici unul dintre clienții noștri nu a dat faliment sau ceva de genul acesta. Stai așa, cred că au fost vreo două telefoane de la un avocat.

- Ce avocat?

- Stai puțin, să o întreb pe Marsha.

Jasper bătea darabana cu degetele pe micul raft de sub telefon în timp ce asculta schimbul de replici dintre Al și Marsha.

După un moment, Al reveni pe linie.

- Așa, uite ce e. Avocatul se numea Winchmore. El voia să îl contactezi și citez „cât mai repede cu putință“.

- Winchmore. Jasper sortă repede în gând câteva fișiere. Numele nu îmi sună deloc cunoscut. Stai puțin. E vorba de Winchmore de la Winchmore Steiner și Brown?

Urmă o altă pauză scurtă în timp ce Al vorbea cu Marsha.

- Da. Spunea că vrea să te anunțe de moartea unuia dintre clienții tăi. Dar numele nu se afla în dosare. Marsha i-a spus că ești plecat din oraș până la finalul lunii.

Afară, pe singura pistă de avion de pe insulă, micul avion se înalță în aer cu zgomot. Jasper apăsă receptorul mai aproape de ureche.

- Cum se numea clientul?

- Nu l-am recunoscut și după cum spuneam, nu am putut să găsesc nici o înregistrare. Trebuie să fi fost cineva cu care ai tratat înainte să vin eu în companie. Al făcu din nou o pauză ca să vorbească cu Marsha.

Jasper privi cum micul avion urcă spre cerul albastru, infinit.

- L-am găsit, spuse Al în sfârșit. Roland G. Chantry. Marsha a spus că povestea era puțin dubioasă. Se pare că Chantry și un prieten, pe nume Wilbur Holmes, au murit în urma unui accident cu balonul în timp ce se aflau într-un foto-safari în Africa, acum trei săptămâni și jumătate.

- La naiba! Jasper avu brusc imaginea vie a unui bărbat vivace, grizonant, vesel, de aproape 80 de ani. Rollie Chantry fusese un om de afaceri foarte priceput, cu un entuziasm de neostoit și cu poftă de viață. Ești sigur că a murit?

- Potrivit lui Winchmore, da. Vocea lui Al se umplu se îngrijorare. Îmi pare rău. Chantry era un prieten apropiat?

- Nu, dar am făcut afaceri împreună. Îmi plăcea de el. Avea o companie numită Glow, Inc., acolo în Seattle.

- Am auzit de ea. Proiectează și produce instalații de iluminat de înaltă tehnologie și industriale?

- Exact. Chantry a venit la mine pentru finanțarea capitalului de risc acum doi ani, chiar înainte ca tu să te alături Sloan&Associates. Voia să extindă partea de afacere care se ocupa cu cercetarea și dezvoltarea. Însă nu îl primea nici o bancă din cauza vârstei.

- Și l-ai susținut?

- Sigur. Era evident că știa ce face și mie mi se părea destul de sănătos. Juca tenis de trei ori pe săptămână. După părerea mea, Glow a fost mereu o mașină de făcut bani, dar acum este pregătită să devină și mai profitabilă.

Presupunând că firma era gestionată cum trebuie în perioada de tranziție care urma. Jasper reflectă asupra problemei. Pierderea fondatorului și a singurului proprietar putea să fie o lovitură pentru Glow, Inc., în acest moment critic.

- De ce nu are dosar? întrebă Al. Ești celebru pentru dosarele tale.

- Există unul, dar se află între dosarele mele personale, de acasă. Cu Chantry am făcut un aranjament privat.

- Privat? Vrei să spui că ăsta nu este un acord al Sloan&Associates?

- Nu. E doar între mine și Chantry.

Urmă o mică pauză înainte ca Al să întrebe delicat:

- Pot să întreb de ce?

- Am considerat-o că reprezintă o excelentă ocazie pentru o investiție personală, nu a companiei.

Era o explicație la fel de bună ca oricare alta. Adevărul era, se gândi Jasper, că nu știa ce îl determinase de fapt să semneze acel contract cu Chantry. La momentul respectiv i se păruse pur și simplu cel mai bun lucru de făcut. Când venea vorba despre afaceri, mereu își urma instinctele.

Acum părea ca și cum ar fi făcut o investiție care i-ar schimba viitorul.

- Înțeleg. Al rămase puțin pe gânduri. Glow este o firmă controlată destul de strict, nu-i așa?

- Poți s-o mai zici o dată. Chantry deținea toate acțiunile.

- Ce folosea drept garanție?

- Compania însăși, desigur, spuse Jasper.

- Ai încheiat un contract care ți-a acordat putere de control în eventualitatea în care lucrurile nu merg bine și el nu va putea să îți înapoieze împrumutul?

- Ceva de genul acesta.

- Ce-ai primit? întrebă Al cu o curiozitate profesională. 15 sau 20 % din proprietate și un loc în consiliul director?

Jasper știa că presupunerea lui Al era una logică. O parte a controlului și un drept de vot în consiliul director erau lucruri destul de comune pentru o firmă cu capital de risc care caută să își asigure investiția.

- Aranjamentul meu cu Glow a fost puțin diferit de cele pe care le fac de obicei cu clienții Sloan&Associates, spuse Jasper. Chantry avea nevoie de o infuzie de capital foarte mare pentru a-și duce planurile la bun sfârșit. De asemenea, voia să se asigure și că viitorul companiei sale va fi protejat în caz că i se întâmpla ceva. Nu voia să o vândă sau să fie absorbită.

- Ce vrei să spui?

- Chantry nu voia, de fapt, un investitor. Voia un partener tăcut. Cineva care să se ocupe de Glow dacă el nu mai era prin preajmă.

- Un partener tăcut? Asta deja devine ciudat. Care este concluzia aici?

Jasper răsuflă încet.

- Concluzia e că acum dețin 51% din Glow, Inc.

La celălalt capăt urmă o pauză scurtă, bruscă, în timp ce Al digera informația.

- Interesant, spuse el precaut. Și, dacă pot să întreb, cine deține restul de 49%?

- Rollie mi-a spus că, deși la el lucrează o seamă de rude din familia Chantry, singura persoană din familie care are cap pentru afaceri este nepoata lui. El a spus că intenționa să îi lase ei 49% din afacere.

- Cum o cheamă?

- Numele ei de familie este tot Chantry, dar nu sunt sigur de prenume. Cred că începe cu „O”. Poate Ophelia sau Olympia. Este în dosarele mele personale.

Al chicoti.

- Da, pun pariu că este. Kirby mi-a spus alaltăieri că începe să își facă griji pentru obsesia ta cu dosarele.

Jasper se hotărî să ignore această remarcă. Încă încerca să își aducă aminte prenumele noului său partener junior în afaceri.

Îi apăru în minte foarte clar.

- Olivia. Asta era. Olivia Chantry.

- De ce îmi sună cunoscut numele acesta? întrebă Al.

- Rollie mi-a spus că are propria afacere acolo în Seattle. Este o companie de organizare de evenimente.

- Vrei să spui genul de firmă pe care o angajezi pentru un eveniment mare, precum un bal de caritate sau o strângere de fonduri în scopuri politice?

- Da. Jared trecu prin încă câteva sertare mintale și veni cu încă un nume. Light Fantastic. Cred că așa se numește compania ei.

- Glumești? șuieră încet Al. Să fiu al naibii! Acum îmi aduc aminte.

- Ce ți-ai adus aminte?

- Vorbim despre Olivia Chantry de la Light Fantastic, nu?

- Da. Jasper observă că se formează o mică coadă în apropiere de linia de plecări. De ce?

- Dacă nu ai fi așa un filistin în ceea ce privește arta, ai ști cine este noua ta parteneră.

- Rollie nu a pomenit nimic cum că ar fi o artistă.

- Nu este, spuse Al cu răbdare. Dar a fost măritată cu un artist pentru o vreme. Nimeni altul decât Logan Dane. Până și tu ai auzit de el.

- Dane. Jasper privea poarta. Părea că îmbarcarea avea loc mai devreme. Nu voia să riște să piardă zborul. Sigur. Am auzit de el. Cine nu a auzit? Dar e mort, nu-i așa? A murit într-un accident în Europa sau ceva de genul acesta, acum ceva vreme?

- Acum trei ani, omul a alergat cu taurii în Pamplona, șopti Al.

- Probabil era beat.

- Sloan, pentru numele lui Dumnezeu, în sufletul tău nu există romantism sau pasiune? Nu ai citit niciodată

Hemingway? Alergatul cu taurii este cea mai tare provocare. Omul împotriva bestiei.

- Să înțeleg că în cazul lui Logan Dane bestia a fost biruitoare?

- Da. Vocea lui Al reveni la tonul obișnuit. Unii spun că s-a sinucis. Legenda spune că soția lui, noua ta parteneră, se pregătea să divorțeze de el. Dane a luat-o puțin razna la ideea că își va pierde nevasta, managerul afacerii sale și totodată muza lui și a plecat la Pamplona.

- Soția lui se ocupa de toate aceste lucruri?

- Așa se spune.

- Al, de unde ai aflat toate astea?

- Nu ții minte articolul din revista *West Coast Neo*, de anul trecut? întrebă Al.

- La naiba, nu. *West Coast Neo* este una dintre acele reviste glossy, care place oamenilor din domeniul artei și literaturii, așa-i?

- Da.

- Nu am timp să citesc astfel de chestii.

- Jasper, știi, într-o zi ar trebui să încerci să citești și altceva în afară de *Wall Street Journal* și *Hard Currency*. Vei fi uimit de cât de mult mai bine informat vei deveni. S-ar putea chiar ca oamenii să înceapă să te invite în oraș. Poate chiar ai putea avea o viață socială.

- Scutește-mă de predica despre cum nu ies destul în oraș. Ce altceva știi despre Olivia Chantry?

- Numai ce am citit în articolul din *West Coast Neo*. Crawford Lee Wilder a supranumit-o „Muza Întunecată a lui Logan Dane”.

- Cine naiba este Crawford Lee Wilder?

- Vai, dar chiar ești un troglodit când vine vorba despre cultură, așa e? Wilder lucrează la *West Coast Neo*. Este foarte important în lumea jurnalismului. A primit un Pulitzer pe când lucra la *Seattle Banner-Journal*. A realizat o serie de investigații despre una dintre firmele alea mari de vorbitori motivaționali. Știi, o companie care oferă seminarii despre cum să motivezi angajații.

Se produse un declic.

- Țin minte seria. Am citit-o.

- Felicitări, spuse Al sec.

- A realizat o analiză solidă, în amănunt. A arătat că firma opera o înșelătorie. Mai târziu, firma pe care a abandonat-o în articol a dat faliment din cauza dezvăluirilor.

- Și cum de Wilder a numit-o pe Olivia Chantry Muza Întunecată a lui Dane? întrebă Jasper.

- Wilder a spus despre ea că este geniul de marketing din spatele carierei lui Dane. El a dat de înțeles că ea era cea care-l inspira pe Dane. Că fără ea nu putea să picteze. Când ea l-a amenințat cu ruperea relației, a luat-o razna. Dar doamna Chantry s-a îmbogățit mult după moartea lui.

- La ce te referi?

- Se pare că ea a moștenit toate picturile lui Logan Dane. De vreme ce în ultimii trei ani piața pentru lucrările lui Dane a explodat direct în stratosferă, cred că poți presupune că doamna Chantry stă pe o avere din artă.

- Interesant.

- La finalul lunii s-ar putea să vedem o parte din colecția ei privată. Vocea lui Al fu străbătută brusc de entuziasm. Muzeul Kesgrave de Artă Modernă va găzdui în curând o expoziție retrospectivă Dane.

- Asta e drăguț, spuse Jasper absent. El observă că oamenii de la coada de plecări începură să înainteze. Uite, trebuie să plec, Al. Vorbim când mă întorc.

- Ești sigur că nu vrei să stai toată luna pe Pelapili?

- Nici o șansă. Sufăr deja de sevraj de fax. Nici nu știu ce se poate întâmpla dacă mai stau mult aici.

Jasper închise telefonul, dar nu își luă mâna de pe receptor. Pentru o clipă contemplă priveliștea prin pereții deschiși ai sălii de așteptare. Palmierii tremurau în briza lentă. Dacă nu ar fi purtat ochelarii de soare, ar fi fost orbit de strălucirea razelor de soare care se oglindeau pe suprafața apei albastre.

Tot viitorul său era schimbat de înțelegerea pe care o făcuse cu Roland Chantry. Acum el deținea 51% din acțiunile companiei Glow, Inc.

Lăsă receptorul în furcă și își luă bagajul. În definitiv, vacanța exotică nu fusese un lucru chiar atât de rău, își zise el. E adevărat că până ieri sejurul fusese foarte plictisitor. Dar în sfârșit lucrurile păreau să se redreseze.

Pentru prima oară în ultimele luni, avea un proiect incitant asupra căruia să își concentreze atenția și energia. A avea un țel.

Acum nu doar că deținea o nouă afacere, dar avea și un partener de afaceri. Asta însemna că îl aștepta o serie de probleme în Seattle.

Erau genul de probleme la care el se pricepea.

Gândurile efemere despre o a doua căsătorie dispărură. Mai bine așa, reflectă el, vesel. Nu se pricepea prea bine la căsnicie. Era însă de-a dreptul genial când venea vorba despre afaceri.

Câteva minute mai târziu, când se îmbarca în avion, deja fluiera ușor în barbă. Atunci când însoțitoarea de zbor îi înmână ediția curentă din *Wall Street Journal*, Jasper își spuse că viața era frumoasă. Se cufundă imediat în lectura unui articol despre strategiile de impozitare a corporațiilor. Nu se deranjează să se uite pe geam, să vadă cum se îndepărtează de Pelapili.

capitolul 3

Bolivar dădu din mâini exasperate.

– Știi care e problema ta, Olivia? Nu ai pic de romantism în suflet.

Cu mâinile în șolduri, Olivia privi în sus spre vărul său, care era cocoțat pe o scară.

– Nu caut romantism. Caut doar fior ieftin. Vreau să simt fiori pe șira spinării. Un sentiment înfiorător de drăguț.

– Asta ar trebui să fie Peștera lui Merlin. Bolivar atinse cu un deget partea din față a machetei ce reprezenta o peșteră.

– Ai de-a face cu un arhetip romantic. Crede-mă, ceața va accentua atmosfera.

Olivia își împinse ochelarii mai sus pe nas și se încruntă la structura-mamut care ocupa mare parte din studioul Light Fantastic. Era unul dintre cele mai ambițioase proiecte ale companiei sale. Pereții peșterii artificiale erau pictați și pe afară și pe dinăuntru într-o culoare

distinctă, stranie, un turcoaz-închis. Aceeași culoare ciudată, o nuanță cumva medieval-futuristă, era aplicată pe fiecare butaforie pentru evenimentul de lansare al companiei de software Camelot Blue. Era nuanța marcantă de albastru a companiei Camelot Blue. Toate produsele companiei erau împachetate și învelite în ea.

- Tu trebuia să te faci fizician, specialist în fibră optică, îi spuse ea lui Bolivar. Un om care este stârnit de tehnologia cu lumină rece și electroluminiscentă. Ce naiba știi tu despre arhetipurile romantice?

- Se pare că știi mai multe decât tine, spuse Bolivar și sări de pe mica scară.

Se auzi un duduț ușor atunci când pantofii lui sport lovira podeaua de lemn.

Bolivar avea 21 de ani. Avea trăsături fine, acviline, păr castaniu-închis și ochii verzi-cenușii, tipici pentru mulți membri ai clanului Chantry.

Tânărul se încruntă în timp ce își băga absent cămașa în carouri înapoi în jeanșii decolorați.

- Eu îți spun că dacă vrei efecte speciale care chiar vor impresiona vizitatorii la evenimentul Camelot Blue, vei alege ceva romantic, precum ceața artificială.

- Lista invitaților e plină de specialiști în tehnologii, contabili și șefi de companii. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar recunoaște ce înseamnă un accent romantic, nici dacă sunt loviți în cap cu el.

- Doar pentru că tu ești obsedată de afaceri, nu înseamnă că la fel este și restul lumii.

Olivia ezită. Evenimentul Camelot Blue era un contract important pentru Light Fantastic. Alicia și Brian Duffield, cofondatorii companiei, făceau parte din noua clasă de oameni tineri pasionați de tehnologie din Seattle. Ei angajaseră firma Oliviei să producă evenimentul de lansare pentru că ea îi convinsese că Light Fantastic putea să furnizeze strălucirea high-tech prin care ei voiau să își promoveze produsele.

Olivia se gândi că partea strălucitoare era cea ușoară. Mulțumită relațiilor ei de familie, avea acces la instalații de iluminat industriale, de ultimă generație și echipamente produse de Glow, Inc. Resursele ei crescuseră

recent și mai mult, odată ce noul laborator de cercetare și dezvoltare fu gata. Apela la el ori de câte ori avea nevoie de noi efecte speciale.

Ea se gândea că putea să facă față cu brio cerințelor de fast. Dar partea cu arhetipurile romantice o îngrijora.

Bolivar avea dreptate. Nu era prea bună la lucrurile de genul acesta.

- Încă nu pricep de ce au insistat să denumească firma Camelot Blue, mormăi ea. Nu te duce cu gândul la ceea ce ai numi o imagine high-tech.

- E o chestie a celor pasionați de tehnologie, explică Bolivar. Vine de la toate acele jocuri pe calculator.

Olivia încuviință fără tragere de inimă. Era foarte conștientă că primul produs al companiei Camelot Blue fusese un joc pe calculator, o versiune futuristă a legendei regelui Arthur. Se vânduse precum înghețata în august. De la acea primă ieșire pe piață, compania crescuse în salturi. Acum era pregătită pentru o altă mare lansare cu o nouă linie de produse.

- Crede-mă, Olivia, o să vrei o notă romantică pentru legenda regelui Arthur. Expresia lui Bolivar se luminează. Întreab-o pe mătușa Zara. O să îți spună că am dreptate.

Olivia se uită peste umăr și o văzu pe mătușa ei îndreptându-se spre ei pe podelele zgâriate de lemn ale vechii fabrici. Olivia își ascunse un zâmbet plin de afecțiune.

Fostă actriță de seriale, Zara încă știa cum să își facă intrarea.

În acea zi era o apariție specială, într-o salopetă de blugi cu strasuri și cu o pereche de sandale cu toc înalt. Se îngărase de când se retrăsese din soap-opera *Crystal Cove*, dar reușea să arate voluptuoasă, nu plinuță.

Zara purta haine cu umeri mari și părul înfioat, cu un aplomb care o uimea pe Olivia.

Anii petrecuți la Hollywood o înzestraseră cu un ochi fin pentru designul extravagant, ceea ce se dovedise a fi de neprețuit pentru *Light Fantastic*.

Olivia văzu că Zara ținea două pahare de cafea cu lapte acoperite, decorate cu logoul de la *Café Mantra*, micul bar de la parterul clădirii.

- Mătușă Zara, ne-ai salvat! Olivia luă una dintre cafelele cu lapte și smulse capacul. Sper că e triplu.

- Da, draga mea, exact așa cum ai cerut. Zara îi întinse al doilea pahar lui Bolivar. Deși chiar cred că bei cam multă cafea în ultima vreme.

- Glumești? Este singurul lucru care mă ajută să continui. Încearcă tu să-ți dai seama ce e cu afacerile unchiului Rollie și să menții lucrurile pe linia de plutire la Glow în timp ce conduci și firma asta.

Zara se încruntă îngrijorată.

- Te forțezi prea mult de când a murit Rollie.

- Nu e ca și cum am de ales. Olivia luă o înghițitură zdravănă din espresso-ul triplu cu lapte. Sunt blocată până se întoarce așa-zisul nou partener din vacanță. Până apare el, e totul în așteptare.

- Ai grijă ce îți dorești. Bolivar îi aruncă o privire îngrijorată. Tipul acesta, Sloan, are 51% din afacere acum. Cine știe ce vrea să facă cu ea?

Zara încuviință din cap.

- Rose spune că toată lumea din companie speculează că Sloan va dori să vândă compania Glow sau să facă vreo fuziune. Asta ar fi un dezastru.

Olivia cunoștea temerile familiei sale legate de viitorul companiei Glow din clipa în care vestea morții lui Rollie ajunsese în Seattle. Prima reacție a tuturor la perspectiva de a avea un străin la cârma companiei familiei fusese de panică instantanee. Nu fără motiv, își aminti ea. Într-un fel sau altul, mai toți cei din clanul Chantry aveau interese personale majore față de Glow.

Ea mai luă o înghițitură de cafea și se pregăti să le ofere Zarei și lui Bolivar același mesaj de îmbărbătare pe care îl oferise celorlalți membri ai familiei care o asaltaseră în ultima vreme.

- Sloan se ocupă de capitaluri de risc, spuse ea cu calm. El se ocupă de capital pentru firme noi și pentru expansiunea lor. El de fapt nu conduce companiile unde are un cuvânt de spus. Tot ce îl va interesa este să își scoată banii investiți în Glow. Nu vă faceți griji. Voi găsi o modalitate să îl plătesc și să scap de el.

Zara oftă.

- Sper din tot sufletul să ai dreptate.

- Ai încredere în mine, spuse Olivia. Poate nu știi prea multe despre pasiuni legendare și romantism, dar mă pricep la afaceri.

- Că tot veni vorba despre romantism și legende, spuse Bolivar. Ce facem cu ceața pentru Camelot Blue?

Zara se uită la Olivia.

- Dragă, Bolivar are perfectă dreptate. Aici trebuie să abordezi o perspectivă romantică și pasională. Aici este regele Arthur. Masa Rotundă. Cavaleri în armură strălucitoare. E mare nevoie să creezi un sentiment de vis, o atmosferă specială.

Olivia se uită la Peștera lui Merlin.

- Ești sigură?

- Absolut, spuse Zara.

- Bine, bine, aprobă Olivia. Când vine vorba despre astfel de lucruri, știi că mă bazez pe părerea ta, mătușă Zara. Hai să abordăm unghiul cu perspectiva romantică pentru tot evenimentul.

Bolivar zâmbi.

- Bun plan.

- Eu tot sunt de părere că ar trebui să fie înfricoșător, nu romantic, spuse Olivia.

- Nu-ți face griji, o asigură Bolivar. Noile fibre cu lumină rece pe care le-am instalat în peșteră vor da și o atmosferă romantică, dar și una înfricoșătoare. Totul se va lega când vom porni mașina de ceață.

Olivia puse paharul jos, pe masa Zarei.

- Hai să încercăm.

- S-a făcut.

Bolivar se duse în dreptul panoului de control.

Olivia păși prin intrarea înaltă de trei metri și jumătate a peșterii albastre și cercetă adâncimile construcției din polistiren expandat. Pereții falși ai cavernei străluceau cu o lumină albastră ciudată.

- Dă-mi tot spectrul de efecte speciale, Bolivar. Lumină, sunete și prostia aia de ceață. Vreau să văd tot spectacolul.

Bolivar acționează butoanele de pe panou.

- Gata. Îți ofer Peștera lui Merlin.

Olivia păși în caverna artificială. Fu repede înconjurată de o lumină albastră, futuristă. Strălucirea ciudată deveni neclară pe măsură ce ceața falsă ieșea din cotloane ascunse.

- E suficient de înspăimântător pentru tine? strigă Bolivar.

- Da, e destul de bizar, recunosc Olivia.

Intră și mai adânc în peșteră.

Pereții din imitație de piatră fuseseră pictați de una dintre artistele independente care colabora cu Light Fantastic. Femeia era specialistă în tehnici *faux* și *trompe l'oeil*.

Olivia era mulțumită de rezultatul final. Suprafața texturată cu piatră din interiorul peșterii părea suficient de autentică.

La mică distanță de intrare, caverna cotea brusc, făcând să nu se mai vadă studioul de afară. Olivia cercetă împrejurimile cu un ochi critic.

Nu era Hollywood sau Disneyland, dar era bine, își spuse ea. Clientul va fi încântat. Ceața se îngroșă, iar lumina deveni și mai dubioasă. Își privi mâinile și observă că strălucirea aceea ciudată făcea ca pielea ei să pară de o culoare din altă lume.

Merse după încă un colț și păși în mijlocul peșterii. În noaptea evenimentului, peste șase computere vor fi instalate, pentru a le permite vizitatorilor să încerce cele mai noi versiuni ale magiei Camelot Blue.

- Hai să vedem furtuna, spuse Olivia.

- Imediat.

Vocea lui Bolivar era estompată de pereții peșterii.

Începu să se audă o muzică electronică bătuitoare. Bătea vântul. În depărtare se auzeau tunete. Săgeți de lumină albastră se vedeau deasupra și dedesubt. Ceața se întindea și mai tare. Reflecta din ce în ce mai mult strălucirea aurei de vrăjitorie.

Olivia era înconjurată de efectele speciale. Luminile dansatoare pulsau în ritmul muzicii electronice într-un ritm amețitor, complex, care avea un efect hipnotizant.

- La naiba! mormăi ea. Va trebui să le mai dau o mărire de salariu lui Bolivar și Zarei.

Bolivar sărise puțin calul cu ceața, gândi ea. Cu fiecare secundă, era din ce în ce mai deasă. Scutură mâna ca să mai dea la o parte pâcla.

- Bolivar, oprește ceața. Nu văd nimic.

Nici un răspuns. Își dădu seama că nu o putea auzi din cauza muzicii și a sunetelor furtunii.

- Bolivar, oprește ceața!

Vaporii deveneau din ce în ce mai denși. Lentilele ochelarilor i se aburiră. Își dădu seama că nu mai putea să distingă marginile pereților de rocă falsă.

Își scoase ochelarii și șterse lentilele cu mâneca. De îndată ce și-i puse la loc, se aburiră din nou. Era ca și cum ar fi fost blocată într-o mașină de vată pe băț albastră, se gândi ea. Totul în jurul ei era învăluit într-o ceață pufoasă turcoaz-închis.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare, o simfonie electronică cu puternice teme celtice.

Iritată, încercă pe pipăite să găsească ieșirea. La un moment dat întinse o mână și dădu de un perete. Își zgârie degetele de suprafața dură.

- Au!

Tresări și-și scutură degetele lovite. Pipăi cu grijă prin coridorul întortocheat care ducea spre gura peșterii.

Dădu de un colț.

Îngheță de-a binelea când văzu o siluetă întunecată ivindu-se în ceața strălucitoare.

- Bolivar?

Dar știa că nu era vărul ei. Chiar și cu ochelarii aburiți, își dădu seama că acest bărbat era prea înalt, prea lat în umeri, prea copleșitor ca să fie Bolivar.

„Sper să nu fie vreun potențial client. Ceața scăpată de sub control nu ar lăsa o impresie bună“, se gândi ea. În cele din urmă, își zise că omul ar putea fi de la departamentul de publicitate al Camelot Blue, care venise să verifice progresul.

I se activară instinctele de afaceri. Își reveni repede.

- E o mică problemă cu mașina de ceață, rosti ea pe un ton asigurator. Nu e nici un motiv de îngrijorare. O vom rezolva imediat.

Ceața albastră îl învăluia pe bărbatul care se apropia de ea.

- Mi s-a spus că este o problemă mecanică. Tânărul de la panoul de control m-a rugat să intru și să te conduc afară. Mai zicea că sigur ți s-au aburit de tot ochelarii.

Poate pentru că nu îi putea distinge trăsăturile, îi ascultă cu atenție vocea. Avea o rezonanță adâncă, întunecată, care vibra în toate terminațiile ei nervoase. El vorbea încet, dar îl auzea destul de clar, în ciuda muzicii vechi.

Instinctiv, își scoase din nou ochelarii. Flutură din mâini nerăbdătoare prin ceața deasă, care se risipi suficient cât să dezvăluie niște ochi enigmatice de magician și trăsături grave, ascetice. Merlin se întorsese în peștera lui.

- Cine ești? întrebă ea.

- Sunt Sloan.

Ea simți un fior ciudat pe șira spinării. Aburii albaștri strălucitori păreau să se intensifice. Dădu din mâini cu frenezie ca să vadă mai bine.

- La naiba, i-am spus lui Bolivar că e o greșeală să alegă atmosfera romantică! spuse ea.

- Așa e de obicei.

El îi apucă brațul cu degetele lui puternice și o conduse spre lumina zilei, afară din peștera plină de negură.

capitolul 4

El făcuse afaceri cu o mulțime de femei în trecut, dar presimți că de data asta lucrurile vor fi diferite. Această femeie era diferită.

Jasper se opri puțin în ușa micului birou al Oliviei. Abia se abținu să nu scoată un mormăit.

Masa de lucru era atât de plină de hârtii, caiete de notițe și facturi, încât nu i se vedea suprafața.

Pe computer, alte hârtii.

De cealaltă parte a încăperii era un fișet cu sertarul deschis. Dosarele dinăuntru păreau înghesuite la întâmplare. Sus pe dulap erau vrăfuite și mai multe dosare,

aparent așteptând să fie aranjate. Aerul de dezordine îl făcea să scrâșnească din dinți.

Își croi drum prin spațiul aglomerat, fără să scoată un cuvânt. Se îndreptă spre fereastra care dădea în studio.

Însă faptul că noua lui parteneră de afaceri nu avea nici un pic de respect pentru ordine și organizare era ultima lui problemă, își spuse. O grijă mult mai arzătoare era conștientizarea intensă, acută, care îl cuprinsese. Biroul părea foarte mic cu ei doi acolo. El se simțea ca și cum ar fi stat în mijlocul unei mici furtuni electrice. Energia invizibilă pocnea în aer.

În spatele lui o auzi pe Olivia închizând ușa. Privi peste umăr și o văzu cum trece în spatele biroului. Din câte își putea Sloan da seama, ea nu părea conștientă de atmosfera încărcată.

El trebui să-și reprime impulsul de a-i urmări fiecare mișcare. Avea ceva care îl fascina. Probabil faptul că deținea 49% din noua lui companie, se gândi el. „Aici e vorba despre afaceri, nu despre sex. Transmite mesajul potrivit hormonilor înainte să se întâmple ceva foarte, foarte stupid aici.“

În ziua aceea fusese mânat atât de curiozitate, cât și de nevoia înăscută pentru informație care-l făcuse să se oprească mai întâi la Biblioteca Publică din Seattle înainte să ajungă la Light Fantastic. Găsise numărul vechi de anul trecut al revistei *West Coast Neo* și citise articolul pe care îl scrisese Crawford Lee Wilder despre Logan Dane și așa-numita lui Muză Întunecată.

Wilder se înșelase complet, trase Jasper concluzia. Olivia Chantry nu era o amazoană arogantă, cu instincte de prădător, în lumea marketingului. Era o femeie ageră, inteligentă, plină de vitalitate și senzualitate.

El trecu repede prin aspectele ilustrate în revistă și le compară cu femeia în carne și oase din fața lui. Trase imediat concluzia că Wilder fusese probabil intimidat în secret de Olivia. Forța ei fusese evident o provocare mai mare decât fusese Wilder în stare să priceapă. Jurnalistul își luase astfel revanșa, transformând-o într-o parte cunoscută a legendei lui Logan Dane. Era înaltă,

observă Jasper. Cu o pereche de pantofi cu toc, îl putea privi direct în ochi.

Înălțimea ei și silueta zveltă ofereau un unghi interesant liniilor lungi ai pantalonilor de tip bărbătesc pe care îi purta. Cămașa verde pal cădea elegant peste sânii mici, fermi.

Linia sculpturală a umerilor și a spatelui, împreună cu felul fluid, energic în care se mișca, dădeau de înțeles că se bucura de beneficiile oferite de exercițiile fizice. Poate că era neglijentă cu dosarele ei, reflectă el, dar părea foarte disciplinată în ceea ce privește antrenamentele. „Are un scop.“ La fel ca el, se gândi.

Chipul ei interesant, fin conturat, era încadrat de părul roșcat-castaniu pe care îl purta pieptănat simplu. Ramele elegante, de designer, ale ochelarilor ei accentuau privirea pătrunzătoare a ochilor ei mari, căprui-verzi.

Jasper oftă. Doar știa prea bine că era foarte periculos să fie atras de femei inteligente. Cu cât înainta mai mult în vârstă, cu atât mai atras era de ele.

- Îmi cer scuze pentru primirea de care ai avut parte la sosire. Suntem puțin ocupați. Olivia făcu un semn grațios cu mâna, indicând scena agitată de partea cealaltă a peretelui de sticlă. Avem patru evenimente mari care vor avea loc succesiv. Unul dintre ele este o recepție pentru investitorii și clienții de la Camelot Blue.

El înclină capul.

- Asta explică piatra albastră uriașă cu sabia strălucitoare înfiptă în ea și peștera falsă.

- Da. Ea se lăasă repede pe scaun. Postura ei degajată nu trăda îngrijorarea cu care îl evalua pe Jasper.

- Ce altceva mai este programat? întrebă el politicos.

- Să vedem. Ridică o mână și enumeră pe degete. Avem evenimentul anual Seara Silver Galaxy Foods, care anul acesta va dura toată noaptea, o strângere de fonduri pentru Eleanor Lancaster...

El ridică din sprâncene.

- Vrei să spui Eleanor Lancaster, care candidează pentru postul de guvernator?

- Una și aceeași.

Cu acest eveniment Light Fantastic trebuie să fi dat lovitura, se gândi el. Înțelepciunea convențională și practic fiecare ziar din stat preziceau victoria ușoară a lui Eleanor Lancaster în alegeri. Firma de organizare de evenimente care se ocupa de strângerea de fonduri pentru ea se va afla într-o poziție foarte bună când clientul va deveni guvernatorul Lancaster.

- Sunt impresionat, spuse el.

- Nu fi. Olivia îi oferi un zâmbet vesel, conspirativ. Am o pistă din interior. Fratele meu, Todd, este consultantul ei politic și îi scrie discursurile.

- Convenabil.

Ea ridică elegant un umăr.

- Afacerile sunt afaceri.

El se întrebă până unde era dispusă să meargă cu această filosofie. Oare ce făcuse *mai exact* cu averea din picturile lui Logan Dane pe care Crawford Lee Wilder pretindea că le moștenise după ce Dane fusese ucis de taur?

- Cred că am invitații pentru fiecare eveniment pe care l-ai menționat până acum, spuse el.

- Plănuiești să participi la vreunul dintre ele?

- Nu, nu ies prea des în oraș.

Olivia păru amuzată.

- Probabil ai fost invitat și la ultimul mare eveniment al meu din vara asta.

- Care este aceasta?

- Picnicul anual al companiei Glow, Inc.

El zâmbi ușor.

- Ai dreptate. Mă aștept să mă aflu pe lista de oaspeți. Și, fără îndoială, voi participa la evenimentul acela.

Se întoarse spre priveliștea de dincolo de peretele de sticlă. El observă că în studio avea loc o activitate destul de intensă. Un aranjament de instrumente, rechizite de artă și echipamente electrice erau împrăștiate pe toată podeaua. Tânărul care îi fusese prezentat drept Bolivar Chantry era adâncit în măruntaiele panoului de control care o luase razna mai devreme.

Zara Chantry era ocupată la masa de proiectare. Părul ei blond și bogat strălucea în lumina filtrată prin ferestrele uriașe ale halei din spatele ei. Jasper se întreba de ce îi părea atât de cunoscută.

Două siluete androgine, ambele artistic de zvelte și îmbrăcate extrem de șic, lucrau într-un colț.

Ei păreau să construiască flori uriașe de folie pentru o vază uriașă de folie argintie. Jasper își aminti că perechea îi fusese prezentată drept Bernie și Matty. Nu era sigur care nume îi era atribuit cărei persoane. Poate le va potrivi când își va da seama care este băiatul și care fata.

- Ia loc, spuse Olivia, în spatele lui.

- Mulțumesc.

Jasper se întoarse să caute cu privirea singurul scaun liber din birou. Era acoperit cu diverse cataloage de la furnizori.

Olivia îi urmări privirea.

- Îmi pare rău. Dădu să se ridice de pe scaun. Eliberă eu scaunul.

- Lasă. Mă descurc. El luă grămada de cataloage și ezită scurt, în timp ce evalua cele câteva opțiuni disponibile. Nu avea unde să lase povara.

- Pune-le pe podea, spuse Olivia, fără griji. Arată spre paharul de cafea. Cafea? Pe asta o am de dedesubt, dar pot să fac aici, dacă vrei.

În timp ce se așeza, el privi spre cafetiera neagră, de mărime industrială din colț.

- Nu, mulțumesc. Am băut mai devreme.

- Și eu la fel. Luă o înghițitură mare și lăsă paharul jos. Dar în ultima vreme beau foarte multă cafea. Ultimele săptămâni au fost ucigătoare.

Dintr-un oarecare motiv, lui Jasper îi veni brusc în minte propria bătălie pentru viață de pe stâncile insulei Pelapili.

- O interesantă selecție de cuvinte.

- Știi ce vreau să spun.

El o privi cum se lasă pe spătarul scaunului. Își sprijini ambele picioare pe marginea biroului și își încrucișă gleznele. Tivul pantalonilor se ridică ușor, dezvăluindu-i

gleznele fine. El speră ca ea să nu își aprindă mai departe un trabuc.

- Da, știi ce vrei să spui, spuse el.

Olivia îi aruncă o privire critică și rece.

- De când am primit vestea despre unchiul Rollie și Wilbur, am fost prinsă până peste cap.

- Îmi pare rău că nu m-am întors mai repede în Seattle. Abia acum două zile am aflat de moartea unchiului tău.

- Cei de la biroul tău au spus că nu puteau lua legătura cu tine.

- Un fel de-a spune. Trebuia să îmi iau o vacanță prelungită.

Ea nu păru să fie mulțumită de acea explicație, dar o lăsă baltă.

- A fost un șoc.

- Moartea unchiului tău și a prietenului său? Da, a fost.

- Rollie și Wilbur Holmes au fost mai mult decât prieteni. Au fost împreună mai mult de 40 de ani. Erau absolut devotați unul altuia.

- Cred că unchiul tău mi-a spus cândva că Wilbur Holmes deținea o galerie de artă.

- Așa este. Dar Wilbur a vândut-o anul trecut. Olivia oftă. El și unchiul meu plănuiau să călătorească mai mult.

- Înțeleg.

- Îmi vor lipsi amândoi. Ea luă paharul cu cafea și îl ridică în semn de omagiu. Erau un cuplu de oameni extraordinari.

- Nu l-am întâlnit niciodată pe Wilbur Holmes, dar l-am cunoscut puțin pe unchiul tău. L-am respectat talentul pentru afaceri și simțul pieței. Era un client valoros.

- Da, îmi imaginez că așa era. Ea zâmbi puțin cam prea dulce. Profiturile Glow au început să crească din nou în ultimele luni. Dar presupun că deja știi asta.

- Sunt la curent, da.

- Toți acei bani pe care unchiul Rollie i-a investit în cercetare și dezvoltare acum ceva vreme încep în sfârșit

să producă rezultate. Glow este pregătită să iasă din nișa sa regională. Este pe cale să devină un jucător major în tehnologia de iluminat de ultimă generație.

Tonul Oliviei îi indica faptul că ea se hotărâse să îl încadreze în rolul unui străin care avea nevoie să fie pus la curent. Tactica, nu foarte subtilă, era menită să îl plaseze ferm în rolul de partener junior în această relație.

El se hotărî să își flexeze puțin mușchii.

- Bunul unchi Rollie a folosit banii mei pentru a finanța extinderea departamentului de cercetare și dezvoltare al Glow. El zâmbi ușor. Dar cred că știi asta deja.

Ea miji ochii.

- Vrei să spui că, de fapt, compania ta a pregătit finanțarea investitorilor pentru extindere.

- Nu, spuse Jasper cu hotărâre. De obicei așa lucrez, dar în cazul Glow, eu am fost singurul investitor.

- Ce vrei să spui?

- Am folosit banii mei, personali, care s-au dus în extinderea departamentului de cercetare și dezvoltare.

Ea răspunse cu un zâmbet care era la fel de strălucitor precum o sabie proaspăt lustruită.

- Spune-mi, este ceva obișnuit ca un fond de capital de risc ca al tău să facă în așa fel încât să moștenească jumătate din compania clientului în cazul în care acesta moare?

- Capitalul de risc înseamnă exact ceea ce implică și numele. Capitalul este pentru proiecte de mare risc. Oamenii vin la noi atunci când nu pot obține fonduri de la bănci obișnuite și de la alte instituții de creditare. Aranjamentele de împrumut variază. Eu încerc să fiu creativ.

Ea ridică din sprâncene.

- Aranjamentul tău cu unchiul meu a fost creativ, cu siguranță. Ai ajuns să deții jumătate din companie.

- Ar trebui să repet faptul că nu am moștenit jumătate din companie, spuse el, pe un ton foarte neutru. Am moștenit 51%. Acționar majoritar. Practic, eu dețin Glow.

- Așa a spus și Winchmore. Ea bătea cu degetele pe brațul scaunului. Strânse din maxilar. Cu toate astea,

zâmbetul ei degajat nu dispăru. Ei bine, *partenere*, o să ai nevoie de un rezumat al situației de la Glow, Inc.

El era amuzat de noua ei încercare de a se așeza pe scaunul șoferului.

- Mulțumesc, dar nu e nevoie. Înainte să vin aici, azi, m-am oprit la birourile Glow și le-am spus tuturor managerilor mei că am nevoie de un raport informativ până mâine-dimineață.

- Înțeleg. Ea rămase cu privirea spre vârfurile pantofilor ei oxford, gri-argintii. Îmi dau seama că vei vrea să îți scoți banii cât de repede posibil. Nu este nici o problemă. Am vorbit deja cu Melwood Gill, directorul financiar de la Glow. El spune că-ți putem face o ofertă generoasă pentru a răscumpăra acțiunile tale de la Glow.

- Am vorbit deja cu Gill. I-am spus că nu este nevoie să mai piardă vremea cu pregătirea unei oferte de răscumpărare.

Ea încremeni complet.

- Pardon?

- Nu sunt deschis nici unei oferte, spuse el cu blândețe. Nu vreau să îmi vând cele 51 de procente din Glow ție sau oricui altcuiva. Intenționez să-i iau locul lui Rollie ca președinte și CEO al companiei.

Ea căscă gura, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt. O închise la loc. Își dădu jos picioarele de pe birou și stătu dreaptă pe scaun. Își încrucișă brațele la piept.

- Am presupus, în mod normal, că vei vrea să ți se cumpere partea.

- Ai presupus greșit. E normal. Nu-ți face griji. Mulți oameni fac această greșeală cu mine.

- Dar nu se poate să vrei să conduci o companie ca Glow.

- De ce nu?

- Ei bine, pentru că... Ea își desfăcu larg brațele. Pentru că nu este ceea ce faci. Ești finanțator. Nu conduci afaceri, găsești metode de finanțare pentru ele.

- De peste zece ani fac asta. M-am plictisit. Îi vând compania Sloan&Associates vicepreședintelui meu. Sunt pregătit pentru ceva diferit.

Ea se holbă la el.

- Vrei să spui că vrei să preiei un rol activ în conducerea Glow?

- Vreau să spun că reprezint acționariatul majoritar al Glow și că eu voi lua deciziile, spuse el, cu multă răbdare. Este suficient de clar pentru tine?

- Dar asta nu are nici un sens.

- Pentru mine, are.

Ea îl țintui cu privirea.

- Finanțatorii de capital de risc sunt toți niște cartofori la bază. Te distrezi atunci când îți asumi riscuri la întâmplare.

- Sunt pregătit pentru o schimbare. În avion, în drum spre Seattle, am avut ocazia să mă gândesc serios la viitorul companiei Glow.

Ea îi zâmbi reținut.

- Ce drăguț din partea ta!

El ignoră sarcasmul.

- Compania se află într-o etapă foarte vulnerabilă. Acum are altă poziție față de acum doi ani, din cauza angajamentului față de cercetare și dezvoltare. Dar încă nu a intrat pe o nișă de piață nouă, stabilă.

- Glow este pregătită să se descurce extraordinar de bine.

- În următorii doi ani, este suficient un singur pas greșit și compania va imploda. Dacă se întâmplă asta, eu și cu tine nu vom mai sta de vorbă despre cine trebuie să preia controlul. Vom angaja avocați care să se ocupe de declararea falimentului.

Ea înțepeni cu totul.

- Lucrurile nu stau atât de precar. Încerci să mă sperii ca să fiu de acord să preiei tot controlul.

- Nu îți cer permisiunea de a prelua controlul companiei Glow, spuse el. Ți spun doar că am făcut asta deja.

- De aproape 50 de ani Glow e o afacere de familie. Nu ai nici un drept să apari și să preiei controlul, pur și simplu.

- Te corectez. Glow nu a fost o afacere de familie. A fost o afacere care a aparținut unui singur om, Rollie Chantry. Faptul că el și-a angajat majoritatea rudelor

la un moment dat nu are legătură. Nici unul dintre ei nu deține acțiuni în companie.

- Te corectez, răspunse ea. Acum eu dețin jumătate din Glow.

- Ultima oară când am făcut calculul, 49 nu însemna jumătate din orice.

- Domnule Sloan, să lămurim lucrurile...

- Este o idee bună. El se aplecă în față și își odihni coatele pe coapse. Își împreună strâns degetele și o privi foarte fix. Domnișoară Chantry, ești femeie de afaceri. Încearcă să te dai puțin înapoi și să privești situația dintr-o perspectivă logică.

- A cui logică propui să o folosim? Pe a ta sau pe a mea?

El oftă.

- Uite, știi la fel de bine ca mine că pentru a beneficia de recenta extindere, Glow va avea nevoie de un management experimentat și de conducerea unui CEO care are o viziune pe termen lung pentru companie și cunoștințe despre piața pe care trebuie să concureze.

Ea îi aruncă o privire politicoasă, dar sceptică.

- Tu?

- Eu.

Ea ezită, căutând, evident, altă tactică. Jasper știe că o găsisese, pentru că îi apărură licărire în ochi.

- Nu există nici un motiv pentru care să nu putem aranja să împărțim responsabilitățile conducerii, spuse ea repede. Ați putea fi de folos. Până la urmă, eu sunt foarte ocupată cu responsabilitățile mele de aici, de la Light Fantastic...

- Las-o baltă. Nu cred în management comun. Numai unul din noi poate prelua responsabilitatea activității zilnice a companiei. Deja ai o ocupație cu normă întreagă, îți conduci propria companie.

- În timp tu, pe de altă parte, ești convenabil de liber să conduci Glow, răspunse ea.

- Nu doar că sunt liber să preiau sarcina de a conduce Glow, sunt mai pregătit decât tine să fac asta. Am peste zece ani de experiență în supravegherea

companiilor de tehnologie care au traversat perioade de creștere și expansiune.

- Iar eu am o vastă experiență în afaceri.

- Chiar așa? El ridică din sprâncene. Hai să ne uităm la calificările tale în conducerea Glow, Inc. Am făcut niște cercetări. Singura ta experiență de business pare să se limiteze la deținerea și administrarea firmei Light Fantastic.

- Și?

- Și, expertiza ta se rezumă la conducerea unei companii care se ocupă de evenimente. Practic, domnișoară Chantry, organizezi petreceri mari.

Indignarea avu un efect foarte interesant asupra culorii ochilor ei. Deveniră foarte verzi. El privi, intrigat, cum ea își recapătă repede stăpânirea de sine.

Cu foarte mare calm, ea își scoase ochelarii și îi puse pe birou.

- Este o mare diferență între a organiza o petrecere, cum o definiți dumneavoastră, domnul Sloan, și producerea unui eveniment major pentru câteva sute sau câteva mii de oameni.

El se strădui cât putu de bine să arboreze o expresie cât mai inocentă.

- Chiar este?

- Logistica gestionării tuturor aspectelor care pornesc de la aprobări de la primărie, de sănătate, până la gestionarea mulțimii și relațiile publice ar fi o provocare pentru orice CEO, spuse ea printre dinți. Ca să nu pomenesc de coordonarea furnizorilor și vânzătorilor. Și mai este și partea artistică și de design a afacerii.

El ridică din umeri.

- Te cred pe cuvânt. Dar chiar dacă ceea ce spui este adevărat, fondul tău, pe cât de larg ar putea fi, este cumva într-un domeniu diferit de al meu. Ca să fiu direct, am multă experiență cu firmele high-tech. Tu nu.

Privirea ei nu mai era plăcută. Era rece.

- Să ajungem la miezul problemei aici.

- E în regulă din partea mea.

- Unchiul Rollie a dorit ca Glow să rămână în familia Chantry. Mi-a lăsat mie cât de mult s-a putut, pentru că a vrut ca eu să mă ocup de ea, de dragul generațiilor prezente și viitoare.

- Înțeleg. Rollie a fost mereu foarte clar în ceea ce privește planurile lui pentru Glow. Îmi dau seama că el a considerat compania un bun al familiei Chantry.

- Exact. Ea se luminează. Unchiul meu nu a intenționat vreodată ca tu să preiei Glow. El plănuia să-ți plătească suma datorată și să dispari din peisaj.

- Asta este partea interesantă a vieții, nu-i așa? Adesea lucrurile nu sfârșesc așa cum ai plănuit. El se lăasă încet pe spate. Nu vreau să mă contrazic pe tema asta.

- Serios? Ea își împinse ochelarii mai sus pe nas și îi aruncă din nou un zâmbet rece. Pari să te descurci foarte bine la asta.

- Îmi dau seama că principala îngrijorare este că voi vinde firma Glow sau voi aranja o fuziune. Îți dau cuvântul meu de onoare că nu intenționez să fac nici unul din aceste lucruri.

- Cuvântul? repetă ea cu o voce foarte neutră.

- Da. Întrebă și alți oameni, domnișoară Chantry. Oricine a făcut vreodată afaceri cu mine îți va spune că pentru mine cuvântul dat este un legământ.

Ea păstră un lung moment de tăcere.

- Nu am prea multe opțiuni, nu-i așa? întrebă ea în cele din urmă.

El ridică din umeri.

- Te poți opune la fiecare pas, dar nu îți recomand.

- Să mă opun?

Ea păru interesată pentru o clipă.

El zâmbi ușor.

- Dacă manifesti o opoziție puternică, vocală față de mine, ai putea să provoci o serie de probleme la Glow, mai ales în rândul rudelor și al angajaților vechi. Dar dacă îmi vei forța mâna astfel, probabil că voi ajunge să concediez exact oamenii pe care încerci să îi protejezi.

Ea îl studie cu ochi atenți.

- Joci dur, domnule Sloan.

- Numai atunci când sunt încolțit.

- Eu sunt cea încolțită.

El nu contestă asta. Era adevărat. Jasper paria pe faptul că era o femeie de afaceri suficient de înțeleaptă încât să își dea seama că, cel puțin pentru moment, era depășită de situație.

Îi fixă cu o privire rece, amenințătoare.

- Vreau să fiu ținută la curent. Nu mă interesează cât de mică este problema, vreau să știu despre ea. Dețin 49% din Glow și am dreptul să știu tot ce se întâmplă.

Jasper știa să recunoască o retragere tactică atunci când se ivea una. Se relaxă puțin. Câștigase.

- În măsura în care este practic, te voi ține la curent. Am o responsabilitate față de companie.

- Chiar așa? Ea îi susținu privirea. În generația părinților mei au fost opt Chantry. Unchiul Rollie era cel mai bătrân. Șapte dintre frații, surorile și verii lui, printre care și tatăl meu, au muncit mulți ani cu normă întreagă la Glow. Toți s-au pensionat de la Glow și depind de pensia aceea.

- Sunt conștient de asta.

Olivia nu se opri.

- La un moment dat, aproape toți copiii din familie, inclusiv eu, am avut slujbe de vară la Glow.

- Înțeleg.

- De exemplu, unii dintre verii mei, ca Bolivar, vor să lucreze la Glow când termină facultatea. Mai mult, sunt mulți oameni grozavi care lucrează la Glow de mulți, foarte mulți ani. Sunt oameni muncitori și loiali. Nu vreau să pătească ceva.

- Apreciez îngrijorarea ta. După cum am spus, te voi ține la curent. Mă voi consulta cu tine ori de câte ori va fi posibil, înaintea luării unor decizii majore care influențează viitorul companiei Glow.

- Și cum pot să știu că vorbești serios?

El zâmbi.

- Cred că pur și simplu va trebui să ai încredere în mine.

capitolul 5

Jucătorul de șah examinează piesele de pe tablă. Se produsese o greșeală. Din cauza lipsei informațiilor în avans fusese dificil să abordeze tacticile potrivite.

Oponentul se dovedea a fi imprevizibil. Dar nu exista nici un motiv pentru care strategia originală nu va funcționa pe termen lung.

Cheia era să mențină concentrarea.

Jocul era despre putere. În primii ani fusese atât de puțină, dar acum era mai mult decât suficientă pentru a face ceea ce trebuia făcut.

capitolul 6

În acea seară, la ora opt, Olivia îl găsi pe fratele său mai mic, Todd, la masa ei din biroul din spate al sediului de campanie Lancaster. În ultima vreme putea să conteze că îl găsea mereu acolo, se gândi ea. Trăia numai pentru acea campanie.

Echipa Lancaster lucra într-un sediu aflat pe Second Avenue, în partea modernă a centrului orașului Seattle, cunoscut sub numele de Belltown.

Prin fereastra de sticlă care separa biroul lui Todd de camera principală, Olivia putea să vadă voluntarii de campanie adunați în jurul liderului lor. Eleanor Lancaster ținea o ședință cu personalul.

- Urăsc să recunosc asta, dar suntem prinși în capcană, spuse Olivia. Acum Sloan este la cârma companiei Glow. Cel puțin pentru moment.

Todd o privi cu niște ochi verzi foarte serioși care păreau și mai sobri datorită perechii de ochelari pe care o purta, rotunzi și cu rame aurii.

- Olivia, nu îmi place situația asta.

- Nimănui nu-i place. Dar trebuie să joc cărțile care mi s-au oferit.

Îngrijorarea din privirea lui Todd se intensifică. Mereu avea un aer serios, idealist, reflectă Olivia, chiar

și când era copil. Dar sub învelișul studios, intelectual, existase până de curând ceva plin de umor care completa de minune forța care se citea în trăsăturile lui frumos conturate.

Din nefericire, Todd devenise în ultimele luni descurajant de pedant. Schimbarea începuse când își părăsise postul de la catedra de studii politice de la un colegiu local pentru a accepta slujba de la Institutul Allenby-Troy.

Institutul era un mic grup de reflecție politică, situat într-o zonă scumpă de pe malul lacului Washington.

Multe dintre lucrările pe care le îngrijea erau publicate în reviste influente, jurnale și ziare din toată țara. Nimeni nu admira mai mult decât Olivia abilitățile intelectuale și realizările profesionale ale lui Todd, dar în sinea ei își dorea ca el să fi rămas în mediul academic. Ea se gândea că el și-ar fi dezvoltat și acolo aceeași tendință spre pompozitate, dar cel puțin nu s-ar fi îndrăgostit de un politician.

Todd îi fusese prezentat fostului membru al Camera Reprezentanților Eleanor Lancaster în urmă cu câteva luni, când ea contactase Institutul Allenby-Troy. Tocmai demisionase ca să candideze pentru postul de guvernator. Ea căutase asistența profesională a institutului pentru a construi o platformă politică coerentă care să atragă cea mai mare marjă posibilă de votanți.

Todd fusese unul dintre specialiștii care lucrase cu ea. Se plăcuseră imediat.

La câteva zile după ce începuse campania, Eleanor devenise preferata mediei. Olivia își aminti că ar trebui să fie recunoscătoare. Până la urmă, Light Fantastic primise contractul pentru a produce evenimentul uriaș de lansare a campaniei și acum mai avea unul pentru marea strângere de fonduri din vară.

Cu toate astea, încă nu era foarte sigură dacă i-ar plăcea să aibă un politician în familie, chiar și unul dedicat, sincer și muncitor precum Eleanor Lancaster. Era îngrijorată că Todd fusese dat peste cap, dar nu de dragoste adevărată, ci de potențialul de a-și vedea teoriile politice puse în acțiune de un candidat dinamic.

- În după-amiaza asta am intrat pe internet să aflu niște informații despre Sloan, spuse Todd.

- Și?

- Sunt foarte puține, în mod surprinzător. Omul nu are deloc un profil la vedere. Însă în jurnalele de afaceri am găsit suficiente citate și referințe ca să îmi dau seama de un lucru.

- Care este acela?

- Ca să fiu scurt, ești puțin depășită aici.

- Mulțumesc pentru votul de încredere, mormăi Olivia. Pot să mă descurc cu Jasper Sloan.

- Nu are nici un sens să te prefaci că ai putea să protejezi Glow în cazul în care se decide să vândă sau să facă o fuziune.

- Mi-a dat cuvântul lui că intenționează ca Glow să rămână o firmă deținută de familie.

- La naiba, 51% din ea este acum în mâinile cuiva care nu face parte din familie.

Olivia roși.

- Știi ce vreau să spun. Sloan a spus că vrea să împlinească viziunea unchiului Rolie pentru Glow.

- Nu te poți baza pe ce spune el. Omul finanțează fonduri de capital de risc. Toate instinctele lui îl îndeamnă să țintească spre o recompensă mare și imediată. Știi la fel de bine ca mine că pentru el cel mai rapid mod de a transforma afacerea în profit este să vândă Glow sau să facă o fuziune.

- M-am oferit să-i cumpăr partea. A refuzat.

- Asta probabil pentru că speră să obțină mai mult dacă face compania mai profitabilă și apoi o vinde.

- El nu poate să vândă decât 51% din ea, îi aminti Olivia. Oricine cumpără acțiunile lui tot va trebui să trateze mai departe cu mine. Ea zâmbi. Asta ar trebui să fie suficient încât să descurajeze majoritatea potențialilor cumpărători.

Todd ezită. Apoi avu un spasm în colțul gurii. În final, zâmbi reticent.

- În mod sigur majoritatea oamenilor inteligenți s-ar gândi de două ori.

- Mulțumesc. Cred. Știi, sinceră să fiu, nu cred că Sloan vrea să vândă sau să fuzioneze.

Olivia își aminti privirea hotărâtă și de neclintit din ochii lui Jasper. El era un om cu un țel și, din câte își putea da seama, acel țel era să facă Glow să meargă bine.

Ea înțelegea oamenii care aveau un țel. Nu s-ar fi dus atât de departe încât să spună că îl înțelegea pe Jasper Sloan, dar credea că știe cum să-l ia. Ei doi aveau câteva lucruri în comun, se gândi ea.

- Mai este un factor de luat în considerare aici, adăugă ea încet. Glow era foarte important pentru unchiul Rollie. El nu ar fi riscat viitorul companiei. Nu ar fi făcut afaceri cu un om în care nu avea încredere.

Todd reflectă scurt asupra acestei afirmații.

- Ai dreptate.

Așa e, se asigură Olivia. Optimismul ei natural se activează în timp ce dădea glas propriei logici:

- Unchiul Rollie era obsedat să obțină informații înainte să acționeze. El l-ar fi cercetat foarte bine pe Jasper Sloan înainte să încheie o afacere cu el.

- Presupun că așa e.

- Dacă Rollie avea încredere în el, probabil că am putea și noi să avem încredere în el.

Ea se întrerupse și se servi cu o mână de chipsuri dintr-un castron de pe un bufet alăturat. Își dădu brusc seama că-i era foame. Adora mâncarea bună. Dar, cu toate astea, în ultima vreme nu prea respectase mesele. Îi plăcea să gătească, dar de zile întregi nu mai petrecuse timp în bucătărie.

Înmuie chipsurile în bolul cu salsa și le îndesă în gură. Mestecând cu entuziasm, privi prin peretele de sticlă către cealaltă cameră. Lucrătorii de campanie, majoritatea tineri și practic vibrând de nerăbdare, erau încă grupați în jurul lui Eleanor.

Afară, strada era încă luminată de razele soarelui de vară care apunea. Trotuarul era plin cu un amestec care îi includea pe cei tineri și neliniștiți, cei foarte la modă și pe ceilalți care, la fel ca Olivia, trăiau în complexe rezidențiale și clădirile de apartamente din apropiere.

Unii dintre cei care se plimbau pe stradă erau în drum spre micile săli de cinema care se găseau pe multe dintre străduțele și cotloanele din Belltown. Alții se îndreptau spre tavernele și restaurantele care erau împrăștiate prin vecinătate. Restul erau angajați într-o eternă zăbavă, singurul lor scop fiind să vadă și să fie văzuți. Părul verde și inelele din nas străluceau în lumina serii.

Își spuse că undeva pe parcursul ultimilor trei ani, centrul orașului Seattle devenise căminul ei. Acesta era cartierul ei, iar ea prospera de pe urma energiei sale. Se gândea rareori la apartamentul mic și întunecos pe care îl împărțise cu Logan pentru atât de scurt timp.

- Sper să ai dreptate în legătură cu Sloan, zise Todd.

- Nu-ți face griji. Olivia își dădu seama că se simțea mult mai încrezătoare cu fiecare minut care trecea. O să stau cu ochii pe el.

Todd ridică o sprânceană în timp ce se servi și el cu chipsuri.

- Ce beneficiu ne va aduce asta?

Ea zâmbi.

- Dragă frate, îmi dau seama că Jasper Sloan pare un Godzilla în acest parteneriat. Dar nici eu nu sunt tocmai Winnie the Pooh. Dacă nu îmi place felul în care conduce Glow, îi pot face viața un iad.

- Hmm. Todd zâmbi, părând puțin confuz. Probabil nu ar trebui să îți spun, dar asta este mai mult sau mai puțin ceea ce i-am spus lui Eleanor.

Olivia se încruntă.

- Ce legătură are Eleanor cu asta?

Todd ridică din umeri.

- Nici una. Doar că ea știa că sunt îngrijorat în legătură cu ce urma să se întâmple la Glow. Am vorbit. Când i-am spus că dacă cineva din familie i-ar putea face față lui Sloan, tu ai fi aceea, a râs și a spus că am dreptate. Eleanor are mult respect pentru flerul tău în afaceri.

Olivia chicoti, încântată în ciuda acestei afirmații.

- E bine de știut că viitorul guvernator al acestui stat mă admiră. Că tot veni vorba, cum merge campania?

- Genial, dacă pot să spun asta. Privirea lui Todd se aprinse de un entuziasm fervent. Eleanor are mesajul

potrivit. Are o energie incredibilă. Reacția după mingul din Spokane de ieri a fost uimitoare. Donațiile au început să curgă în dimineața asta. Telefoanele au sunat încontinuu.

- Super.

- Campania lui Stryker începe să intre în panică. Privirea lui Todd se îndreaptă brusc spre cealaltă cameră. Iată-i pe Eleanor și Dixon! Ședința cu stafful trebuie să fi luat sfârșit.

Olivia se uită peste umăr și o urmărește pe Eleanor ridicându-se în picioare. Voluntarii se adunară în jurul ei pentru câteva ultime cuvinte de încurajare.

Înaltă și cu o siluetă zveltă, cu părul negru strâns într-un nod elegant, Eleanor Lancaster era o prezență impunătoare în orice încăpere. Avea un profil puternic, uimitor, care ar fi arătat bine pe o monedă antică. Avea și un fel anume în care concentra atenția celor din jurul ei. „Charismă este cuvântul pe care îl cauți”, își spuse Olivia. Eleanor pulsa de charismă.

Olivia simți ochii lui Todd ațintiți asupra ei.

- Ce e?

- Știu la ce te gândești, spuse Todd. Tot nu-ți place ideea că eu și Eleanor avem o relație, nu-i așa?

- Ce, vrei să mint? Se întoarse cu fața spre el. Nu vreau să faci aceeași greșală ca mine. Nu te băga într-o căsătorie clasică de conveniență. Tu și Eleanor aveți multe în comun, dar nu confunda interesul vostru comun pentru cariera ei cu ceva mai profund.

Todd strânse din maxilar.

- La naiba, Olivia, nu încerca să faci pe sora mai mare cu mine! Nu mai sunt frățiorul tău. Știu ce fac.

Acum nu mai era frățiorul ei, dar mereu va fi fratele ei mai tânăr. Își propuse să nu scoată în evidență această distincție. În loc să facă asta, arboră un zâmbet.

- Ai perfectă dreptate. Mă voi strădui pe cât posibil să îmi țin gura închisă. Ea făcu o pauză. Nu o să-mi fie ușor, să știi.

Todd se relaxă. Îi zâmbi scurt.

- Da, știu.

În cealaltă cameră, Dixon Haggard o lăsă pe șefa lui mulțimii de voluntari și se duse spre birou. Avea mâne-cile cămăși suflecate.

Olivia îi zâmbi prin geam. Îl întâlnise de câteva ori de când Todd începuse să lucreze pentru companie. Haggard era un bărbat în jur de 35 de ani, cu față îngustă, nervos. Părul castaniu-deschis i se rărea cu repeziciune. Capul care urma să rămână expus era la fel de îngust ca tot restul corpului său. Își purta încordarea în umeri și era mereu tensionat.

El deschise ușa, o salută din cap pe Olivia și se îndreptă direct spre mașina de cafea din colț. Olivia observă că și el bea la fel de multă de cafea ca și ea zilele astea. Litri întregi.

- Credeam că nu o să terminăm niciodată ședința asta, spuse Dixon în timp ce își turna o cană de cafea neagră, tare. Știi cum e Eleanor, Todd. Greu de oprit când are o agendă.

Ochii lui Todd străluceau de satisfacție.

- Unul dintre lucrurile care o fac să fie o învingătoare înăscută.

- Adevărat. Cum merge treaba, Olivia? Am auzit că aveți niște probleme la Glow.

- Nu știu ce ți-a lăsat impresia asta. Olivia îi aruncă lui Todd o privire amenințătoare. Lucrurile sunt sub control. Tranziția decurge foarte lin.

Ea știa că Dixon afișa doar o preocupare prietenească față de afacerile ei, câtă vreme interesul ei pentru Glow, Inc. își avea rădăcinile în anii de predici din partea lui Rollie. Glow era o afacere de familie. Problemele acestei afaceri se discutau numai în familie. Acum exista o singură excepție de la regulă, reflectă ea. Jasper Sloan.

Îi oferă lui Dixon un zâmbet care spunea „eu sunt la butoane și totul este sub control“. El păru să accepte acest fapt, poate pentru că era obișnuit cu astfel de zâmbete pe care le primea de la șefa lui. Eleanor se pricepea foarte bine să dea de înțeles că ea era la comandă. Un lider natural.

Todd îi spusese Oliviei că Dixon Haggard fusese managerul de companie al lui Eleanor chiar de la începutul

carierii ei. În urmă cu șase ani ajutase organizarea primei ei candidaturi pentru alegerile în forul legislativ. De atunci era alături de ea.

Dixon îi era devotat lui Eleanor Lancaster. Era ceva fervent în vocea lui ori de câte ori îi menționa numele. Olivia se întreba uneori cât de profunde erau sentimentele lui pentru ea. Câteodată i se părea că observă resentimente în ochii lui când îl privea pe Todd.

Întinse spre Dixon castronul de chipsuri și de salsa.

- Am trecut pe aici doar ca să îl salut pe Todd. Îmi spunea că totul merge bine în campanie.

- Acum nu o mai poate opri nimeni. Dixon mai luă o înghițitură de cafea. Banii încep să curgă. Toți vor ca Eleanor să câștige.

- Asta nu mă surprinde.

- Acum Patricia Stryker este singura noastră competitoră adevărată și într-o lună ea va fi departe, pe locul doi. Că veni vorba, Olivia, am de discutat câteva lucruri cu tine în ceea ce privește evenimentul de strângere de fonduri. Vreau să înțeleg mai bine cum va funcționa conceptul de steag luminat.

- O să fie fabulos, îl asigură Olivia.

În cealaltă cameră, Eleanor le dădu drumul voluntarilor și se îndreptă spre micul birou. Dixon întinse mâna spre cafetieră.

- O să mai vrea o cană, spuse el.

Todd remarcă aerul lui posesiv. Olivia văzu cum fratele ei strânge din dinți, dar nu scoate o vorbă.

O privi din nou pe Eleanor, care se opri să stea de vorbă cu unul dintre voluntari. Ochii tânărului străluciau de entuziasm.

- Oamenii nu se pot abține să nu rezoneze cu ea, spuse Todd încet. Eleanor reprezintă viitorul, nu doar al acestui stat, ci al țării. Peste câțiva ani o să se vorbească despre ea ca posibil candidat pentru Biroul Oval.

Oliviei i se păru că el o privea pe Eleanor cu o expresie care era mai aproape de venerația unei eroine, decât de dragoste. Dar ce știa ea? se întreabă. Ea nu se pricepuse niciodată prea bine la dragoste.

În cele din urmă, Eleanor intră în biroul mic. Dixon fu cel care îi trase un scaun.

- Bună, Olivia. Mă bucur să te revăd.

Olivia zâmbi.

- Bună, Eleanor. „Uau!“ Îi spunea pe nume femeii care cel mai probabil avea să devină următorul guvernator al statului, se gândi ea. I se adresa pe numele mic celei care ar putea să devină președinte. Tocmai mă pregăteam să plec. Știu că sunteți ocupați. Am trecut doar să vorbesc câteva minute cu Todd.

În timp ce se așeza pe scaun, Eleanor îi oferă un zâmbet ușor, fermecător.

- Todd îmi spune că noul tău partener de afaceri a sosit în sfârșit în oraș în această după-amiază. Înțeleg că este discret și foarte puternic. De obicei asta este o combinație periculoasă. Care e verdictul?

Olivia speră din tot sufletul să se îndeplinească ce-și dorea și spuse:

- Nici o problemă. Îi pot face față.

capitolul 7

- Jasper Sloan, ce dracu' crezi că faci? Olivia trânti ușa biroului directorial de la Glow și se repezi la el. Cum îndrăznești să îl concediezi pe Melwood Gill? Conduce departamentul de contabilitate de când mă știu.

Încet, deliberat, Jasper lăsa pe masă raportul de marketing pe care îl examina. Îl puse deoparte. Era singurul document de pe biroul lui în rest gol.

O cunoscuse pe Olivia la studioul Light Fantastic în urmă cu trei zile. Nimic nu se schimbase, se gândi el. Poate doar că impactul pe care îl avusese asupra libidoului lui demult adormit era și mai mare acum decât prima oară.

Poate că era temperamentul ei, se gândi el, încercând să fie analitic. Îi afecta ochii verzi-căprui, făcându-i să pară și mai plini de viață. Și obraji. Erau rumeni. Strălucea chiar mai tare decât noua generație de dispozitive electroluminiscente pe care le examinase în acea dimineață în noul laborator de cercetare și dezvoltare.

Luminile de deasupra dansau prin părul ei roșcat. Purta altă pereche de pantaloni largi, bărbătești, pantofi oxford cu tocuri groase și un sacou subțire, în dungi. Arăta de parcă tocmai ieșise dintr-un film cu gangsteri din anii 1930. Din fericire, el își dădu seama după cum era croit sacoul că nu purta un toc ascuns de pistol pe după umăr.

Energia scânteia în aer. El se întrebă din nou dacă Olivia nu-și dădea seama de asta sau dacă doar încerca să-și ascundă reacțiile.

- Nu l-am concediat pe Gill, spuse Jasper. L-am transferat pe o altă poziție, într-un alt departament.

- Dar el mereu a condus departamentul de contabilitate și a fost director financiar. A-l transfera pe o poziție inferioară este același lucru cu a-l concedia.

- Nu, nu este același lucru. El va ști că a fost concediat atunci când se va afla pe stradă, în căutarea unui nou loc de muncă.

Olivia îl fulgeră cu privirea.

- La vârsta lui nu își va găsi de lucru. Știi doar cât de mult sunt discriminați oamenii în vârstă.

- Relaxează-te. Nu îl dau afară. Încă nu, oricum. Dar vreau ca altcineva să conducă acest departament.

Ea se opri în fața biroului și își încrucișă brațele sub sâinii ei fermi.

- De ce? Ce nu este în regulă cu Melwood?

- Ia loc, Olivia.

Ea nu făcu nici o mișcare să ocupe scaunul oferit de el.

- Rollie spunea că nimeni nu cunoaște Glow la fel de bine ca Melwood.

- La un moment dat e posibil ca acest lucru să fi fost adevărat. Dar lucrurile se schimbă. Jasper deschise un sertar și scoase raportul financiar pe care îl ceruse de la departamentul de contabilitate. După câte se pare, așa spune că lucrurile au început să se schimbe pe aici acum trei sau patru luni.

Ea bătu cu degetele pe brațele ei și se uită neîncrezătoare la raport.

- Ce vrei să spui?

- Mă refer la faptul că aceste informații de la contabilitate sunt depășite și într-o oarecare măsură imprecise.

Ea făcu ochii mari.

- Îl acuzi pe Melwood Gill de incompetență?

- Nu îl acuz de nimic. Jasper se hotărî să nu menționeze suspiciunile care începură să îi apară în minte. Spun doar că am nevoie de cineva care să se ocupe de contabilitate, cineva care să îmi dea informații mai corecte.

- Ai vorbit cu Melwood?

Jasper lăsă raportul pe birou.

- Bineînțeles că am vorbit.

- Și? Ce a avut de spus în apărarea lui?

- El spune că trecerea la un nou program de contabilitate, de acum câteva luni, a creat multe probleme pentru personal. Spune că abia acum încep să se dumirească.

- Deci, a avut o explicație bună. Ochii Oliviei licăreau de triumf. E foarte rezonabil. Mereu apare un anumit grad de confuzie după o schimbare majoră de software, mai ales într-un departament de contabilitate.

- Așa să fie?

- Sigur că da. Toată lumea știe asta. Își desfăcu brațele și se aplecă peste birou, cu palmele deschise. Vocea ei se înmuie, căpătând un ton confidențial. Uite ce e, și asta rămâne între noi doi, bietul Melwood a avut cancer acum câteva luni. Asta l-a speriat rău. Mătușa Rose spune că de atunci se poartă altfel.

- Mătușa Rose?

Olivia înclină bărbia spre ușa închisă, care ducea spre biroul de afară.

- Secretara ta.

- Ea este cea care te-a sunat să îți spună despre transferul lui Gill?

- Da.

- Înțeleg. El își sprijini coatele de birou și își împreună degetele. De curiozitate, câți alți angajați Glow îți dau ție raportul, și nu mie?

Culoarea puternică din obraji ei se intensifică.

- Mătușa Rose nu este unul dintre spionii mei, dacă la asta te referi.

- Care sunt spionii tăi?

Ea își luă mâinile de pe biroul lui, se îndreptă brusc și îl privi în ochi.

- Suntem puțin pe lângă subiect aici.

- Da. El expiră încet. Suntem. Uite, nu mă îngrijorează numai rapoartele din acel departament. Sunt anumite probleme generale de management.

- De ce natură?

- De genul în care persoana care are responsabilitatea nu este atentă. Știai că ambii contabili-șefi și-au dat demisia acum două luni?

Olivia se încruntă.

- Nu. Unchiul Rollie încă era aici atunci. Nu avea motive să îmi spună asta.

- Gill este evident depășit. Acesta era cel mai delicat mod de a o spune. Explicația alternativă era mult mai sinistă, dar Jasper nu o menționează. El încă nu avea nici un fel de dovezi asupra suspiciunilor sale mai întunecate. Dacă Rollie nu ar fi plecat în acel foto-safari de o lună, și-ar fi dat seama până acum că are o problemă în acel departament.

Olivia oftă.

- Dacă nu ar fi plecat în acel safari, el ar fi încă aici și nimeni nu ar fi fost implicat în toată povestea asta.

Jasper ezită. Când era vorba despre afaceri, se baza pe simțul lui innăscut al sincronizării. Dar cu femeie asta evita să aibă încredere în instincte. Îi dădeau instrucțiuni proaste. De exemplu, acum voia să își cufunde degetele în părul ei, să vadă dacă focul roșu de acolo chiar emana căldură. Logica îi spunea că asta ar fi o mișcare foarte proastă. Dar tot ceea ce era masculin în el îl forța mai departe spre un dezastru.

Se petreceau prea multe sub suprafața propriilor reacții. Lucruri pe care încă nu le înțelegea. O potențială furtună. Un accident care e pe cale să se întâmple.

Pentru o fracțiune de secundă, instinctul se luptă cu bunul-simț. Câștigă instinctul. Ceea ce nu făcu decât să îi dovedească faptul că omul modern nu era nici

pe departe atât de evoluat pe cât îi plăcea să creadă, se gândi Jasper.

Cu toate astea, o mică părțică a creierului său funcționa suficient de bine încât să caute un camuflaj sigur.

- Acesta nu este un loc potrivit pentru a discuta despre un subiect atât de, ăăă, sensibil, spuse el.

Ea își miji ochii și îi aruncă o privire batjocoritoare.

- Ai un loc mai bun decât birourile Glow, Inc. unde să discutăm aspecte care țin de afacerea Glow, Inc?

El făcu un efort de voință să nu-și piardă răbdarea.

- Am o ședință cu oamenii de la cercetare și dezvoltare în zece minute. Sunt sigur că și tu ai un program aglomerat azi. De ce nu am continua discuția diseară la cină?

Ea clipi de două ori, de parcă i-ar fi sugerat să ia următoarea rachetă spre Lună.

- Ha?

Nu era unul dintre cele mai flatante răspunsuri, recunosc Jasper. Dar pentru un motiv sau altul, îi dădu speranțe. Poate că ea era la fel de nesigură și precaută cu privire la ce se întâmpla între ei. Poate că voia doar să fie prevăzătoare.

Dar, la fel de bine poate că era complet inconștientă de tunetele tăcute și de fulgerele invizibile pe care el le simțea pocnind în aerul dintre ei.

Cel puțin nu a fost un refuz direct, se gândi el. Simți că ar face bine să se miște repede.

- O cină de afaceri. Nu la un restaurant. Ne trebuie spațiu. Am multe documente pe care aș vrea să le vezi. Rapoarte și hârtii, lucruri de genul acesta. Ce zici să vii la mine acasă, în Bainbridge?

- La tine acasă?

Se mișca prea repede. Putea să vadă deja pe fața ei expresia de căprioară în fața mașinii.

- Nu. El încerca să pară ca și cum examina aspectele practice ale situației. Uită de Bainbridge. Probabil biroul tău este mai potrivit. În seara asta voi lucra până mai târziu.

- Și eu la fel, spuse ea repede.

- Bine. El încuviință din cap. O altă decizie executivă stabilită. O să aduc niște mâncare și ne vedem la studioul tău.

- O cină de lucru?

- Ai spus că vrei să fii ținută la curent, nu?

- Da, dar...

- Între timp, aş aprecia dacă ai păstra pentru tine grijele legate de transferul lui Gill Melwood. Sunt sigur că înțelegi că este absolut esențial ca eu și cu tine să facem front comun față de angajații de la Glow, Inc.

Ea clipi din nou.

- Front comun.

El se ridică în picioare și se uită ostentativ la ceas.

- Îmi pare rău că trebuie să ne oprim aici, dar nu pot să amân ședința cu oamenii de la cercetare și dezvoltare. Îi zâmbi. Știi cum e.

- A, da, sigur, zise ea și se întoarse spre ușă ca un robot.

- La ora șapte voi fi la Light Fantastic, spuse el din nou, foarte încet. Așa vom avea suficient timp să trecem prin acele rapoarte.

Olivia îl privi peste umăr. El văzu imediat că privirea dezorientată din ochii ei dispăruse. Îi luase locul o expresie sardonică.

- Când o să ajung la birou, o să-mi verific agenda ca să văd dacă sunt liberă diseară, spuse ea cu răceală. Te sun în această după-amiază și te anunț.

Leși în încăpere și închise foarte încet, dar foarte ferm ușa în spatele ei...

Cina cu Jasper Sloan. Mâna ei îngheță pe clanță pentru o clipă. Dintr-un motiv sau altul, găsi ideea greu de conceput.

O cină de lucru.

Bine, se descurca. Știa cum să ia o cină de afaceri cu un bărbat. Într-o seară putea chiar să ia pur și simplu cina cu un bărbat, deși în ultima vreme nu prea mai făcea asta.

Încercă să coboare cu picioarele pe pământ. „Revi-no-ți. Vorbim de mâncare la pachet aici, nu de sfârșitul civilizației.” Se forță să dea drumul clanței.

Rose ridică privirea când Olivia trecut pe lângă biroul ei.

- Ei bine? Cum a mers? Chiar o să îl concedieze pe bietul Melwood?

În mod automat, Olivia îi oferi mătușii sale un zâmbet liniștitor.

- Desigur că nu.

- Hmm.

Rose miji ochii, nefiind complet convinsă. Aruncă o privire lungă spre ușa închisă a biroului lui Jasper.

Olivia respecta foarte mult părerea mătușii sale în astfel de situații. Rose lucra în acel birou de un deceniu. Avea 53 de ani și era atrăgătoare în felul clasic al familiei Chantry, cu un păr castaniu-roșcat și ochi de un verde fumuriu.

Rose avea ceva matern, liniștitor în ea. Olivia știa că asta inducea adesea în eroare străinii. Ei tindeau să treacă cu vederea marele ei talent pentru zvonuri, bârfe și alte forme de informații neoficiale care circulau prin companie. Rollie o numea girueta lui. „Ar fi putut să facă o avere, dacă ar fi lucrat pentru un tabloid“, spunea el.

El îi explicase Oliviei că se baza pe Rose să îl avertizeze din timp despre orice, de la nașteri iminente, divorțuri și relații amoroase între angajați, inclusiv despre nemulțumirile lor.

„Niciodată, dar niciodată nu subestima valoarea informației, niciodată nu ai suficiente informații“, adăugase Rollie.

Rose oftă.

- Este adevărat că bietul Melwood nu s-a simțit foarte bine în ultima vreme. Acel cancer, știi doar. El va fi bine, dar s-a speriat foarte tare.

Olivia ezită.

- Ce fel de cancer a avut?

- Carcinom bazocelular. E un tip de cancer de piele. Rose pronunță diagnosticul cu precizia unui dermatolog. Este rareori fatal dacă este tratat din timp. Dar Melwood a fost foarte afectat.

- Cuvântul *cancer* are acest efect asupra oamenilor.

- Este adevărat. Iar Melwood este puțin ipohondru. Rose privi iar ușa cu circumspecție. Mi-e teamă că problemele lui vor fi doar începutul aici.

- Ce vrei să spui?

- Schimbarea este în aer, o simt, murmură Rose amenințător.

- Nu te panica, spuse Olivia. Eu sunt încă aici, până la urmă. Și dețin aproape jumătate din companie. Mă pot ocupa de Jasper Sloan.

- Așa sper, spuse Rose.

- Trebuie să plec.

Privirea lui Rose se ascuți.

- Chiar așa, presupun că ai auzit de verișoara ta, Nina? Beth spune că se pare că relația ei cu Sean Dane devine foarte serioasă.

Olivia era mândră de ea. Zâmbetul ei nu păli nici măcar cu un milimetru.

- Am auzit.

- Viața e ciudată, nu-i așa? continuă Rose. Cine ar fi crezut că Nina se va îndrăgosti de fratele lui Logan Dane?

- Ca să vezi! Ne vedem mai târziu, mătușă Rose.

Olivia trecu pe lângă ea și evadă în holul relativ sigur.

Ce naiba era cu ea? se întreba în timp ce mergea grăbită spre lifturi. În mod sigur nu era bârfa despre verișoara ei, Nina, care avea o relație cu Sean Dane, motivul care o făcea să aibă senzația asta ciudată, că-i era când cald, când frig. Auzise acest zvon în urmă cu câteva zile.

Invitația lui Jasper la cină era de vină pentru starea ei tulburare. Ea se purta de parcă el sugerase o aventură, nu o cină de lucru.

„O aventură.“ Asta era un concept adevărat.

Dacă cinele sociale cu bărbați interesanți erau evenimente rare în viața ei, numărul aventurilor cărora le căzuse pradă era foarte mic.

De când murise Logan nu mai avusese nici o relație serioasă.

Refuză să pună la socoteală acele luni scurte cu Crawford Lee Wilder de acum un an și jumătate. Asta fusese

o greșeală, se gândi ea, dar nu o aventură, slavă Cerului. Intuiția o făcuse să reziste încercărilor lui subtile și politicoase de a o atrage în patul lui.

Era conștientă că unele dintre rudele sale, mătușa Rose bunăoară, se temeau că ea încă mai ținea la Logan Dane. Olivia știa că nu era cazul, dar mai știa și că nu voia să privească îndeaproape adevărul.

Realitatea crudă, reflectă ea, era că, în ceea ce privește dragostea, își pierduse curajul. Putea să rezolve în orice zi orice criză complicată de afaceri. Afacerilor le putea face față.

De aceea era obligatoriu ca problema cu Jasper Sloan să rămână în categoria afacerilor.

„Va fi o cină de lucru“, se gândi ea. Își repeta asta în minte la nesfârșit. „O cină de lucru.“

Se opri în fața unuia dintre lifturi și apăsă pe buton.

- Bună, Olivia, spuse o voce veselă. Cum merge treaba?

- Bună, Olivia, se auzi altă voce, mai tare. Ai venit să salvezi Glow de lupul cel mare și rău?

Olivia își înăbuși un mormăit. Se întoarse și îi văzu pe verii ei, Quincy și Percy, venind spre ea pe hol. Gemenii erau îmbrăcați în jeanșii lor obișnuiți, cămăși sport cu mânecă scurtă, ca de tocilari, și pantofi de alergat. Amândoi purtau ochelari cu rame groase. Aspectul de toclar era la modă, după cum o asiguraseră ei de multe ori.

- Bună, băieți. Ea privi spre paharele lor de suc și spre snackuri. E ora de pauză?

- Ai nimerit-o. Quincy privi dincolo de ea, pe hol, spre biroul directorului. Deci, sunt adevărate zvonurile? Sloan îl va concedia pe bunul și bătrânul Melwood?

- Nu, spuse Olivia.

Percy aruncă o privire rapidă în jur, apoi se apropie de ea.

- Ce-i cu toate zvonurile astea despre fuziune?

- Sunt doar zvonuri. Olivia apăsă inutil butonul liftului. Mi-ar plăcea să mai stau la vorbă, dar sunt foarte ocupată azi.

- Da, sigur. Quincy mușcă jumătate de baton de ciocolată. Eu și Percy trebuie să ne întoarcem în laborator.

Sloan pune presiune. Vrea tot felul de actualizări ale sarcinilor să fie gata până la ora cinci.

- Omul ăsta nu ne slăbește o clipă, spuse Percy vesel. Ar trebui să vezi ce avem pe agenda ședinței de mâine. Ne vrea pe toți acolo, nu doar pe manageri.

- Se aude că vrea să împingă tare noul proiect de dezvoltare a electroluminiscenței.

Olivia îi privi atent pe Quincy și Percy. Nici unul din ei nu părea jignit sau neliniștit de noile manevre din laboratoarele de tehnologie unde lucrau. Păreau să fie chiar entuziasmați.

Manifestau un entuziasm și-o energie pe care ea nu le observase la ei atunci când Rollie era la conducere.

- Asta e super, spuse ea și mai apăsă butonul liftului de câteva ori.

Percy i-o luă înainte.

- Hei, ai auzit de verișoara Nina și de Sean Dane?

Olivia încercă să nu se crispeze.

- Da.

- E ceva, nu? Quincy luă o mușcătură uriașă din batonul de ciocolată. Cine ar fi crezut că ea și cu Sean vor ajunge să fie împreună? Mama spune că în curând se vor logodi.

- Ce drăguț, spuse Olivia sec.

- Ne mai vedem.

- Ciao, verișoară.

În sfârșit, Percy și Quincy o luară din loc. Un moment mai târziu ușile de la lift se deschiseră. Un om mic și chel, cu o față ascuțită, ieși din el. Era îmbrăcat cu un costum de o culoare neutră asemănătoare cu cea a peretelui și cu cea a mochetei, părând să se contopească cu ele.

- Domnule Gill!

Olivia făcu repede un pas înapoi. Mereu avea impresia că o să-l calce din greșeală pe Melwood Gill. Era genul de persoană pe care nu o observai decât atunci când era fix în fața ta.

- Domnișoară Chantry! Melwood se dădu repede la o parte și îi zâmbi timid. Îmi pare atât de rău. Nu am fost atent.

- Este vina mea, domnule Gill. Din câte știa Olivia, nimeni, nici măcar unchiul Rollie, nu îi spunea în față Melwood.

- Nu, nu, a fost vina mea. Melwood făcu un efort vizibil să își îndrepte umerii înguști, dar aproape instantaneu reveni la poziția inițială. Eram cu mintea în altă parte. Se uită pe coridor spre ușa de la biroul executiv și păru să se facă și mai mic. Bănuiesc că ați auzit veștile?

În mod instinctiv, Olivia deschise gura să îi spună că ea știa despre recenta lui retrogradare și că avea să îi ia apărarea chiar în seara aceea.

Dar ceva o făcu să ezite. Se gândi la rapoartele de pe biroul lui Jasper. Dacă exista cu adevărat o problemă la contabilitate. Cuvintele lui Jasper răsunară în capul ei. „...Este esențial ca eu și cu tine să facem front comun...”

Poate că cel mai bine era ca momentan să pretindă că nu știa absolut nimic despre situația lui Melwood, se gândi Olivia. Existau situații când abordarea mai lașă era singura cale prin care se putea evita punerea la colț. În termeni de management, asta se numea tratarea situației cu delicatețe.

- Vă rog să mă scuzați, domnule Gill. Ea păși repede în lift și apăsă butonul pentru primul etaj. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dar trebuie să ajung repede la Light Fantastic. Luna asta suntem foarte prinși.

- Îmi pare bine să aud că afacerile vă merg bine, domnișoară Chantry, șopti el trist.

- Nu puteau să meargă mai bine.

Ea tresări, străbătută de un fior de vinovăție. Nu era frumos să îi facă în ciudă bietului Melwood cu succesul ei chiar în ziua în care el fusese retrogradat.

Din fericire, ușile de la lift se închiseră repede. Olivia se sprijini de perete în timp ce cabina cobora șase etaje până la parter. Se gândi că nu gestionase deloc bine acea scenă stânjenitoare. Poate că ar fi trebuit să discute cu Melwood despre situație.

„...un front comun...”

Amintirea expresiei triste, resemnate a lui Melwood îi rămase în minte în timp ce mergea pe Western Avenue, spre studiourile Light Fantastic.

Își spuse că în ochii lui Melwood nu se citea o depresie acută, ci doar o nefericire perfect normală, care era de așteptat la un om care fusese transferat pe o poziție mai puțin importantă în companie.

Ea încă se gândea ce să facă cu Melwood Gill când, câteva minute mai târziu, intră în studio și îl găsi gol, cu excepția Zarei.

Îngrijorarea Oliviei în legătură cu Melwood fu înlocuită instantaneu de o problemă mult mai presantă.

Mătușa ei stătea pe scaunul rotativ înalt la masa de desen și plângea încet singură. Olivia își dădu imediat seama că se întâmplase ceva grav. Zara plângea la fel cum personajul ei, Sybil, plânsese în episodul din *Crystal Cove* în care aflase că trebuia să fie operată pe creier.

- Zara!

Olivia se grăbi în studio, făcându-și loc prin labirintul creat de Peștera lui Merlin, cinci aranjamente florale masive, din folie argintie, mai multe cutii de bannere roșii, albe și albastre și un teanc de cabluri electrice.

Zara ridică repede privirea și își șterse ochii cu un șervețel.

- Dragă, nu te-am auzit intrând.

Olivia se opri de partea cealaltă a mesei și se uită la rimelul care se scurgea pe obrazii Zarei.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, dragă.

Zâmbetul Zarei era același zâmbet curajos pe care Sybil i-l oferise lui Nick în ziua în care îi spusese acestuia că s-ar putea să nu supraviețuiască operației pe creier.

- Nu mă lua așa, spuse Olivia. Știi foarte bine că nu te cred. Spune-mi adevărul.

- Mă simt doar puțin tristă.

- Zara, te rog, vorbești cu Olivia. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Zara își ridică bărbia și înclină capul. Profilul îndreptat spre Olivia era același pe care îl afișa spre camera

de filmat în episodul în care îi spusese lui Nick că îl părăsește definitiv.

- Nu poți să faci nimic, draga mea. Zara își șterse din nou ochii. Nimeni nu poate face nimic. Sunt blestemată.

Oliviei i se strânse stomacul.

- O, Doamne, Zara. Este o problemă medicală? Una adevărată? O apucă de umeri pe mătușa ei. Trebuie să îmi spui!

Zara făcu ochii mari.

- Ei, nu, nu este o problemă medicală. Sunt perfect sănătoasă.

- Slavă Cerului! Stomacul Oliviei se relaxă. Hai s-auzim. Nu o să plec și n-o să mă prefac că nu te-am găsit plângând ca Sybil în episodul în care descoperă că Nick avea o aventură cu Alicia, cea mai bună prietenă a ei.

Zara se încordă. Apoi oftă și se lăsă pe scaun.

- Presupun că acum trebuie să îți spun totul. În inima mea, am știut că mai devreme sau mai târziu, undeva, cândva, totul se va întoarce să mă bântuie.

- Ce se va întoarce?

- Știam că nu voi putea să țin asta îngropat pentru totdeauna.

- Ce să ții îngropat?

- De data asta el vrea numai câteva sute de dolari. Asta pot să îi dau. Zara scoase încă un șervețel din cutie. Dar data viitoare va dori și mai mult, nu-i așa? Așa se întâmplă mereu cu lucrurile astea. În cele din urmă, o să mă aducă la sapă de lemn.

Olivia se holbă la ea.

- Zara, vrei să zici că ai o problemă cu drogurile?

- Droguri? Zara păru foarte scandalizată. Desigur că nu.

- Atunci ce este?

- Nu am fost limpede? Cineva mă șantajează.

capitolul 8

Olivia mergea prin Pike Place îmbrăcată într-o cămașă largă de blugi, o pereche de jeansi vechi, foarte

decolorați și o pălărie cu bor larg, fără formă, trasă foarte jos peste ochi și urechi.

Intră într-un espresso bar de pe Post Alley și cumpără o cafea triplă cu lapte.

Cu ceașca în mână, alege o masă mică și se pune pe așteptat.

Ferestrele barului erau deschise, astfel încât clienții se puteau bucura de priveliștea și de sunetele aleii colorate. De unde stătea, Olivia observa împrejurimile printr-o pereche de ochelari fumurii.

Nu era complet mulțumită de deghizarea ei, dar își spusese că va trebui să fie suficient. Avusese foarte puțin timp la dispoziție pentru a veni cu o idee cu adevărat deșteaptă. De fapt, mai puțin de o oră. Nota șantajistului fusese foarte clară. O plată ratată însemna că data viitoare prețul se dubla.

Piața era plină de amestecul obișnuit de turiști în căutare de suvenire sau de somon afumat la rece, de funcționari în căutarea unui prânz rapid și de muzicieni stradali în căutarea unui public. Pe lângă sortimentul obișnuit de personaje, se gândea Olivia, se strecurase și un detectiv amator în căutarea unui șantajist.

Proiectul părea destul de simplu. Începuse să fie optimistă. Cât de greu putea fi să supraveghezi mica pungă de hârtie galbenă pe care Zara o lăsase pe marginea ghiveciului mare?

Ghiveciul propriu-zis se afla la aproximativ zece metri pe partea opusă a unei curți aglomerate. Era aproape de intrarea printr-o mică arcadă, într-o zonă plină de magazine alimentare și tradiționale.

Olivia se lăsă pe scaun, încercând să pară invizibilă în timp ce se prefăcea că își bea cafeaua cu lapte.

Azi, obiectivul ei era să identifice persoana care ridica pachetul galben. Conversația cu Zara o convinsese că șantajistul trebuia să fie cineva cunoscut de mătușa ei. Dacă asta era adevărat, gândi Olivia, ea ar putea să îl sau o recunoască. De-a lungul anilor făcuse cunoștință cu majoritatea prietenilor și amicilor mătușii ei.

Chiar dacă nu știa cine era persoana care lua pachetul, cel puțin putea să obțină o descriere care să ajute la identificarea șantajistului mătușii Zara.

Odată ce afla cine era ticălosul, credea Olivia, putea să hotărască ce să facă mai departe. Zara insistase să nu apeleze la poliție, dar existau și alternative.

Un bărbat cu aspect neîngrijit, cu barbă și chitară trecu prin fața cafenelei. Când dispăru prin arcadă, ea își îndreptă atenția spre două femei stilat îmbrăcate care împingeau cărucioare. Micile vehicule erau încărcate cu copii adormiți și pungi pline de flori proaspăt tăiate. Camuflaj pentru o echipă de șantajști?

„Pătrund pe teren necunoscut aici“, se gândi Olivia.

Preț de câteva secunde, femeile cu cărucioare se aflară între Olivia și punga galbenă. Ea se aplecă într-o parte ca să nu piardă din ochi punga.

Peste masa mică apăru o umbră imensă.

Olivia abia reuși să-și înăbușe un țipăt speriat.

- Jasper!

- Am primit mesajul tău. Jasper se așează pe scaunul din fața ei. Puse pe masă o ceașcă de cafea. Sper să merite.

Olivia se îndreptă de spate.

- Ce cauți aici?

- Tu să-mi spui. Nu e ca și cum nu aș avea altceva de făcut în după-amiaza asta. Ce e atât de important încât nu putea să aștepte până diseară?

Olivia se uită uimită la el. La fel ca ea, nu era într-o dispoziție bună.

- Îmi blochezi priveliștea.

- Scuze. Nu părea să îi pară rău. Își ridică ceașca și luă o înghițitură. Ochii lui scăpărau de iritare. Probabil ar trebui să menționez că nu sunt genul de tip foarte spontan. Nu îmi place să fiu scos dintr-o ședință importantă pentru o toană.

- Dă-te la o parte, șuieră ea, străduindu-se să vadă dincolo de umerii lui lați.

- Să mă dau la o parte sau ce? El lăsă ceașca în jos. M-ai chemat aici ca să mă ameninți? Puteai să faci asta la mine în birou.

- Nu este biroul tău. Este biroul nostru. O, la naiba!
Ea trânti ceașca de cafea pe masă și sări în picioare.

Un grup de turiști japonezi invadă curtea aglomerată. Aceștia trecură precum o ceață de haine alb cu negru, inscripționate cu logoul unei firme newyorkeze.

Olivia o luă pe lângă masă, intenționând să nu scape din ochi pachetul galben. Când trecu de Jasper, el întinse mâna într-un fel relaxat, aproape absent și o apucă de incheietura mâinii.

- Dă-mi drumul!

Ea se zbătu furioasă ca să se elibereze.

- Cred că merit o explicație. Ca să vin aici am lăsat trei manageri de departament să aștepte în sala de conferințe.

- Du-te înapoi la ședința ta stupidă.

Ultimul dintre tinerii turiști dispăru în galeria cu magazine. Olivia privi cu nerăbdare spre ghiveci.

- O, la naiba, șopti ea. La naiba, la naiba, la naiba!

Pachetul galben dispăruse.

Cercetă în zadar curtea. Mica mulțime se dispersase. Oricine ar fi fost cel care luase pachetul galben își alesese bine momentul.

Furioasă, se întoarce spre Jasper.

- Acum vezi ce-ai făcut?

El îi dădu drumul la mână și îi studie mirat chipul.

- Mai precis, ce am făcut?

Ea ridică mâinile în sus.

- Ai stricat totul!

- Totul?

- Da, totul. Din cauza momentului tău prost ales, nu am apucat să îl văd.

- Poate totuși ar fi bine să îmi explici ce se petrece aici, zise Jasper încet.

- Nu e treaba ta. Ea se mai uită încă o dată spre curte. Nu are absolut nici o legătură cu tine.

- Ei bine, aici greșești, spuse el încet.

- Despre ce vorbești? Ea se încruntă și, în aceeași clipă, o fulgeră un gând. În definitiv, ce cauți aici, oricum?

- Sunt aici pentru că cineva, probabil chiar tu, a trimis vorbă că trebuie să stăm de vorbă imediat.

- Despre ce, pentru numele lui Dumnezeu?

- Despre, citez, „o problemă extrem de urgentă care implică viitorul companiei Glow“. Mesajul spunea că mă aștepti la această cafea, în piață.

- Doamne Dumnezeule! Ea îl privi fix, puțin distrasă. Ai întrerupt o ședință importantă ca să vii aici doar pentru că așa spunea un mesaj ciudat?

- Mesajul spunea că situația este serioasă. Jasper făcu o pauză plină de înțeles. Și suntem parteneri în afacere. Nu parteneri egali, sublinie el, dar parteneri, oricum. Dacă eu ți-aș lăsa un mesaj spunându-ți că este o problemă la Glow și că trebuie să te văd urgent, sunt sigur că și tu ai lăsa tot și ai veni să vorbim.

- Dacă aș fi în locul tău, nu aș testa teoria asta. Ca să știi, eu nu ți-am trimis nici un mesaj la birou. Vântul ușor flutură borul pălăriei ei pleoștite. Ea ridică mâna și îl stabilizează. Oricum, spune-mi cum de m-ai recunoscut?

- Fără supărare, dar deghizarea ta, presupunând că asta ai intenționat să fie, nu este atât de grozavă.

- A!

Aici chiar nu putea să-l contrazică.

- Cine era?

Enervată că planul dăduse greș, Olivia își smulse pălăria de pe cap și încercă să o îndese în buzunarul cămășii voluminoase. Nu încăpu, așa că și-o puse la loc pe cap.

- Cine era cine? mormăi ea.

- Bărbatul cu care trebuia să te vezi azi aici.

„Atenție“, se gândi Olivia. „Este mai inteligent decât media, ca să nu spun mai inteligent decât un CEO obișnuit.“

- La ce te referi?

- Presupun că pălăria și ochelarii de soare sunt me-niți să îți ascundă identitatea în timp ce te vezi cu cineva, zise Jasper cu răbdare.

Îi stătea pe limbă să îi spună că făcea o presupunere greșită. Dar îi trecu prin minte că ar fi mai bine ca el să creadă că ea avea un iubit secret, decât să încerca să spioneze un șantajist.

Olivia zâmbi cu răceală.

- După cum am spus, chiar nu te privește. Din cauza ta, tot acest efort a fost o totală pierdere de timp. Mă întorc la birou.

Se ridică repede de la masă și dădu să plece.

Jasper se ridică și el.

- Olivia!

Era ceva în vocea lui, poate tonul foarte cald, care o făcu să rămână pe loc.

Ea privi peste umăr.

- Acum ce mai e? spuse ea pe un ton nepoliticos.

- Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece aici, dar ceea ce știu este că mă aflu în acest loc anume, la această oră anume, pentru că cineva a vrut ca eu să fiu aici. Între acest moment și ora șapte seara, când aveam programată o cină de lucru, de ce nu te gândești ce înseamnă toate astea?

Ea îl privi fix, cu gura deschisă, înțelegând în sfârșit implicațiile. Jasper habar nu avea cât de rău prevestitoare era această turnură a evenimentelor.

„Desigur.“ Șantajistul știa că ea era aici. El sau ea o recunoscuse, în ciuda deghizării, și încropise un plan rapid, simplu și foarte eficient pentru a-i distra atenția preț de câteva secunde esențiale.

Cineva știa foarte multe, atât despre ea, cât și despre Jasper.

Până când Olivia închise gura la loc, Jasper dispăruse.

La zece minute după ora șapte, cu o pungă caldă de hârtie în mână și cu o servietă în cealaltă, Jasper se opri pe trotuar. Cercetă ușile grele din sticlă care marcau intrarea din holul blocului unde locuia Olivia.

Din fericire, reușise să ajungă înaintea furtunii care se pregătea să se dezlănțuie deasupra golfului Elliot.

Întârziase zece minute pentru că atât îi luase să ajungă aici după ce descoperise că birourile Light Fantastic erau închise.

Fusese copleșit de un sentiment de ușoară furie și de o senzație de neliniște, care îi spunea că se întâmplase ceva foarte rău, când în sfârșit zărise biletul pe care cineva îl lăsase în ușă. Fusese foarte concis.

„Planurile s-au schimbat. La mine acasă.“

Nu era semnat, dar recunoscuse scrisul de mână al Oliviei. Erau multe mostre cu scrisul ei pe hârtiile pe care le văzuse pe biroul ei în prima zi. Stilul ei caligrafic oglindea stilul ei personal. Îndrăzneț, feminin și intrigant.

Jasper fu întâmpinat cu un zâmbet politicos de un portar îmbrăcat în uniformă, cu păr blond, tuns scurt și cu un cerceș discret în ureche.

- Vă pot ajuta cu ceva?

- Jasper Sloan. Domnișoara Chantry mă așteaptă.

- O anunț că sunteți aici. Portarul ridică receptorul și apăsă niște butoane. Urmă o scurtă pauză până să vorbească în receptor. Domnișoară Chantry, domnul Sloan este aici în hol.

Urmă altă pauză. De această dată, una mai lungă. Privirea atentă și curioasă a portarului se îndreaptă spre Jasper.

- Da, desigur. Îl trimit sus imediat.

După puțin timp, Jasper ieși din lift la etajul unsprezece.

Covorul gri și pereții de o culoare liniștitoare ai holului erau puși în evidență de o servantă neagră, lucioasă și de o oglindă. În fața oglinzii era o vază neagră, elegantă, plină cu flori albe de mătase. Jasper numără patru apartamente.

O luă la stânga și se opri în fața ușii, în colțul cel mai îndepărtat.

Își spuse că ferestrele apartamentului ei dădeau spre lacul Union și spre clădirea Space Needle. Soarele de dimineață. Era matinală, la fel ca el.

Dacă holul putea să indice gusturile locuitorilor de pe acest etaj, el era destul de sigur la ce să se aștepte de la apartamentul Oliviei. Își imagină multă piele neagră, mobilă cromată și lămpi mici, europene, sofisticate.

Se deschise ușa chiar în clipa în care voia să sune. Olivia stătea la intrare. Încă purta jeansii și cămașa largă de blugi pe care îi avusese în aceeași după-amiază.

În mod clar perspectiva cinei alături de el nu o inspira să își pună niște haine sexy de mătase. „Ei bine, la ce te-ai așteptai?“ își zise el. „I-ai spus că o să aveți o cină de lucru.“

Ea avea părul prins sus într-un coc larg la spate. Câteva şuvițe erau libere. Jasper simți cum i se strânge inima. La urma urmei, el era un bărbat simplu. Nu trebuia să o vadă în pijamale vaporoză. Jeanșii și şuvițele de păr care îi alunecau pe lângă urechi erau tot ce trebuia ca să îi provoace o erecție.

Ea îl privi cu ochi serioși, întunecați.

- Cât de rău este? întrebă el.

- Mai bine intri în sufragerie și iei loc. Ți torn un pahar de vin. Tonul ei grav, supus îl îngrijoră mai mult decât orice în ultima vreme.

- O să am nevoie de vin? întrebă el.

- Tu poate nu, dar eu, cu siguranță, am.

Poate că acum va afla întreaga poveste. Jasper o aștepta să închidă ușa. Observă că ea trase și zăvorul.

O urmă printr-un hol mic, cu dale de teracotă, până într-o sufragerie deschisă, unită cu bucătăria și cu un perete întreg de ferestre. Spre surprinderea lui, era ușurat să vadă că se înșelase în legătură cu mobila neagră și cromată și cu lămpile la modă.

Primul gând care îi trecu prin minte era că pășise într-o vilă mediteraneeană scăldată de soare. Nici cerul plumburiu de afară nu putea să diminueze strălucirea caldă, aurie din apartament.

Pereții duri, zugrăviți rustic, erau vopsiți în tonuri variate de galben, roșu și maro, în stilul de piatră și stuc al unui palat italian. Jasper văzu că podeaua de teracotă continua prin tot apartamentul. Un covor cu dungi întunecate, vagi, în nuanțe de verde, albastru, ruginiu și ocru încadra zona mobilată cu o canapea joasă, din lemn. Pe canapea și pe fotolii erau perne de un auriu mat. Măsuța lată de cafea era acoperită cu un mozaic multicolor. Vase mari de ceramică pictată, pline cu plante verzi erau dispuse din loc în loc pe podea. Pe pervaz se aflau și mai multe ghivece cu plante cu flori.

Efectul era sufocant, vibrant și foarte senzual, într-un fel pe care Jasper nu și-l putea explica. Decorațiunile interioare nu se numărau pe lista lui de interese. Confortul direct, curățenia și funcționalitatea erau primele cerințe pentru mediul lui personal. Dar căsuța însorită

a Oliviei de la etajul unsprezece îl făcu să întrevadă noi posibilități.

Întinse punga de hârtie.

- Cina. Acum zece minute, când am ajuns la biroul tău, era mult mai caldă.

- Mersi.

Ea luă punga, dar nu se sinchisi să se uite înăuntru.

„Poate că nu îi e foame“, se gândi Jasper. Alt semn rău.

- Ia loc. Îi făcu semn spre un scaun scund. Eu aduc vinul.

Se duse după colț, în bucătărie, care părea desprinsă dintr-o fermă din sudul Franței. Prin deschiderea de deasupra bufetului care separa cele două încăperi, Jasper putea să vadă multe tigăi strălucitoare atârinate de cârlige de fier. „Nu pare a fi bucătăria unei femeie care trăiește cu mâncare la pachet sau preparată la microunde“, se gândi el.

El își așază servieta pe covorul dungat, lângă unul dintre fotoliile joase. Își scoase sacoul, pe care îl lăsă pe canapea și își slăbi nodul de la cravată.

- Drăguț apartament, spuse el.

Olivia îi surprinse privirea în timp ce scotea dopul unei sticle de chardonnay.

- Te surprinde?

- Apartamentul tău? Da, puțin. Dar ți se potrivește. Făcu o pauză. M-a surprins mai mult biletul de pe ușa de la Light Fantastic.

- A intervenit ceva. Ea aruncă dopul în coșul de gunoi și turnă în două pahare. Trebuie să discutăm.

- Credeam că asta urma să facem la tine la birou.

- Nu am vrut să stau acolo singură până veneai tu. Luă paharele și veni în sufragerie. Am avut ceea ce ai numi o zi dificilă.

Jasper studie vinul din paharul pe care îl întinse. Avea o nuanță aproape la fel de untoasă, galben-aurie ca bolul decorativ așezat pe măsuța de cafea.

Olivia se așază pe fotoliul din fața lui și își puse un picior sub coapsă. Luă o înghițitură de vin și apoi făcu un semn spre plicul de pe masa cu mozaic.

- Aruncă o privire, spuse ea, încet.

- Nu prea apreciez abordarea misterioasă.

El nu ridică plicul. Dar luă o înghițitură de char-donnay. Era bun, așa cum se aștepta. Bogat și aromat. Îl făcu să se întrebe cum ar fi să o sărute pe Olivia.

- Îmi place să fac lucrurile într-o ordine logică.

- Bine, facem cum vrei tu. De unde vrei să începi?

- De ce nu începi tu prin a-mi povesti de ce încercai să te ascunzi după o pălărie veche și ochelari de soare în după-amiaza asta în piață? Apoi voi deschide plicul.

Ea ridică din umeri.

- Încercam să identific persoana care îmi șantajează mătușa.

Jasper încremeni. Își dădu seama că se pregătise pentru o veste complet diferită. Se aștepta să i se spună că se dusesse în piață pentru a se întâlni cu cineva, poate un iubit însurat, care se speriasse de intrarea lui Jasper în scenă.

În situația de față, ușurarea care îl cuprinse era complet nepotrivită. Dar se simțea foarte bine.

Nu își desprinsese privirea de pe chipul Oliviei.

- Explică.

- De dimineață, când m-am întors de la biroul tău, am găsit-o pe Zara în lacrimi. Mi-a spus că a găsit un bilet de șantaj pe scaunul din față al mașinii sale în dimineața asta. Instrucțiunile erau ca ea să lase 500 de dolari într-o pungă de hârtie, într-un ghiveci din Pike Place.

- Asta e pe bune?

- Crezi că aș fi în stare să inventez ceva atât de urât?

Jasper se înfioră când puse restul poveștii cap la cap.

- Te-ai dus în piață ca să vezi dacă poți să zărești șantajistul când ia banii. El închise ochii. Rahat!

- Mi s-a părut o mișcare foarte rezonabilă.

Părea ofensată.

El deschise ochii și o privi fix.

- E clar că eu și cu tine avem două definiții complet diferite ale cuvântului „rezonabil“. Hai să o luăm de la capăt. De ce este șantajată mătușa ta?

Olivia strânse din buze.

- Este o problemă personală.

- Desigur că este. El se forță să dea dovadă de răbdare. Șantajul e mereu despre ceva personal. Dacă nu ar fi personal, nu ar mai exista o amenințare. Trebuie să știu de ce mătușa ta ar plăti pentru tăcerea cuiva.

Ea se încruntă.

- De ce trebuie să știi detaliile?

- Mereu adun cât de multe informații pot înainte să acționez. Așa lucrez eu.

- Parcă ai fi unchiul Rollie, mormăi ea. Presupun că și tu ai pivnița plină de fișete cu dosare?

Lui îi apărură brusc în minte imaginea rândului de fișete negre de metal, aliniate de-a lungul unui perete din subsolul casei lui de pe insula Bainbridge. Își spusese să nu dea curs imboldului de a răspunde.

- Olivia, faptul că ai mers atât de departe încât să rostești cuvântul „șantaj” înseamnă că, pentru un oarecare motiv, acum mă consideri implicat în asta.

Ea gemu.

- Din păcate, ești. Într-un fel.

- Dacă sunt implicat, am dreptul să cunosc toate detaliile.

Ea îl studie o clipă. La început, el crezu că ea urma să se mai încăpățâneze o vreme. Dar se dovedea a fi la fel de deșteaptă pe cât o considera.

- Bine. Ea răsuflă încet. Cred că ai dreptate.

- Te ascult.

- Ceea ce urmează să îți spun a fost și pentru mine o noutate. Eram la curent cu cariera mătușii Zara în serialele de tip soap-opera, desigur. Dar azi am aflat că înainte să obțină rolul lui Sybil în *Crystal Cove*, ea, aaa, a avut un alt rol în...

- Filme pentru adulți?

Olivia făcu ochii mari.

- Cum ai ghicit?

- Părea destul de evident, dată fiind direcția în care te îndreptai oricum.

- Înțeleg. Ea se încruntă. Ai dreptate. Dată fiind cariera ei și amenințarea cu șantajul, concluzia este mai degrabă evidentă, nu? Voi trece la subiect. Cineva a aflat despre trecutul Zarei și amenință să îl expună.

- De ce dracu' îi mai pasă? S-a retras.

Olivia îl privi fix.

- Nu înțelegi. Zara este foarte mândră de cariera ei din seriale. Pe vremea ei, era destul de cunoscută. Încă primește scrisori de la fani care îi cer autograful. Tabloidele o sună din când în când ca să îi ia interviuri pentru articolele lor despre actorii din trecut.

Jasper lăasă paharul jos.

- Stai să văd dacă înțeleg. Mătușa ta, fosta regină a serialelor, se teme că va fi umilită dacă se află că în tinerete a jucat în filme pentru adulți?

- Este foarte îngrijorată de faptul că vechii ei fani încă o identifică cu personajul pe care l-a jucat în *Crystal Cove*. Sybil era o eroină, nu un personaj negativ.

- Olivia, era doar un personaj dintr-un serial!

Olivia își încleștă maxilarul.

- De asta mă temeam.

- De ce anume?

- De faptul că nu vei fi câtuși de puțin înțelegător sau empatic.

- Fără supărare, spuse Jasper, dar aş fi zis că o fostă vedetă de soap-opera ar ucide pentru puțină bârfă nouă în tabloide.

- Nu o cunoști pe mătușa mea. Zara ar fi mai degrabă în stare să păstreze intactă reputația personajului ei celebru.

Jasper scutură din cap, uimit.

- Chiar e dispusă să plătească un șantajist ca să mențină reputația unui personaj de televiziune?

- Trebuie să înțelegi, Zara este foarte supărată. A păstrat ani de zile secretul carierei sale în industria filmelor pentru adulți. Se teme că familia va fi umilită și rușinată dacă adevărul iese la iveală.

Jasper ridică o sprânceană.

- Este adevărat?

Olivia ezită.

- Trebuie să spun că, fiind nepoata ei, mi-e destul de greu să mă gândesc la mătușa Zara ca la o actriță de filme pentru adulți. Dar nu pot să spun că sunt coplesită de șoc și groază.

- Așa mă gândeam și eu.

- Zara se teme de ceilalți, oricum. De exemplu, fratele meu are o relație nu doar profesională, ci și personală cu Eleanor Lancaster.

- Vorbești serios? Fratele tău s-a îndrăgostit de un politician?

Olivia încuviință cu tristețe din cap.

- Da. Mătușa Zara se teme că, dacă în timpul campaniei electorale a lui Lancaster, se află că Todd se înrudește cu o fostă starletă porno, acest lucru i-ar putea afecta atât cariera, cât și relația cu Eleanor Lancaster.

Jasper analizează acest punct de vedere preț de câteva secunde și îl demontă:

- Este o poveste veche, care ar merita câțiva centimetri pătrați de ziar, dar asta e tot. Nimic care să pună în pericol candidatura lui Lancaster pentru fotoliul de guvernator.

- Și eu tind să fiu de acord cu tine, dar Zara este convinsă că, dacă nu-l plătește pe șantajist, ar putea distruge fără să vrea cariera și viața personală a lui Todd. Și apoi sunt toate acele rude din generația Zarei. Chantry este o familie mare. Nu are rost să neg că unii dintre ei sunt mai pedanți.

- Deci, azi ai încercat să afli cine o șantajează.

- Da. Ea miji ochii. Din nefericire, ai stricat totul în ultima clipă.

El ridică o mână, cu palma deschisă.

- Nu da vina pe mine, doamnă. Persoana care ți-a stricat planurile este cea care mi-a trimis acel mesaj că vrei să mă vezi urgent.

Ea oftă.

- Ai dreptate. M-am gândit mult după ce ne-am despărțit în după-amiaza asta. Întâmplarea din piață a fost din vina mea. Șantajistul m-a depistat și a sunat la tine la birou. Cred că nu m-am deghizat prea bine.

- Nu, chiar deloc. El o recunoscuse instantaneu.

Curba grațioasă a șirei spinării, capul înclinat, forma mâinii care ținea ceașca de cafea. La naiba, ar fi recunoscut-o și pe întuneric!

- Vestea proastă este că din cauză că lucrurile nu au mers bine azi, acum ești implicat în această problemă, continuă ea pe un ton răspicat.

După un moment de tăcere, el spuse cu mare atenție:

- Sunt foarte flatat, desigur, că mă consideri potrivit ca să fiu inclus în mica ta aventură.

- Nu vei mai fi atât de încântat odată ce vei deschide acel plic și vei afla ce rol activ ai.

Dispoziția ei se schimbase de când o văzuse în piață, observă el.

Sloan luă plicul și îl deschise încet. Înăuntru era o singură foaie de hârtie. Era genul de hârtie anonimă, folosită în casele și birourile de pretutindeni.

El scoase coala și citi mesajul scris la calculator.

*Nu tolerez să-și bage cineva nasul în afacerile mele.
Acum ție și lui Sloan trebuie să vi se dea o lecție.*

capitolul 9

- Îți dai seama că a venit timpul să apelezi la poliție, spuse Jasper.

- Nu. Cel puțin nu încă. Olivia se așează drept pe scaun. Își strânse genunchii aproape unul de altul. Știu că în acel mesaj există o amenințare indirectă la adresa ta. De aceea ți-am spus toată povestea.

- Amenințarea este față de amândoi, spuse el sec.

- Da, dar probabil că nu înseamnă nimic.

- Cum adică?

- Șantajistul a acționat la furie, spuse ea. Cu siguranță știe că noi nu suntem genul de oameni care am ceda șantajului. El vrea doar să ne sperie ca să profite de Zara.

Jasper fu iritat de ușurința cu care trata subiectul.

- Să înțeleg că ai avut multă experiență cu șantajistii?

- Nu fi ridicol. Îți spun doar că nu cred că ne aflăm într-un pericol real.

- Mersi. Nu pot să-ți spun cât de bine mă simt acum.

Ea îl privi enervată.

- Nu este nevoie de sarcasm.

- Îmi pare rău, nu știu ce mi-a venit.

- Nu-mi fac griji decât pentru mătușa Zara. I-am promis că vom mai încerca o dată să aflăm cine este persoana care o șantajează.

- Noi? repetă el cu prudență.

- Dacă următoarea încercare eșuează, continuă ea repede, cred că o pot convinge să angajeze un detectiv particular. Are o imagine oarecum romanțată despre detectivii particulari din cauza anilor petrecuți în televiziune.

Jasper puse pe masă scrisoarea de șantaj.

- Și mai exact cum propui să îl prindem pe tipul ăsta? Azi nu ai avut prea mult noroc.

- Asta pentru că azi nu am avut prea mult timp să-mi fac un plan. Deghizarea a fost un impuls de moment.

- Înțeleg.

- Dar sunt convinsă că noi doi am putea să găsim o cale să-l prindem. Sau s-o prindem.

- Cea mai rapidă cale pentru a pune capăt acestei povești este să predai cazul autorităților.

- Cea mai rapidă și mai discretă cale pentru a pune capăt acestei povești este să aflăm cine este șantajistul.

El admira entuziasmul și hotărârea din ochii ei. Se părea că acum, când depășise momentul stânjenitor, informându-l că era implicat, firea ei pragmatică ieși din nou la iveală. Era gata să avanseze cu proiectul.

- Ce ai de gând să faci cu acest șantajist după ce vei afla cine este? întrebă el.

- Zara crede că e cineva din trecutul ei, spuse Olivia. Că trebuie să fie cineva care a cunoscut-o foarte bine. Poate chiar cineva care a lucrat cu ea la acele filme. Pare convinsă că e un vechi rival care acum are ghinion și caută o modalitate de a obține repede niște bani.

- Înțeleg.

- Ea crede că de îndată ce aflăm cine este șantajistul, îl va putea confrunța și amenința să o lase în pace.

- Ce o face să creadă că asta va funcționa? întrebă Jasper.

- Crede că, la fel ca și ea, nici șantajistul nu va dori să fie expus drept cineva care a lucrat cândva în industria filmelor pentru adulți.

- Cu alte cuvinte, ea crede că poate neutraliza această amenințare amenințând la rândul ei.

- Exact.

Olivia păru mulțumită de această dovadă de rapidă înțelegere.

- Hmm.

Ea schiță un gest.

- Nu pari convins.

- Probabil că nu par convins pentru că nu sunt convins.

- Uite, dacă te ajută cu ceva, sunt de acord cu tine și cred că ar trebui să apelăm la autorități. Dar i-am promis mătușii Zara că vom încerca mai întâi să aflăm cine este șantajistul și să o lăsăm pe ea să decidă dacă vrea să se ocupe personal de asta.

Jasper nu spuse nimic.

Olivia își încruntă sprâncenele într-o linie strânsă deasupra ramelor ochelarilor săi de firmă.

- Știi la fel de bine ca mine că abordarea Zarei în această privință nu este cu mult diferită de modul în care gestionează afacerile angajații care au comis fraude sau delapidare. Totul este acoperit.

- Lucrurile nu sunt chiar identice.

- Ba da, sunt, spuse ea. Companiile rareori apelează la autorități atunci când suspectează o fraudă, pentru că nu vor ca partenerii și clienții lor să afle că securitatea internă a lăsat de dorit. Ele preferă să rezolve în privat situația. Zara vrea să se ocupe de această problemă în același mod.

- Iar tu i-ai promis că noi o vom ajuta.

- Da.

- Spune-mi ceva, șopti el. Mereu te grăbești să sari în ajutorul oricărui membru al familiei Chantry sau oricui de la Glow care îți cere asta?

Olivia se încruntă.

- Ce fel de întrebare este asta?

El răsuflă încet.

- Las-o baltă. Ai dreptate. Este o întrebare stupidă.

Una la care el deja avea răspunsul.

„Nepoata mea îmi seamănă mult“, îi spusese Rollie Chantry la un moment dat, în timpul negocierilor contractului. „Ea își înțelege responsabilitățile față de familie. Când eu nu voi mai fi, ea va avea grijă de interesele familiei Chantry.“

- Jasper, îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Știu că este vina mea că acum ești și tu implicat.

Scuza îl enervă.

- A fost vina șantajistului, nu a ta.

- Dacă nu m-aș fi deghizat atât de prost, el sau ea nu m-ar fi recunoscut și nu ar fi sunat la biroul tău, trimițându-te direct în piață.

- Genul acesta de logică îmi crește apetitul. Când mâncăm?

Ea clipi de vreo două ori la brusca schimbare de subiect.

- Cum rămâne cu Zara? Trebuie să facem niște planuri.

- Gândesc mai bine cu stomacul plin. Se ridică în picioare și se îndreaptă spre bucătărie. Sper că ai un cuptor cu microunde. Trebuie să reîncălzim cina. Ai niște salată?

Ea îl privi fix, prin deschiderea de deasupra bufetului.

- Salată?

- Dacă tot e disponibilă o bucătărie, aș putea să fac o salată care să meargă cu lasagna de spanac pe care am adus-o. El deschise frigiderul. Bun. Ai niște salată aisberg.

- Stai o clipă, asta e bucătăria mea! Olivia sări în picioare și se grăbi să vină lângă el. Dă-mi salata aia.

- Cum spui tu.

Sloan îi dădu punga cu salată aisberg.

Ea îl săgetă încă o dată cu o privire încruntată în timp ce se întinse după o strecurătoare din inox care stătea agățată într-un cârlig. Din mișcările ei fluide, își dădu seama că era obișnuită cu treaba în bucătărie.

Mulțumit că ea urma să continue cu salata, Sloan deschise punga de hârtie. Scoase cutiile de lasagna caldă și pâinea rustică, crocantă.

Olivia îi făcu semn spre un dulap.

- Uleiul de măsline e acolo, spuse și făcu semn din cap în direcția opusă. Cuțitul de pâine este în sertarul acela.

- Mersi.

Preț de câteva minute lucră cot la cot fără să rostească o vorbă. Jasper era conștient că Olivia îl tot privea cu coada ochiului.

- Îți place să gătești? întrebă ea în cele din urmă. Vreau să spun, mai mult decât să tai pâinea și să încălzești mâncarea cumpărată la microunde?

- M-am obișnuit cu bucătăriile după ce acum câțiva ani, nepoții mei au venit să locuiască cu mine. Am avut de ales între a-i hrăni acasă pe Kirby și Paul sau a-i vedea crescând dependenți de hamburgeri și pizza. În toate cărțile pe care le-am citit pe tema asta era subliniat cât de important este să mănânce copiii acasă, împreună cu familia.

Ea păru intrigată.

- Ai citit cărți despre cum să crești copiii?

- Cât de multe am putut. Băgă lasagna la microunde și închise ușa. După cum am spus, abordarea mea este să adun cât mai multe informații posibil înainte să acționez.

- De ce au venit nepoții tăi să locuiască cu tine?

- Fratele meu vitreg și soția lui au murit într-un accident la schi în Europa. Jasper alege timpul de gătit pe afișajul cuptorului cu microunde. Kirby și Paul nu mai aveau pe nimeni.

- Înțeleg. Brusc, ochii ei deveniră impenetrabili. Tu nu ai copii?

- Nu. Jasper se gândi că lucrul împreună cu cineva într-o bucătărie avea ceva care trecea dincolo de barierele sociale. Sau poate că simțul cooperării fusese declanșat de șantajistul care îi amenința pe amândoi în bilet. Soția mea a plecat la câteva luni după ce Kirby și Paul s-au

mutat la mine. Nu am găsit niciodată timpul necesar pentru a mă recăsători.

- Știu cum e. Vocea ei era joasă și rece. Eu tocmai voiam să cer divorțul când a murit soțul meu. După aceea mi-am pierdut interesul pentru tot ce înseamnă căsătorie. Iar apoi am fost foarte ocupată cu Light Fantastic.

Ridică din umeri.

Jasper își aduse aminte de articolul lui Crawford Lee Wilder din revista *West Coast Neo*. Articolul sugera că amenințările soției că-l va părăsi îl făcuseră pe Dane să-și riște viața la cursa cu tauri din Pamplona. Wilder mai sugerase și că rezultatul decesului lui Dane fusese că o lăsase pe Olivia cu o avere în opere de artă.

Din ceea ce văzuse din viața ei privată, Jasper se îndoaia complet de asta. Pe pereți nu atârna nici un tablou. Aparențele indicau succesul, dar nu bogăția. Tot ce văzuse până acum, inclusiv studioul Light Fantastic și apartamentul acesta, putea fi explicat prin munca ei asiduă și poate puțină asistență din partea unchiului ei.

- Unde sunt nepoții tăi acum? Întrebă ea.

- Amândoi sunt la universitate. Fac cursuri de vară ca să poată absolvi mai repede. Paul se îndreaptă spre inginerie, cred. Dar pe Kirby îl văd intrând în lumea academică.

Ea afișă un zâmbet impulsiv.

- La fel ca fratele meu, Todd.

Jasper o privi.

- Credeam că ai spus că el este consultant politic și scrie discursuri.

Ea încreți din nas.

- Acum, da, dar eu sper că este doar o fază.

- Ce se va întâmpla dacă Lancaster câștigă în noiembrie?

- Sunt puțin îngrijorată, dacă vrei să știi.

- Cu privire la victoria lui Lancaster?

- Nu, desigur că nu. Ea va fi un guvernator bun. Poate chiar grozav. Ceea ce mă îngrijorează este că Todd se îndrăgostește de ea.

- Ah, spuse Jasper ușor. Și tu ai prefera să nu faci asta?

Ea se sprijini de bufet, își încrucișă brațele și își dădu ochii peste cap.

- Tu cum te-ai simți să ai un politician în familie?

El zâmbi.

- Ai dreptate. Lăsând la o parte sentimentele personale față de politicieni, ce te îngrijorează cu adevărat la posibilitatea ca fratele tău să aibă o relație cu Lancaster?

Ea ezită, privind gânditoare în depărtare.

- În clipa asta, Eleanor se află pe valul politic, în mare parte mulțumită abilităților de teorie politică ale lui Todd. Cred că mă îngrijorează ce se va întâmpla cu relația lor dacă Eleanor pierde alegerile.

- Cu alte cuvinte, te temi că sentimentele lui Lancaster față de fratele tău au mai mult de-a face cu faptul că ea are nevoie de el în calitate de consultant, decât cu dragostea adevărată?

- Și, ca să fiu sinceră, și invers. Mă tem că Todd este atras de ea, cel puțin în parte, pentru că a dat aripi tuturor teoriilor și ideilor lui politice. El o vede ca pe un fel de regină războinică a erei moderne, Boadicea care îi conduce pe britanici împotriva romanilor invadatori.

- Am priceput.

- Dar ce știu eu? Ea își desfăcu brațele și se depărtă de bufet. Eu sunt prima care recunoaște că nu apreciez cel mai bine lucrurile care fac o relație să meargă.

- Și eu sunt la fel. Jasper tresări la auzul propriilor cuvinte. Nu știa de unde le scosese. Nu intenționase să le rostească. Dar iată-le, plutind în aer alături de cuvintele ei, recunoașteri sincere ale eșecurilor din trecut.

Urmă o scurtă tăcere. Iar apoi Olivia își făcu de lucru cu farfuriile dintr-un dulap. Cuptorul cu microunde țiuu. Jasper deschise ușa și scoase cutiile aburinde. El tresări când atinse cu degetele punctele fierbinți de pe plastic. Apucă un prosop.

Jasper își aminti că doi oameni atât de diferiți nu puteau să se apropie mai mult doar împărțind o bucătărie și aceeași amenințare de șantaj.

După cinci minute, cina era pe masă. Olivia își termină porția de lasagna și salata, dădu farfuria la o parte și îl fixă cu privirea pe Jasper.

- Ei bine? spuse ea. Te-ai hrănit și ai avut vreme să te gândești. Ai vreo idee despre cum să abordăm problema Zarei?

El savură pe îndelete ultima bucată de lasagna. Apoi lăsa jos furculița.

- Mai întâi ne trebuie o listă.

- O listă cu ce, pentru numele lui Dumnezeu?

- O listă cu toți oamenii pe care îi știa Zara pe vremuri.

Olivia miji gânditoare ochii.

- Asta se poate să fie o listă foarte lungă. Ea mai reflectă câteva secunde asupra subiectului. Ne-ar putea lua foarte mult timp să verificăm fiecare persoană care a lucrat cu Zara și apoi să verificăm care dintre ei ar putea fi șantajistul.

- Unui detectiv particular nu i-ar lua mult timp să afle care dintre ei sunt în Seattle în prezent, spuse Jasper sincer.

- Desigur. Ea îl privi fix, pe chip citindu-i-se înțelegerea. Jasper, asta e genial.

- E treaba CEO-ului să fie genial. De aceea am biroul din colț, cu ferestrele mari.

Ea îl ignoră.

- Ar fi trebuit să iau imediat în calcul asta. Oricine ar fi persoana care o șantajează pe Zara trebuie să fie în oraș. El nu ar putea să ridice banii din Los Angeles, nu-i așa? Mai mult de-atât, este evident că știe prea multe despre noi toți și cunoaște și piața.

- Da.

- Amenințarea este clar locală. Nu pot să fie prea mulți oameni care o știu și pe Zara cea de pe vremuri și care se întâmplă să fie aici în Seattle.

- Este un punct de plecare. Jasper își spuse să nu se entuziasmeze prea tare din pricina strălucirii privirii ei admirative. Asta înseamnă, oricum, că Zara trebuie să fie convinsă să apeleze la un detectiv particular.

Olivia dădu problema la o parte cu un gest al mâinii.

- Nu-ți face griji. Pot s-o conving să facă asta.

- Mai întâi obține lista de la ea. Când o ai, voi suna pe cineva pe care îl cunosc la o firmă care verifică potențialii clienți de afaceri.

- Mâine-dimineață la prima oră o pun pe Zara să lucreze la listă. Olivia sări în picioare și începu să debaraseze masa. Știi ce, mă simt mult mai bine acum că avem un plan.

- Nimic nu se compară cu un plan. El își dorea să se simtă la fel de motivat cum părea ea. Se ridică, își luă farfuria și o urmă în bucătărie.

- Promite-mi că nu o să faci nimic în legătură cu șantajul înainte să te consulți cu mine.

- Bine, spuse ea puțin cam prea lejer. Ea puse vasele în chiuvetă. Că veni vorba de consultat, mi-am adus aminte. Trebuie să vorbim despre Melwood Gill. Aproape că am uitat de el, cu toată problema asta cu șantajul.

Jasper trecu în spatele ei ca să-și pună în chiuvetă farfuria și tacâmurile. El era atât de aproape, încât putea să simtă mirosul cald, femeiesc al trupului ei, amestecat cu ceva floral din săpunul și șamponul pe care le folosea. El se întreba ce ar face ea dacă ar îmbrățișa-o și ar săruta-o. „Sincronizare proastă.”

- Dacă vrei să afli motivele pentru care l-am mutat pe Gill pe altă poziție, sunt fericit să îmi deschid servieta și să ți le arăt, spuse el.

Se gândi că ar trebui să facă un pas înapoi, să lase ceva distanță între ei. Era prea aproape de ea pentru binele lui. Începea să aibă din nou erecție.

Olivia rezolvă această dilemă, făcând un pas în lateral. El o privi cum se întoarce și iese din bucătărie.

- Poți să pui pariu pe biroul tău din colț cu ferestre că vreau să văd acele rapoarte, spuse ea.

Sloan își înăbuși un mormăit. Era mai bine așa. Chiar și cineva cu sincronizare proastă într-un asemenea aspect putea să își dea seama de asta.

El o urmă fără tragere de inimă în living.

În depărtare se văzu un fulger, chiar când se întindea să deschidă servieta. Fulger adevărat, de data asta, nu închipuirile declanșate de libidoul lui. Fu urmat de un tunet.

Grozav. În curând începea ploaia. Chiar când trebuia să meargă pe jos să ia feribotul.

O să se ude până la piele.

Distrasă, Olivia se întoarce să se uite pe fereastră. Pe chip i se citea nerăbdarea.

- Urmează o adevărată furtună de vară. Nu prea avem parte de multe. Îmi place să le privesc de aici. Ea deschise ușile glisante de sticlă și ieși afară, pe micul ei balcon de pe colț.

Jasper își luă mâna de pe mânerul servietei. O privi pe Olivia îndreptându-se spre balustradă. Stătu acolo, studiind norii învolburați și întunecați ca și cum vedea ceva în ei care o fascina.

El o urmă pe balcon. Ea nu se întoarce.

- Olivia. El era foarte conștient de aerul încărcat de energie. Încercă să se gândească la ceva inteligent de spus. Despre Gill...

- Nu e vorba că nu cred că știi ce faci, îl asigură ea, fără să se întoarcă cu fața. Doar că simt că am o anumită responsabilitate față de angajații cu vechime de la Glow.

- Înțeleg. El micșoră distanța dintre ei până când, din nou, se afla chiar în spatele ei. Chiar din acest motiv, pentru că a petrecut mulți ani la Glow, nu l-am concediat pe Gill.

- Dar pentru un om cu funcția lui este umilitor să fie dat la o parte.

- Ar fi în mod considerabil mai jenant pentru el dacă l-aș fi concediat.

Ea se întoarce foarte repede, cu ochii mari și umbriți în lumina bizară a furtunii.

- Ești absolut sigur că nu există nici o altă modalitate mai bună de a gestiona această situație?

- Absolut sigur. Ai puțină încredere. Acum câteva minute ai spus că sunt genial, ții minte?

Ea zâmbi strâmb.

- Îmi aduc aminte.

El îi privi chipul.

- Te-ar putea interesa să afli că atunci când vine vorba despre afaceri, sunt cunoscut pentru un foarte bun simț al sincronizării.

- Așa să fie?

- Așa mi se spune. Dar cu toate astea, nu sunt foarte cunoscut pentru alegerea momentelor oportune când vine vorba despre alte lucruri.

- Cum ar fi?

- Cum ar fi lucrurile de genul acesta.

Nevoia învinse logica. Se aplecă și o sărută direct pe gură.

Ea încremeni, dar nu se dădu la o parte. Jasper își trecu ambele mâini pe lângă ea și apucă balustrada balconului cu atâta forță încât se miră că nu se rupea.

El simți tremurul care o cuprinse pe Olivia. Totul în el se întărea și se strângea. Auzi un sunet mic, înăbușit, apoi ea își desprinsе gura de a lui. Privirea ei era adâncă, de nedescifrat.

- Nici eu nu găsesc momentele oportune când vine vorba despre astfel de lucruri, șopti ea.

- Poate că amândoi trebuie să exersăm.

El își luă mâinile de pe balustradă și o cuprinse în brațe cu totul. De această dată gura ei se deschise sub a lui. În aerul din preajma lui pulsa un fel de energie sălbatică. Îi simți palmele așezate pe talia lui, nu strângându-l, dar nici dându-l la o parte. Ea îl atingeа cu prudență, ca și cum ar fi testat apele unei piscine foarte adânci.

Jasper simțea apăsarea sânilor ei sub cămașa largă de blugi. Căldura trupului ei era un contrast puternic față de briza răcoroasă adusă de furtuna care se apropia. El voia să se piardă cu totul în acea căldură moale și feminină.

Își adânci sărutul. Mâinile ei îi înconjurară toată talia. El își coborî o mână pe spate, înspre curba grațioasă de deasupra feselor ei. Își apropie șoldurile de coapsele ei, căutând să elibereze tensiunea puternică din trupul lui excitat.

Ea era apetisant de fermă în toate locurile potrivite, incitant de moale în altele. Și sub cămașă nu purta sutien. Îi putea simți mugurii tari ai sfârcurilor.

El își strecură piciorul printre ale ei.

Ploaia căzu fără avertisment. Copertina de la balcon oferea puțină protecție împotriva rafalei reci, aduse de vânt, iar Jasper fu brusc udat până la piele. Țesătura udă și rece a cămășii sale i se lipi de piele. Olivia tresări în brațele lui.

- O, Doamne! Ea făcu repede un pas înapoi, îndepărtându-și o șuviță de păr din ochi. Gura ei, moale de la sărut, schiță un zâmbet. Sunt udă toată. Și tu la fel.

- Acum înțelegi ce vreau să spun despre sincronizarea mea proastă.

capitolul 10

Câteva minute mai târziu, ea încă râdea când îi dădu sacoul și servieta și îl conduse afară din apartamentul intim.

- Grăbește-te. Ea se aplecă afară pe hol ca să îl urmărească în timp ce intra în lift. Taxiul trebuie să fi ajuns. Nu vrei să pierzi feribotul.

Jasper încă zâmbea în sinea lui când ieși din lift, unsprezece etaje mai jos. Ar fi trebuit să se simtă măcar puțin dezamăgit, dat fiind finalul brusc al unei serii care promitea a fi interesantă. Dar dintr-un oarecare motiv, era într-o dispoziție surprinzător de bună. Era copleșit de o senzație nouă, nefamiliară, un zumzet de anticipație, un sentiment al posibilităților multiple.

Sau poate că trecuse atâta vreme de când nu mai făcuse dragoste încât uitase cum îi putea influența dispoziția această perspectivă. Îl salută pe portarul care chemase taxiul și ieși pe trotuar. Vântul bătea, trimițând o altă rafală de ploaie peste umerii lui. Taxiul nu era chiar în față, de fapt, aștepta de cealaltă parte a străzii. Era și normal. Jasper alergă prin ploaie până unde era parcat taxiul. Deschise portiera și se urcă în mașină.

- La portul pentru feriboturi, spuse el.

- S-a făcut.

Jasper se uită înapoi în timp ce mașina o lua din loc. Ochii lui erau ațintiți către etajul unsprezece. Olivia stătea pe balcon, privindu-l cum pleacă.

Căldura mediteraneeană a palatului însoțit strălucea în spatele ei. Ea își pusese o pelerină de ploaie cu glugă pentru a doua vizită pe balcon. Îi dădea o alură romantică, de modă veche. Julieta pe un balcon la înălțime.

În timp ce el privea, ea ridică mâna și o flutură în semn de rămas-bun.

El îi întoarse salutul, apoi se rezemă de spătarul de la scaun. O greșeală. În urma acestei manevre, cămașa udă i se lipi de spate. Cu toate astea, se simțea bine. Foarte, foarte bine.

Încă ploua când coborî din feribot pe insula Bainbridge, trei sferturi de oră mai târziu. Dar se simțea bine. Își găsi jeepul în parcare, urcă în mașină și conduse spre casa mare cu vedere spre apele golfului Puget Sound.

Senzația aproape îmbătătoare dură până când intră în bucătăria întunecată.

La trei pași de ușă se opri, cu cheile încă în mână. Pentru o clipă, ascultă. Era multă liniște de când Kirby și Paul plecaseră la facultate. Încet-încet, începea să se obișnuiască cu ea.

Dar dintr-un oarecare motiv, această senzație de liniște era deranjant de apăsătoare în această seară.

Ceva nu era în regulă.

Deveni foarte atent. Întinse mâna și apăsă butonul de pe panoul de control care aprindea toate becurile din fiecare cameră din casă în același timp. Când locul se luminează de sus până jos, își încordă auzul. Nici un pas panicat, pus pe goană. Nici o scârțâitură pe podele.

Dar senzația de nesiguranță persista. Jasper merse încet dintr-o cameră în alta. Nu lipsea nimic. Nu se vedea nici un semn de intrare forțată. Nu era nici un geam spart. Nimeni nu țâsnise dintr-o debara.

Ușa grea de la subsol era încă încuiată. Jasper o proiectase special. Ar fi fost nevoie de un efort foarte mare pentru a o deschide. Orice încercare de pătrundere ar fi lăsat urme evidente. Un hoț obișnuit probabil

că nu s-ar fi așteptat să găsească ceva de valoare la subsol, se gândi Jasper. Și dat fiind că majoritatea hoților căutau obiecte care puteau fi furate rapid, presupunerea ar fi fost corectă.

El introduse codul sofisticat pentru a deschide ușa. Apoi o deschise și coborî ușor treptele. În lumina becurilor de deasupra, își plimbă privirea pe rândul de fișete metalice lucioase.

Erau solide, construite mai degrabă ca niște seifuri decât ca niște fișete obișnuite. Ele adăposteau și protejau genul de informații pe care nu le încredința computerelor. Erau *multe* lucruri pe care nu avea încredere să le păstreze pe computere. Îi plăcea să se considere un om de afaceri modern, dar nu putea să nege că avea o neîncredere atavică față de noile metode de stocare a informațiilor. Era foarte conștient de riscurile și de vulnerabilitățile acestora. În dulapuri avea informații confidențiale despre clienți, înregistrări fiscale și date financiare personale pe care le acumulase de-a lungul anilor.

În dulapuri mai erau și alte lucruri. Fotografii și obiecte personale care le aparținuseră lui Fletcher și soției sale. Jasper intenționa să le dea lui Kirby și lui Paul când aceștia terminau facultatea.

Se plimbă de-a lungul șirului de fișete, verificând fiecare sertar. Când termină și fu mulțumit că nu fusese atins nimic, se întoarse la etaj și încuie din nou ușa de la subsol.

Nu exista nici o dovadă că cineva ar fi intrat în casă. Și cu toate astea, nu putea să scape de senzația că cineva fusese aici în această seară.

Paranoia se putea înrăutăți, își zise el, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să își facă griji. Aceasta era a doua oară în mai puțin de două săptămâni când își închipuia că cineva îl luase în vizor. În mod sigur nu avea de gând să menționeze această mică problemă lui Kirby.

Jasper se opri în pragul ușii de la biroul său și se uită înăuntru.

Deja verificase această încăpere, ca să se asigure că nu fusese furat nici un echipament de la calculator, dar ceva îl făcu să se întoarcă acolo a doua oară.

Se opri în mijlocul camerei și încercă să-și dea seama ce anume părea diferit sau nelalocul său.

În câteva secunde observă ce era în neregulă. Stiloul pe care îl lăsa din obișnuință pe laptopul închis acum era așezat lângă el.

Fu străbătut brusc de un fior rece, care nu avea nici o legătură cu cămașa lui udă. Se întinse peste brațul scaunului, deschise capacul laptopului și porni aparatul. Acesta zbârnâi vesel în timp ce își pornea programul. Un moment mai târziu, fișierele sale apărură aranjate ordonat pe ecran.

Nimeni nu îi ștersese hard disk-ul. Desigur, că nu avea cum să-și dea seama dacă nu cumva cineva copiasse fișierele sale pe dischete. Dar nu avea nici un fel de informații confidențiale despre clienți sau registre de afaceri. Nu se putea gândi la altceva care s-ar putea afla pe calculator și care ar merita furat.

Traversă încăperea și se opri în fața sertarelor cu dosare și le deschise unul câte unul. Nu se obosise să încuie acest dulap. Toate documentele cu adevărat valoroase erau încuiate la subsol.

În primele trei sertare nu părea nimic nelalocul lui. Dădu să închidă cel de-al patrulea sertar când observă dosarul galben așezat în fața celui roșu.

Îl privi vreme îndelungată înainte de a-l scoate și de a-l studia pentru a fi sigur că toate hârtiile erau la locul lor. Când fu mulțumit, îl puse la loc, în spatele dosarului roșu. Era foarte probabil ca cineva care se uita în dulapul lui cu dosare să presupună că sistemul pe care îl folosea era guvernat de dată și ordinea alfabetică, ceea ce și era adevărat. Dar în cadrul acestui sistem, totul era ordonat și după culoare.

Kirby și Paul îl tachinau adesea pentru sistemul său complicat și multi-stratificat de îndosariere. Jasper îl inventase el însuși acum mulți ani. Funcționa. Nu găsisese nici un motiv să îl modifice sau să îl simplifice.

Dar era foarte greu de crezut ca tocmai el să fi pus cândva greșit dosarul roșu, își spuse. Date fiind obiceiurile sale precise de îndosariere, era mult mai probabil

ca în seara asta, altcineva să fi scos dosarul și să îl fi pus apoi în locul greșit.

„La naiba, poate chiar devin paranoic.“

Poate avea nevoie de altă vacanță.

Dar dacă nu exagera? Dacă în seara asta, cineva îi cotrobăise printre dosare?

Dacă era adevărat, ar trebui să revadă câteva dintre evenimentele acestei seri într-o lumină cu totul diferită. Oricine ar fi fost persoana care pătrunsese în casa lui ar fi trebuit să știe că el avea să ajungă mai târziu acasă.

Această observație dădu naștere unor alte întrebări, mai tulburătoare. După ce Olivia fusese de acord să ia o cină de lucru cu el, oare plănuise să îl țină ocupat în timp ce cineva îi scotocea prin casă?

Se așază la birou să se gândească. După o vreme își dădu seama ce anume îl deranja mai mult.

Putea să accepte posibilitatea ca Olivia să nu aibă încredere în el. Putea chiar să accepte ideea că, în zelul ei de a proteja interesele Glow, Inc., ea ar fi putut să trimită pe cineva care să verifice documentele lui private ca să vadă dacă el are o agendă secretă pentru companie.

Ceea ce nu voia să creadă era că îl ademenise pe balconul ei bătut de vânt pentru un sărut fierbinte, incredibil de sexy care nu însemna absolut nimic pentru ea.

capitolul 11

Jucătorul de șah privi în jos spre piesele de pe tablă. Motivul din spatele strategiei oponentului nu era clar. Încă o dată, lipsa informațiilor suficiente complica situația.

Dar în final, cel mai concentrat jucător va câștiga.

Jucătorul de șah era foarte, foarte concentrat.

capitolul 12

- Foarte amabil din partea ta să îți faci timp în programul tău aglomerat ca să iei micul dejun cu mine, Olivia.

Eleanor Lancaster zâmbi de partea cealaltă a feței de masă albe ca zăpada.

- Programul meu încărcat? Olivia chicoti. Al tău trebuie să fie și mai haotic decât al meu. Este epuizant să faci o campanie electorală. Nu știu cum te descurci.

- Multă cafeină și foarte mult ajutor din partea suporterilor mei apropiați.

Olivia zâmbi.

- Pot să înțeleg asta.

- Da, îmi imaginez. Eleanor făcu o pauză în timp ce chelnerul turnă mai multă cafea dintr-un ibric argintiu strălucitor. Am mai aflat un pont util. Mi-am făcut timp pentru un mic dejun rapid în fiecare dimineată. Nu doar că așa reușesc să îmi adun gândurile pentru tot restul zilei, dar găsesc că pot să fac și multe afaceri la micul dejun.

- Trebuie să încerc și eu, spuse Olivia și privi în jur, în restaurantul opulent al hotelului. Ea și Eleanor stăteau într-un separeu căptușit cu catifea care le oferea atât intimitate, cât și priveliștea spre încăperea elegantă. Desigur, te ajută și când ieși micul dejun într-un loc ca acesta.

Eleanor râse ușor.

- Mănânc aici în fiecare dimineată. Sunt foarte bune gazde. Mereu mi se oferă această masă.

„Sfinte Sisoie“, se gândi Olivia. Ea își spunea să nu fie uimită, dar cine nu ar fi impresionat de această situație? Nu doar că se tutuia cu viitorul guvernator, poate chiar cu viitorul președinte, dar lua și micul dejun cu ea. Invitația venise sub forma unui telefon matinal, chiar din partea lui Eleanor. Genul acesta de lucruri sigur i-ar influența în bine afacerea.

Dacă Todd se însura cu Eleanor, în viitor vor urma și mai multe astfel de întâlniri la micul dejun, se gândi Olivia. Într-o bună zi poate chiar ar fi invitată să ia cina la Casa Albă.

Sfinte Sisoie!

Poate că ar trebui să se ducă direct acasă și să noteze totul într-un jurnal. Ar vrea să păstreze această poveste pentru copiii și nepoții ei.

Desigur, reflectă ea, acest scenariu ar avea loc dacă ea chiar s-ar ocupa și ar face niște copii. Logan nu dorise să devină tată. Din nefericire, nu se gândise să îi spună și ei asta atunci când o ceruse de nevastă.

Dar Olivia se învinovăța că nu își dăduse seama de la bun început că el era prea concentrat pe artă, ca să fie vreodată interesat să devină părinte. În inima lui nu era loc pentru nimic altceva în afară de pictură și, ocazional, pentru obsesii pe termen scurt. Ea fusese o fraieră că nu observase asta.

- Te-am invitat aici în această dimineață, spuse Eleanor, pentru că m-am gândit că a venit timpul ca noi două să ne cunoaștem mai bine. Sunt sigură că știi că eu și Todd avem o relație, să-i spunem așa, care merge dincolo de afaceri?

Olivia luă ceașca subțire de porțelan din fața ei.

- Todd mi-a pomenit ceva despre asta, spuse ea vag.

În ochii lui Eleanor apărură o expresie atotștiutoare.

- Îmi dau seama că probabil ai anumite îngrijorări. Până la urmă, ești sora lui mai mare. Ea zâmbi strâmb. Iar eu sunt politician.

Olivia se rușină complet. Lăsă ceașca jos prea repede, făcând-o să clincăne când atinse farfurioara.

- Nu am nimic cu politicienii. Serios.

Eleanor chicoti.

- Este în regulă. Dacă aș fi în locul tău, și eu aș fi puțin îngrijorată. Politica implică un stil de viață incredibil de solicitant. Expresia feței sale deveni foarte serioasă. Știi, eu și cu tine avem foarte multe în comun, Olivia.

- Mă îndoiesc. Despre tine se vorbește ca potențial viitor președinte. Eu nu mă pot imagina la Casa Albă, dar pe tine te văd acolo.

- Îți mulțumesc. În cele din urmă, chiar acolo sper să ajung. Simt că țara are nevoie de mine.

- Da, dar...

- Știu că asta nu sună deloc modest. Eleanor ținea ceașcuța cu atenție, cu degetele ambelor mâini. Dar crede-mă, primul lucru pe care trebuie să îl înveți când intri în politică este că modestia nu este o virtute.

- Înțeleg.

- După cum am spus, eu și cu tine semănăm în multe feluri. Suntem amândouă femei puternice. Ne-am câștigat locul în lume. Suntem inteligente și ambițioase, în felurile noastre diferite.

Olivia ridică din umeri.

- Mă tem că aici se termină asemănările între noi două. Nu am prezența ta. Oamenii se uită la tine și văd un lider.

- Te subestimezi. Din ce mi-a spus Todd, familia ta și oamenii care lucrează pentru Glow, Inc. văd în tine un lider.

- Nu este tocmai compania mea, mormăi Olivia. Eu dețin doar jumătate din ea.

„49% mai exact, dar cine ține socoteala în afară de Jasper Sloan“, se gândi ea.

Eleanor o fixă cu privirea.

- Cu toate astea, de la fratele tău am impresia că toată lumea de la Glow se bazează pe tine ca să le asiguri viitorul.

- Eu și noul meu... ăăă... partener intenționăm să lucrăm împreună pentru binele firmei Glow, spuse Olivia.

„Să facem front comun“, își aminti ea.

- Todd este puțin îngrijorat în ceea ce-l privește pe Sloan.

- Oamenii mereu se agită în timpul unei tranziții. Dar în curând totul se va aranja.

Eleanor încuviință din cap cu înțelegere.

- Așa este și în politică. Nu este nimic bătut în cuie în viață, nu? Trebuie să mergem înainte.

- Nu este ca și cum ar fi multe variante.

- Foarte adevărat. Am învățat această lecție după ce Richard a fost ucis. Eleanor zâmbi melancolic. Nu am avut de ales. Prima mea campanie de alegeri a fost un antidot pentru doliul meu. Lupta pentru legi penale mai severe mi-a dat un scop, un motiv să continui.

Olivia citea ziarele. Știa povestea primei campanii a lui Eleanor Lancaster. Soțul ei, Richard Lancaster, un om de afaceri bogat, fusese împușcat mortal când întrerupsese un jaf în desfășurare. Ucigașul nu fusese

prins niciodată, dar se credea că era un infractor de carieră, cineva care ar fi trebuit încarcerat cu mult timp înainte să îl ucidă pe Lancaster.

Eleanor candidase pentru Camera Reprezentanților cu o platformă axată pe lege și ordine. Campania fusese alimentată de ambiția ei ferventă de a se asigura că persoanele violente de genul celei care îi ucisese soțul să dispară de pe străzi. După investire, demonstrase repede gama completă de abilități de lider.

- Înțeleg, zise Olivia.

Sprâncenele perfecte ale lui Eleanor se ridicară.

- Ți-am spus că în domeniul meu, modestia nu este o virtute. Voi fi sinceră cu tine. Candidez pentru postul de guvernator pentru că eu cred că am ceva cu adevărat important de oferit acestui stat și, în cele din urmă, țării.

Pasiunea din ochii lui Eleanor era adevărată, se gândi Olivia. Era o femeie devotată.

- Te cred, spuse Olivia.

- Fratele tău m-a ajutat mult să îmi formulez și să îmi definesc mesajul și programul. Am nevoie de el. Îi sunt recunoscătoare. Este important pentru mine. Îmi dau seama că probabil te temi că ceea ce simt eu pentru el are legătură cu aceste lucruri.

- Ei bine...

- Sunt conștientă cât de multe lucruri face pentru campania mea, nu pot să neg. Eleanor lăsă jos ceașca. Dar vreau să știi că sunt suficient de deșteaptă, încât să nu las sentimentele mele personale să se amestece cu ceea ce cred că este bine pentru viitorul meu în politică.

- Înțeleg.

- Am avut foarte mult noroc, spuse Eleanor încet. Căsnicia mea cu Richard s-a bazat pe dragoste și devotament. Datorită lui Richard înțeleg aceste sentimente. Vreau să te asigur că acele sentimente sunt baza a ceea ce simt pentru Todd.

- Apreciez că îmi spui asta, Eleanor.

Sfinte Sisoie! Într-o bună zi ar putea să ia cina la Casa Albă.

Era o fantezie încântătoare, se gândi Olivia. Dar asta nu schimba nimic. Tot nu voia ca Todd să se însoare cu Eleanor Lancaster.

- Domnul Sloan va angaja un detectiv particular care să verifice lista de oameni pe care îi cunoșteam la începutul carierei? Ochii Zarei scânteiau de entuziasm. Ce idee genială.

- Mă bucur că ești de acord, spuse Olivia.

- Că sunt de acord?! Nu știu de ce nu m-am gândit singură la asta. Este chiar genul de lucru pe care l-ar fi făcut Sybil. Încep imediat să lucrez la lista de nume. Zara se opri o clipă. O să dureze o vreme. Pe atunci aveam atât de mulți prieteni și rivali!

Scaunul Oliviei scârțâi când se lăsă pe spătar. Bătea cu vârful unui pix ieftin în mânerul scaunului. Todd îi dăruise odată un stilou ridicol de scump, dar ea nu îndrăznea să îl folosească la birou. Știa că l-ar pierde în toată dezordinea.

- Nu te superi că i-am povestit lui Sloan situația? întrebă ea.

Zara făcu o pauză, cu o mână pe clantă.

- Sunt sigură că putem avea încredere în el să fie discret. În definitiv, Rollie i-a încredințat viitorul companiei Glow.

Îeși din încăpere. În urma ei flutura capătul eșarfei lungi, fuchsia, pe care o purta la gât.

Curentul făcut de închiderea ușii făcu să tremure teancurile de hârtii și documente de pe biroul Oliviei.

Ting, ting, ting. Micul sunet repetitiv al pixului care lovea mânerul scaunului deveni enervant după o vreme. Olivia aruncă pixul pe un morman de facturi. Era uimitor cum putea un plan să influențeze atitudinea unei persoane, se gândi ea. Dispoziția Zarei se schimba-se complet în această dimineață, după ce aflate că Jasper pusese la cale un plan demn de un detectiv particular de la televizor.

Olivia trebuia să admită că și ea se simțea mult mai încrezătoare în legătură cu rezolvarea problemei

cu șantajul decât cu o zi înainte. Discuția cu Jasper de seara trecută o liniștise, chiar o îmbărbătase.

Nu mulți bărbați ar fi primit vestea că fuseseră târâți în mijlocul unei scheme de șantaj cu un asemenea aplomb stoic.

De fapt, nu se putea gândi la nici o persoană cunoscută, femeie sau bărbat, care să fi gestionat situația cu mai mult calm și rațiune decât Jasper.

Jasper Sloan era un bărbat care avea ceva de oțel în el. Simțise asta în sărutul lui.

Aseară mai fusese o parte a lui la fel de rigidă. Simțise o căldură plăcută în obraji în seara trecută. Îi luase mult timp să adoarmă, și nu gândul la șantajist o ținuse trează.

Poate ar trebui să încerce să iasă în oraș mai des. În ultima vreme fusese atât de ocupată, încât uitase cum arată o viață socială normală.

Ea își frecă repede palmele și brațele, își limpezi puțin gândurile și se întoarse la calculator. Apăsă butonul de pornire. Avea lucruri mult mai importante de făcut decât să tot revadă în minte privirea sexy din ochii lui Jasper când îl condusesese ușor afară pe hol.

Bolivar băgă capul pe ușa biroului ei.

- Cindy de la *Private Island* este la telefon. Făcu o grimasă. Ea spune că nu vrea ca oamenii noștri să fie la bordul vasului până la ora două după-amiaza.

Olivia ridică privirea de pe un program preliminar pentru evenimentul Camelot Blue, afișat pe ecranul calculatorului ei.

- Asta e imposibil. Avem nevoie de fiecare oră disponibilă înainte de a porni în larg. Cindy știe asta.

- Vrei să îi spui?

Olivia ridică receptorul.

- Cindy? Care este problema? Ți-am spus acum câteva săptămâni că am nevoie să aduc echipa mea la bord dimineața la prima oră. Avem nevoie de toată ziua pentru a pregăti *Private Island* pentru evenimentul Silver Galaxy Foods Night.

- Îmi pare rău, Olivia. La capătul celălalt al liniei, Cindy Meadows avea o voce obosită, deși era abia opt

și jumătate. Șeful meu a programat în ultima clipă o cină și o croazieră pentru seara aceasta. Vasul nu se va întoarce în port până la ora două dimineața. Până mâine-dimineață nu pot să îl am gata curățat.

- Va trebui să găsești o modalitate ca echipa de curățenie să termine treaba până la opt dimineața.

- Până la prânz nu e bine?

- Trebuie până la ora opt, exact așa cum șeful tău a fost de acord în contractul pe care l-am semnat, spuse Olivia ferm.

Cindy oftă.

- Bill este chiar aici. De ce nu vorbești direct cu el?

- Bine. Olivia bătu cu degetele pe birou până când managerul croazierelor *Private Island*, Bill Crenshaw, intră pe fir.

- Bună, Olivia. Ai o problemă?

- Nu, Bill, tu ai. Avem un contract în care spune că Light Fantastic poate să aibă acces pe vas pentru a decora și a pregăti spațiul până în ora opt, în ziua plecării. Am nevoie de fiecare minut pe care îl pot obține.

- Nu văd de ce nu poți să aștepti până la prânz.

- Nu pot să suport când te plângi, Bill.

- Dă-mi pace. Nu pot anula croaziera cu cina.

- Nu o anula. Plătește echipa de curățenie pentru câteva ore suplimentare și cheamă-i să vină diseară, târziu, după ce termini croaziera.

- Ai idee cât o să coste asta?

- Oricare ar fi suma, te va costa și mai mult dacă Silver Galaxy Foods mută evenimentul Silver Galaxy Foods Night la alt operator marin, spuse Olivia dulce.

Bill mormăi.

- Bine, ai câștigat. Oamenii tăi pot să vină pe vas la ora opt.

- Minunat. Ne vedem mâine-dimineață la prima oră. Olivia închise telefonul și căută ultima versiune a programului Silver Galaxy Foods Night. Știa că îl lăsase pe una dintre grămezile de hârtii de pe birou. Ea avea o schemă de organizare simplă. Obiectele de urgență erau mereu așezate deasupra.

Când nu putu să găsească programul deasupra teancurilor de hârtii, se întoarse spre grămada de documente din spatele biroului ei. Nu era nici acolo.

Se ridică, dădu ocol biroului și deschise ușa.

- Zara?

Femeia ridică privirea de la masa ei de lucru.

- Da, dragă?

- Ai o copie a programului evenimentului Silver Galaxy Foods Night? Nu o găsesc pe a mea.

- L-am văzut pe biroul tău ieri după-amiază.

- Știu, dar acum nu mai este. Cineva cred că l-a luat.

Bolivar apăru din intrarea în Peștera lui Merlin. În urma lui se vedeau aburi albaștri.

- E o copie la mine pe birou.

- Mulțumesc.

Olivia traversă studioul până la masa lui Bolivar și luă programul. Se întoarse în biroul ei, închizând absentă ușa în spatele ei. Hârtiile de pe birou foșniră încet când fură cuprinse de un mic curent. Pe podea pluti încet un fax căzut de pe birou, care conținea o ofertă de preț de la o companie de catering. Olivia se aplecă să ridice foaia. Când întinse mâna după ea, văzu un colț de hârtie pe podea, sub unitatea calculatorului. Cuvintele „Silver Galaxy” erau vizibile.

Mai era și o pagină mică care fusese ruptă dintr-un carnețel. Pe ea era ceva notat cu scrisul citeț al lui Bernie.

Verișoara ta Nina a sunat iar. Vrea să o suni înapoi.

Olivia oftă. Unchiul Rollie avusese dreptate. Într-una din aceste zile trebuia să se organizeze.

Când se aplecă sub masa calculatorului să ridice programul văzu pe podea conturul unei urme uscate de noroi. Era doar o urmă parțială, dar era suficient de vizibilă încât să indice urma pantofului unui bărbat.

Urma se găsea exact în locul unde cineva s-ar fi așezat pe scaunul ei ca să folosească computerul ei.

- Bolivar!

Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise. Bolivar băgă capul pe ușa de la birou.

- Acum ce mai e?

- Ai folosit computerul meu noaptea trecută?

- Nu, am plecat acasă la cinci, ții minte? Mai mult, știi că nu m-aș atinge de relicva aia decât dacă aș fi cu adevărat disperat. De ce?

- Cred că cineva a umblat aici. Pe podea este o urmă de noroi.

- De unde știi că este de noaptea trecută?

Olivia se gândi la ploaia care întrerupsese scena fierbinte de pe balconul ei.

- Aseară nu a început să plouă decât undeva după ora opt.

- A, da. Cred că așa e.

Olivia ieși de sub masa calculatorului.

- Crezi că oamenii de la curățenie și-au schimbat programul fără să ne spună?

- Mă îndoiesc. Din câte știu eu, încă vin de două ori pe săptămână. Asta înseamnă că seara trecută au sărit-o.

Olivia se uită la coșul ei de gunoi. Dădea pe dinafară. Nimeni nu îl golise în seara trecută.

- Mă întreb cine a folosit calculatorul meu.

Bolivar ridică din umeri.

- O să verific cu Bernie și Matty, dar nu cred că vreunul din ei l-ar fi folosit fără să îți spună.

Olivia se așeză.

- Nu. Nu te îngrijora. Nu este mare lucru. Doar că nu îmi place ideea că cineva a intrat la mine în birou și mi-a folosit calculatorul fără ca eu să știu.

- Te înțeleg, spuse Bolivar.

- Dar de ce ar face cineva asta?

- Nu îmi pot imagina.

Când Bolivar închise ușa în urma lui, Olivia puse automat o mână pe un teanc de hârtii ca să le țină locului. Se gândi că dacă nu ar fi trebuit să aibă de-a face cu un șantajist, probabil că nu ar fi luat în seamă urma noroioasă de sub biroul ei. Dar amenințările cu șantajul, descoperi ea, aveau darul de a face un om să devină

puțin paranoic. Vestea bună era că, dacă un șantajist reușise să acceseze calculatorul ei în căutare de informații compromițătoare, își pierduse timpul. Ea folosea acest calculator doar pentru informații legate de *Light Fantastic* și corespondență. Nu își putea imagina cum vreo informație de aici ar putea fi de folos unui șantajist.

Privi spre dulapurile ticsite. Era imposibil să își dea seama dacă cineva scotocise sau nu prin ele noaptea trecută.

„Ia-o încet. Nu sări calul acum.“

Olivia își aminti că nu avea propriu-zis decât un secret. Iar ea distrusese dovada acum trei ani, în ziua înmormântării lui Logan. Ea privi spre urma parțială a piciorului bărbatului și încercă să gândească logic. Avea câteva informații cu care să lucreze. În primul rând, oricine intrase în biroul ei, făcuse asta după ce începuse să plouă. În al doilea rând, persoana care lăsase urma trebuie să fi știut că ea nu lucra până târziu, așa cum obișnuia să facă într-o perioadă aglomerată.

Se gândi că cel puțin un bărbat știa că seara trecută ea era acasă.

Jasper Sloan.

Ea îl trimisese cu un taxi să prindă feribotul. El ar fi putut să se oprească mai întâi la *Light Fantastic*. Petrecuse mult timp întrebându-se dacă putea să aibă încredere în el. Ea nu luase în calcul posibilitatea ca el să nu aibă încredere în ea.

capitolul 13

Jasper ieși din laboratorul de testare aglomerat și puternic luminat prin ușile batante din capăt. Avea în mână o copie a raportului revizuit de ingineri cu privire la cele mai noi aplicații ale tehnologiei electroluminiscente. Citi secțiunile subliniate în timp ce mergea pe hol spre biroul lui. Rollie făcuse o treabă grozavă cu angajarea unor creiere inovatoare în zona de aplicație, reflectă el. Atmosfera din laboratoarele de inginerie era deschisă și degajată. Nimeni nu purta costum.

Oamenii care lucrau la Glow făceau zilnic schimburi de idei fără să se teamă de a fi doborâți de un stil învechit de management. Jasper se gândi că, mai mult decât orice altceva, voia să păstreze acest element esențial al culturii corporatiste a companiei. În timp ce intra pe ușa biroului său, citea un paragraf care descria felul în care fibrele subțiri de lumină, alimentate de baterii foarte mici, puteau fi țesute în tapet sau țesături.

Rose privi în sus, entuziasmul citindu-i-se pe chip.

- A, aici erați, domnule Sloan! Tocmai voiam să vă trimit un mesaj. Andy Andrews este pe linia unu.

Jasper se încruntă.

- Andy Andrews?

- Știți dumneavoastră, editorul de la *Hard Currency*, spuse Rose dintr-o suflare. Este un buletin de știri de afaceri foarte influent.

- Îmi este cunoscut.

Hard Currency era un buletin informativ regional despre investiții. Era trimis prin fax de două sau de trei ori pe săptămână unei liste de abonați care includea directori de companii, membri de consiliu director, agenți de bursă și comercianți de obligațiuni din nord-vest. Din când în când Jasper îl considera util, deși, după părerea lui, Andy Andrews era la limita dintre știri financiare de ultimă oră și zvonuri.

Din nefericire, *Hard Currency* era primul lucru pe care majoritatea directorilor locali îl citeau când ajungeau la birou dimineața.

- Rollie avea abonament, se confesă Rose. Dar nu a fost niciodată sunat ca să dea un interviu.

Asta pentru că pe parcursul unei zile de lucru din viața lui Rollie, la Glow nu era nimic care să semene măcar cu un zvon care să fie de interes pentru comunitatea de afaceri, se gândi Jasper. Imaginea Glow mereu fusese neschimbată.

Dar lucrurile se schimbaseră.

El evaluează rapid situația. Vorbitul cu jurnaliștii, mai ales cu Andrews, nu se număra printre activitățile lui preferate. În carierele lui anterioare, mai ales ca investitor, fusese relativ simplu să evite presa.

Dar acum opera într-o sferă complet diferită, una în care zvonurile erau instrumente care trebuiau să fie bine gestionate. Cea mai rea speculație putea să dăuneze foarte mult unei companii în poziția pe care o avea Glow. Faptul că editorul celui mai influent buletin de știri de investiții era la telefon însemna că în comunitatea de afaceri din regiunea de nord-vest deja circulau zvonurile.

- Rose, voi prelua apelul în biroul meu. Când termin, te rog să îl trimiți la mine pe Morrison.

- Da, domnule Sloan. Rose îl privea de parcă mai aștepta ceva. Asta înseamnă că Glow va apărea în *Hard Currency*?

- Nu și dacă reușesc să împiedic asta.

Ignorând dezamăgirea evidentă a lui Rose, Jasper intră în biroul său și închise ușa.

Întinse mâna și ridică receptorul.

- Sloan la telefon.

Se sprijini de suprafața netedă, lustruită.

- Andy Andrews de la *Hard Currency*. Vocea era artificial de caldă și entuziastă, vocea unui jurnalist care își câștiga existența la telefon. Ne-am întâlnit acum un an când am trecut pe la Sloan&Associates pentru a obține o declarație de la tine despre fuziunea de la Hatcher.

- Îmi aduc aminte. Cu ce te pot ajuta, Andrews?

- Pun la cale un mic articol despre schimbările recente de la Glow. Aș vrea să îți pun câteva întrebări, dacă pot.

- Ce întrebări?

- Mulți dintre cititorii mei au auzit de tine, desigur. Sloan&Associates i-a susținut pe unii dintre cei mai de succes tineri antreprenori din regiune, dar și multe extinderi, precum cea de la Glow. Dar am înțeles că în general nu te implici în administrarea companiilor clienților tăi.

- Glow nu mai este unul dintre clienții mei. Dețin compania.

- 51%, potrivit informațiilor mele.

- 51% este destul.

- Voi trece direct la subiect. De ce ai preluat controlul asupra companiei?

- Glow reprezintă o schimbare de direcție pentru mine, spuse Jasper pe un ton neutru. Am tot căutat o situație care să îmi permită să mă ocup de toate aspectele unei afaceri în plină creștere și diversificare.

Andy își dresе glasul:

- Sunt unele speculații cum că ai preluat compania pentru că proprietarul Glow a murit recent, iar directorul ar fi pus compania în pericol.

- Aceste speculații sunt absolut false.

- Până la urmă, firma se află într-un punct foarte delicat al procesului de extindere, nu-i așa? De aceea ai simțit că trebuie să intervii și să preiei controlul în acest punct?

„E vremea să strivesc acest zvon“, se gândi Jasper.

- Glow a fost mereu o companie bine condusă. Rollie Chantry a menținut filosofia lui de management de perspectivă și a făcut pașii necesari pentru a pregăti scenariul actual.

- Aha. Andy nu părea convins. Mi s-a spus că 49% din companie este acum deținut de nepoata lui Rollie Chantry, Olivia Chantry.

- Da.

- Domnișoara Chantry reprezintă, evident, interesele restului familiei Chantry. Cum ai descrie relația cu ea?

- Apropiată, spuse Jasper. Foarte apropiată.

- Eu am auzit altceva, spuse Andy, cu aerul intenționat vag al cuiva care este puțin nesigur de informațiile lui și puțin lent în a aduna laolaltă acele informații.

„Of, la dracu’“. Jasper adună în voce o curiozitate cât mai naturală.

- Ce anume ai auzit, Andy?

- În anumite cercuri circulă un zvon că celor din familia Chantry nu le place să aibă la cârmă un străin. Vrei să comentezi?

- Nu știu ce ai auzit tu. Dar eu te pot asigura că beneficiaz de întreaga cooperare și încredere din partea Oliviei Chantry. Amândurora ne pasă de interesele pe termen lung ale companiei Glow.

Urmă o pauză lungă, grea.

- Negi în mod oficial că ești aici ca să îngrași compania Glow pentru o posibilă vânzare sau fuziune?

- Categorie, spuse Jasper. Glow este compania mea și așa va rămâne.

Cinci minute mai târziu puse capăt interviului și formă imediat numărul de telefon de la Light Fantastic.

- Olivia la telefon.

Părea distrasă.

- Tocmai am primit un telefon de la Andy Andrews de la *Hard Currency*, spuse Jasper fără preambul.

- Felicitări, spuse ea sec. Urmă o scurtă tăcere, timp în care Jasper auzi un sunet de sorbitură. Părea ca și cum Olivia sorbea din cafea. Andy Andrews trebuie să creadă că ești interesant. Nouă, antreprenorilor mici, nu ne acordă deloc atenție.

- Asta urmează să se schimbe, spuse Jasper.

- Ce vrei să spui?

- Andrews m-a sunat pentru că voia informații despre relația noastră.

Urmă un sunet de exclamație pe jumătate sugrumat, apoi o gură de aer, un sunet înecat și tuse.

- Ești în regulă? întrebă el.

- Da. Cafeaua a luat-o pe partea cealaltă, șuieră ea. Ce anume despre relația noastră?

- Relația noastră de afaceri.

- A! Urmă altă pauză. Altă sorbitură. Ei bine? Ce i-ai spus?

- Că cei doi coproprietari ai firmei Glow se bucură de un parteneriat de lucru foarte apropiat.

- Înțeleg. Tonul vocii ei era foarte neutru.

- Și că împărtășim aceeași viziune pentru viitorul Glow.

- Aha.

- Și că tu, spuse Jasper accentuat, ca reprezentant al familiei Chantry, ai încredere absolută în abilitatea mea de a gestiona creșterea și expansiunea Glow, Inc.

- Încredere absolută?

- Da. Încredere absolută. Jasper luă telefonul la fe-reastra biroului său și privi spre strada care se afla șase

etaje mai jos. Olivia, Andrews a spus că a auzit niște zvonuri.

- Ce fel de zvonuri?

- De genul care pot indica probleme. El ezită. Fie cineva îl alimentează cu bârfe, fie doar speculează. În orice caz, trebuie să anihilăm problema asta înainte să ne explodeze în față.

- Și cum sugerezi să facem asta?

- Probabil că Andrews te va suna ca să afle și partea ta din poveste. Ține minte că ți-am spus că trebuie să facem front comun.

- A, da. Așa e. Front comun.

- Olivia, sper că ți-am captat atenția. Zvonurile despre eventuale neînțelegeri dintre noi doi ar putea afecta mult Glow. Ești o femeie de afaceri. Știi cât rău pot face niște vorbe unei companii.

- Aha.

- Nu vrem ca furnizorii, vânzătorii și clienții noștri să aibă emoții. Mai ales în acest stadiu.

- Aha. Urmă iar o sorbitură scurtă.

Pe Jasper îl exasperă aparenta ei lipsă de interes asupra subiectului și strânse și mai tare telefonul în mână.

- Gândește-te la asta ca la o căsătorie de conveniență.

- Am încercat o dată căsătoria. Părea gânditoare. Nu a fost o experiență foarte plăcută.

- Și eu am avut o experiență similară cu această instituție. Dar de data asta va fi diferit.

- Ești sigur?

- Sunt sigur. Aici este vorba de afaceri, spuse privind traficul de pe First Avenue. Se întreba dacă era posibil să citească viitorul în mișcările mașinilor, la fel cum unii oameni îl puteau citi în frunzele de ceai. Când vine vorba despre afaceri, sunt întotdeauna sigur.

Numai aspectele personale îi dădeau de furcă, se gândi el.

La capătul celălalt auzi iar o înghițitură.

- E bine să fii sigur de ceva, nu? întrebă Olivia în cele din urmă.

Jasper își dădu seama brusc că se întâmplase ceva. Ceva grav. Aceasta nu era Julieta modernă care îi făcuse

semn de la balcon seara trecută. Olivia era încordată. Prudentă. Distantă.

Oare se simțea vinovată pentru că aranjase să pătrundă cineva la el în casă și să caute în timp ce el era la ea?

Se hotărî să încerce o abordare subtilă.

- Olivia?

- Ce?

- Dumnezeu știe că nu sunt nutriționist, dar nu crezi că poate bei cam multă cafea?

Urmă o pauză scurtă la capătul celălalt al liniei.

- E doar a doua cană pe ziua de azi. Nu, stai, cred că este a treia. Sau poate a patra. Eleanor Lancaster m-a invitat la micul dejun. Am băut o cafea și acolo.

Jasper se încruntă.

- Ai luat micul dejun cu Lancaster?

- Mulțumită fratelui meu, mă învârt în niște cercuri foarte înalte în perioada asta. De ce m-ai întrebat despre cafea?

- Mă întrebam doar. Pari puțin tensionată.

Ea izbucni ca vulcanul St. Helens, fără nici o avertizare:

- Tensionată? De ce aș fi tensionată? Doar pentru că mâine-seară am un eveniment programat pentru un client important, mătușa mea este șantajată, am urme pe podea...

- Te îngrijorează urmele de pe podea? Fără supărare, dar nu pari genul extraordinar de ordonat, Olivia.

- Și pe deasupra, spuse ea, neluând în seamă întreruperea, urmează să primesc un telefon de la un reporter care vrea să mă interogheze despre relația mea cu noul CEO de la Glow. Nu, domnule. Nu e nimic pe aici care ar putea să facă o persoană să fie puțin tensionată. Chiar nimic.

Jasper mai auzi o înghițitură. De data asta una mare.

Din senin, îl copleși o nevoie irațională de a o alina.

- Despre șantajistul mătușii tale...

- Ce e cu el? spuse ea pe un ton poruncitor.

- Încearcă să nu îți faci prea multe griji. Odată ce vom avea lista Zarei, nu îi va lua mult timp unui

detectiv profesionist să descopere cine se află în spatele șantajului.

- Sper să ai dreptate. Zara crede în tine, în mod cert. Azi-dimineață, după ce a aflat că te ocupi de această situație, se simțea mult mai bine.

Acum Olivia părea deranjată. Jasper se întreba dacă o enervase faptul că el preluase conducerea problemei. Era obișnuită ca ea să ia deciziile.

- După cum am spus, șantajul, mai ales de acest fel, este aproape întotdeauna ceva personal.

- Ai putea avea dreptate, spuse ea. În mod cert, mi-ar plăcea să îl strâng de gât pe ticălosul care îmi terorizează mătușa. Uite, trebuie să închid, Jasper. Am multe de făcut în dimineața asta.

- Și eu.

Dar el nu închise telefonul. Nici ea.

Jasper o auzi cum ia o altă înghițitură de cafea. Simți că ea încerca să își facă curaj.

- Jasper? Vocea ei era gătuită.

- Da?

- Unde te-ai dus aseară după ce ai plecat de la mine de acasă?

Dintre toate întrebările pe care le aștepta el, aceasta era ultima pe listă.

- Acasă, în Bainbridge. Se sprijini cu un umăr de per-vaz. De ce?

- Fără motiv.

„Pe naiba“, se gândi el. „Cam asta a fost abordarea subtilă.“ Nu avea nimic de pierdut dacă devenea puțin mai direct:

- E amuzant, pentru că și eu mă întrebam ceva.

- Ce anume?

- Ai trimis pe cineva să îmi percheziționeze casa aseară, în timp ce noi doi luam cina?

O tăcere nefirească se instală la celălalt capăt al liniei. Nici măcar o sorbitură de cafea nu întrerupse liniștea apăsătoare.

Jasper continua să stea sprijinit de marginea ferestrei, dar i se încordă fiecare mușchi din corp în timp

ce aștepta răspunsul ei. Nu că i-ar fi spus multe, gândi el. Nu ca și cum ea alesese să mintă.

- Cred că ar fi bine ca noi doi să vorbim, spuse Olivia cu mare atenție.

- Dar vorbim.

- În privat. Ne vedem la cafeneaua aceea din piață unde m-ai găsit ieri. În zece minute.

- Olivia, ce naiba se întâmplă aici? Nu am timp de povești de capă și spadă.

Nu primi nici un răspuns. Olivia deja închisese telefonul.

- Ți-a umblat prin birou? Olivia apucă în palme micul pahar de espresso foarte tare pe care tocmai îl cumpărase. Se aplecă repede peste măsuță. Ești sigur?

Jasper îi aruncă o privire de avertizare în timp ce desfăcea metodic ambalajul biscuitului care venise împreună cu cafea.

- E un loc public. Ai face bine să menții tonul mai coborât.

Olivia scrută repede cu privirea cele câteva mese ocupate.

- Chiar crezi că cineva a pătruns la tine acasă și a scotocit prin documentele tale personale seara trecută?

- M-am gândit că sunt două variante. Fie cineva mi-a percheziționat biroul, fie am devenit complet paranoic.

Ea făcu o pauză.

- Paranoia este o alternativă cu sens aici?

El ignoră întrebarea.

- Ești sigură de urma de pantof?

- Da. Ea luă o înghițitură mică din espresso-ul tare și așteaptă cu speranță efectul. Adică sunt sigură că azi-dimineață, pe covorul de sub masa calculatorului meu, era o urmă de pantof bărbătesc. Dar, sincer, nu știu ce căuta acolo. Nu mi-am putut da seama dacă cineva chiar a folosit calculatorul.

- Dar hârtiile tale? Obiectele din sertare? E vreo dovadă că cineva a umblat prin ele?

- Cine știe? Cum îți poți da seama dacă cineva îți umblă prin dulapuri?

- Aceia dintre noi care iau în serios îndosărierea și organizarea sunt probabil mai bine echipați pentru a detecta urmele unui intrus decât ceilalți, explică Jasper foarte sec.

- Pot să mă descurc și fără o predică despre organizarea biroului.

- O păstrez pentru altă dată. El înmuie biscuitul în cafea și mușcă din el. Deci, azi-dimineață ai găsit o urmă pe pantof pe podea și ai ajuns la concluzia că eu ți-am umblat în fișierele din calculator? Mă simt jignit. Foarte jignit.

Olivia nu înțelese brusca schimbare de dispoziție. Mai devreme, la telefon, el păruse distant, rece, aproape sumbru. Dar acum părea de-a dreptul vesel, ceea ce nu avea prea mult sens, dat fiind subiectul conversației.

Era aproape ca și cum ar fi primit niște vești bune de când vorbise cu el la telefon în urmă cu câteva minute.

- Nu face pe jignitul cu mine, Sloan. Te-ai dus acasă în Bainbridge și ai elaborat o teorie a conspirației proprii. Chiar ai crezut că am angajat pe cineva care să îți percheziționeze biroul? Mersi mult.

Spre uimirea ei, Jasper zâmbi fulgător.

- Avem o relație de cooperare grozavă, Chantry. Multă încredere.

Amuzamentul lui continuu era ca un ghimpe pe nervii ei întinși la maximum de cafeină.

- Ca să știi, Sloan, dacă aș fi vrut să-ți umble cineva prin birou, poate ar fi fost posibil să fiu de acord să iau cina cu tine în timp ce altcineva face treaba murdară.

- Da?

- Dar niciodată, *nici într-un milion de ani*, nu aș fi mers atât de departe încât să te sărut.

El o privi foarte gânditor o vreme. Apoi înclină din cap în semn de recunoaștere solemnă.

- Voi ține minte asta.

Brusc, ei i se făcu foarte cald. Știa că roșea și asta o înfuria. Se grăbi să readucă subiectul pe făgașul discuției.

- Trebuie să fi fost șantajistul cel care a căutat prin birourile noastre, spuse ea repede.

- Aș spune că e o presupunere valabilă. El mesteca biscuitul fără să pară preocupat. Probabil căuta ceva pe care să-l poată folosi pentru a-și duce la îndeplinire amenințările la adresa noastră.

Olivia auzi un scârțâit. Se uită în jos și văzu că degetele ei făceau un mic dans nervos pe marginea paharului de espresso. Printr-un act monumental de voință, se forță să înceteze bătaia nervoasă a degetelor.

- Un lucru este sigur, spuse ea. Oricine ar fi fost, nu ar fi găsit nimic în biroul meu care să mă facă să cedez șantajului.

- Nici în biroul meu nu avea ce să găsească. Dar în această încercare este posibil să ne fi spus puțin mai multe chiar despre el.

Ea îl privi repede.

- Cum ar fi?

- În primul rând, dacă ai dreptate despre urma de pantof, chestiunea genului este rezolvată. Probabil că este vorba despre un bărbat, nu o femeie.

- Da. Olivia se gândi la asta. Mai știm și că este cineva care se simte în largul lui în preajma calculatoarelor.

- Și, adăugă Jasper încet, știm că el crede că m-a păcălit aseară, când am fost la tine în apartament și s-a gândit că voi petrece o vreme acolo.

Olivia simți un fior pe șira spinării.

- Mă îngrozește gândul că cineva ne urmărește.

- Da. Jasper își termină cafeaua. Și când o să îl prindem pe nenorocit, o să mă asigur că va plăti pentru asta.

Schimbarea bruscă din tonul vocii lui Jasper îi provocă un frison complet diferit terminațiilor nervoase ale Oliviei.

Ea îl privea cu fascinație în timp ce el își termina cafeaua și aduna șervețelele, bețișoarele de amestecat și ambalajul de la biscuit. Strânse totul ghem și îl îndeasă într-unul dintre paharele goale. Apoi puse paharele unul într-altul.

Când termină micul proiect de construcție, se ridică în picioare și-l aruncă într-un coș de gunoi din apropiere.

Întoarse capul și o văzu pe Olivia privindul. Ridică o sprânceană neagră.

- Ce este?
- Mereu ai avut această tendință nenaturală spre ordine și curățenie?
- O să te obișnuiești.

capitolul 14

- Da, Nina, am primit mesaje tale. Olivia nu se uită la coșul de gunoi, unde aruncase ultimul bilet la scurt timp după ce îl descoperise pe podea. Zâmbi politicos spre verișoara ei. Îmi pare rău că nu am putut să te sun. După cum vezi, azi suntem pe repede-înainte aici. Așa este de săptămâni întregi.

- Înțeleg.

Olivia suspină în sinea ei. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă să o găsească pe Nina așteptând în biroul ei, când se întorsese din piață, în urmă cu câteva minute.

Ea evita apelurile Ninei de o săptămână. Era numai o chestiune de timp până când avea să o confrunte în persoană pe verișoara ei.

- Cu toate schimbările care au loc la Glow, continuă Olivia, pur și simplu nu am avut ocazia să te sun.

- Știu că moartea unchiului Rollie a pus multă presiune pe tine.

Zâmbetul Ninei era însoțit de o privire cu subînțeles.

Olivia deschise gura ca să adauge alte scuze, dar o închise la loc foarte repede. La naiba, ea detesta scuzele, pe ale ei mai mult decât pe ale oricui.

- Bine. Despre ce voiai să vorbim? întrebă ea încet.

Nina își împreună foarte strâns mâinile în poală. Avea mâini fragile, foarte delicate. Totul la Nina părea fragil și delicat, se gândi Olivia. Era opusul ei perfect.

Nina era cu cinci ani mai tânără decât Olivia, micuță și drăguță. Cu părul ei negru, ochii mari și un aer eteric, ea o ducea pe Olivia cu gândul la un portret din perioada Regenței.

Nina era genul de femeie care scotea la iveală instinctele protectoare, nu doar la bărbați, ci la toți cei din preajma ei.

Ea o privi pe Olivia cu ochi rugători.

- Vreau să vii la recepția din seara deschiderii de la Muzeul Kesgrove.

Toți mușchii din umerii Oliviei se încordară dureros. Începu, absentă, să își maseze gâtul. Ea se temea de asta. Vernisajul expoziției retrospective în memoria lui Logan era programat să aibă loc la finalul lunii. Vor fi prezenți toți membrii familiei Dane, inclusiv Sean. Olivia se gândea că ultima oară când îi văzuse fusese la înmormântare.

Nu avea nici o intenție să se supună unei alte runde de reproșuri tăcute și acuzații.

- Nina, chiar nu cred că este o idee atât de bună.

- Te rog. Ar însemna atât de mult pentru Sean și familia lui.

- Mă îndoiesc.

- Știi că tu crezi că ei încă te învinovătesc pentru ce i s-a întâmplat lui Logan în Pamplona, spuse Nina. Erau foarte întristați. De aceea s-au pornit împotriva ta. Dar lui Sean i-a trecut și cred că și părinților lui.

Olivia se îndoia serios de asta.

- Chiar dacă ar fi adevărat, asta nu înseamnă că va fi confortabil pentru noi toți să fim în aceeași încăpere împreună.

- Te rog să vii ca o favoare pentru mine, Olivia. Sunt sigură că știi că eu și Sean ne vedem foarte des.

- Da.

Nina respiră întretăiat.

- Vorbim despre căsătorie.

- Înțeleg.

Nina își frângea mâinile în poală. Îi dădeau lacrimile.

- Îl iubesc atât de mult, dar nu știu dacă mă pot mărita cu el după tot ce s-a întâmplat. Nu pare corect.

Olivia se ridică în picioare, luă un șervețel și i-l dădu Ninei.

- Ți-am mai spus și înainte și îți spun și acum. Uită ce s-a întâmplat acum trei ani. Nu are rost să dezgro-păm trecutul. Dacă ești sigură de sentimentele tale pentru Sean...

- Foarte sigură. Pentru o clipă, durerea din ochii Ninei dispăru. În locul acesteia apărură o strălucire caldă. Nu am fost mai sigură de nimic în viața mea.

„Trebuie să fie un sentiment plăcut“, reflectă Olivia când se așează la loc.

- Atunci nu te opri.

Expresia Ninei deveni foarte serioasă.

- Îl iubesc prea mult ca să îl rănesc și dacă află despre Logan...

Olivia o privi fix.

- Sean nu va afla niciodată. Nu lăsa trecutul să îți distrugă viitorul. Nu-i da lui Logan victoria finală.

Nina își privi mâinile.

- Îți datorez atât de multe. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

- Nu-mi datorezi absolut nimic. Olivia se uită la ceas. Uite, chiar trebuie să mă întorc la treabă.

- Știu. Nina se ridică de pe scaun. Olivia, despre recepție. Îmi dau seama că nu am nici un drept să te rog să vii. Dar îți jur că Sean nu te mai învinovățește pentru ce i s-a întâmplat lui Logan. Vrea să treacă peste toate astea pentru că mă iubește.

- Nina...

- Mai gândește-te, te rog, imploră Nina. De dragul lui Sean, dacă nu de dragul meu.

- Bine, bine. O să mă gândesc.

Soția președintelui și CEO-ului companiei Silver Galaxy Foods, Madeline Silverthorne, îi explicase ceva clar Oliviei. Ea voia ca tema decorului pentru evenimentul anual Silver Galaxy Foods Night să fie argintul.

Olivia credea în a-i oferi clientului, sau, în acest caz, soției clientului, ceea ce își dorea și ceva în plus. Interiorul sufrageriei de pe *Private Island* strălucea, licărea și emana argintiu. Adânc în măruntaiele vasului, motoarele se învârteau la jumătate din capacitatea totală. *Private Island* se afla într-o croazieră spre nicăieri, făcând un traseu printre insulele din Puget Sound.

Olivia știa că puțini dintre invitații de la bord voiau să doarmă în seara aceea, deși tuturor le fuseseră alocate

cabine. Scopul evenimentului Silver Galaxy Night era să mănânce cât de mult posibil din mâncarea oferită gratuit de către gazde și să guste cât de multe vinuri fine posibil și apoi să petreacă toată noaptea, până dimineața, când se servea micul dejun gratuit la bufet.

Pentru o companie de producție și de servicii de design de evenimente era un contract chinuitor, dar profitabil.

Olivia privea cu un ochi critic decorul răpitor pe care îl construise echipa ei. Mesele încărcate cu produsele de lux ale Silver Galaxy erau acoperite cu fețe de masă din folie argintie, cu ciucuri argintii. Invitații alegeau caviarul și tartinele din farfurii argintii. Lumânările lungi argintii erau așezate semet în sfeșnice argintii elegante.

Peretii erau acoperiți în hârtie strălucitoare. De tavan atârnavau sfere cu oglinzi, asemănătoare cu cele care atârnavau în sălile de bal din epoca swing. Suprafețele lor strălucitoare reflectau lumina argintie.

Oliviei i se alătură Madeline Silverthorne, cu silueta ei de divă de operă, splendidă într-o rochie argintie de lamé, care îi scotea în evidență părul argintiu. Privirea ei se opri aprobator pe vaza din argint masiv plină cu flori de poleială din mijlocul încăperii.

- Fabulos, spuse ea. Și atât de elegant. Cel mai potrivit pentru imaginea companiei noastre.

„Nimic nu se compară cu un client mulțumit“, se gândi Olivia.

- Compania de evenimente pe care am angajat-o anul trecut a refuzat să acorde atenție solicitărilor mele, continuă Madeline. Persoana cu care am lucrat atunci chiar a avut tupeul să îmi spună că atâtă poleială ar fi de prost gust. Îți poți imagina asta?

Olivia suprimă amintirea zilei în care întreaga ei echipă se aliniase în fața biroului pentru a-i spune același lucru.

- O să arate ca interiorul unei fabrici de folie de aluminiu, spusese Matty.

Bolivar se încruntase.

- E cam strălucitor, nu crezi? Oaspeții vor avea nevoie de ochelari de soare.

- O să fie puțin cam, ăă, luminos, dragă, fusese de părere Zara.

- Mă îndoiesc că există în Seattle suficientă folie de aluminiu cât s-o scoți la capăt, spusese Bernie. Poate importăm ceva de la Bellevue.

- Nu-mi pot imagina de ce compania respectivă a avut o problemă cu ideea de argintiu, murmură Olivia. Echipa mea a muncit cu plăcere la acest proiect. Ei au simțit că le-a permis să își elibereze energiile creative.

Madeline părea încântată.

- Se vede asta. Ce diferență între ediția de anul acesta a Silver Galaxy Foods Night și cea de anul trecut! Intenționez să-i spun lui Charlie că în mod clar vom apela și anul viitor la serviciile Light Fantastic.

Olivia se gândi că ar fi clar un gest de prost gust să ridice un pumn în aer și să strige „DA” cu voce tare. Se abținu. Îi aruncă lui Madeline un zâmbet care oferea, spera ea, nivelul optim de căldură potrivită pentru o relație de afaceri.

- Mă bucur că sunteți mulțumită cu rezultatul final, doamnă Silverthorne. Obiectivul Light Fantastic este ca mereu clientul să fie mulțumit.

Madeline studie personalul angajat să servească, aliniat în spatele mesei de bufet.

- A fost o idee genială să îmbrăcați toți chelnerii cu sacouri și cravată de lamé argintiu. A cui a fost ideea?

- Cred că Bolivar a venit cu sugestia.

Olivia se hotărî să nu menționeze faptul că Bolivar voise să facă o glumă. Cu toate astea, de îndată ce lui Bolivar îi venise ideea, ea o și implementase.

- Îi voi spune că ați apreciat ideea.

- Trebuie să ținem minte să facem asta și la anul. Îmi place ce-ați făcut și pe ringul de dans, cu acele funii argintii împletite. Madeline se întrerupse pentru a-i zâmbi cuiva care apăruse în spatele Oliviei. Jasper, dragă. Cât mă bucur să te văd. Ce bine că ai putut să ajungi!

- Îți mulțumesc că m-ai lăsat să-ți stric petrecerea în ultima clipă, Maddy.

- Jasper, știi foarte bine că ești mereu bine-venit. Sunt încântată că anul acesta ai venit.

Olivia se întoarce și îl privi fix pe Jasper. Nu se deranja să își ascundă uimirea.

- Nu știam că vei fi aici în seara asta.

Își dădu seama că nu fusese deloc amabilă. Dar nu se putea abține. Era iritată că nu îi spusese că avea de gând să vină la eveniment.

Ea trebuia să recunoască: Jasper arăta foarte în largul lui și remarcabil de sexy în smochingul elegant. Haina neagră îmbrăca bine linia puternică a umerilor lui. El părea amuzat de expresia rece din ochii Oliviei.

- Ți-am spus că am o invitație.

- Da, dar am crezut că...

Prea târziu, Olivia își aminti de prezența lui Madeline. Își înghiți repede restul cuvintelor. Nu era nevoie să știe clientul ei că Jasper îi spusese doar cu câteva zile în urmă că el nu avea de gând să fie prezent în această seară. Ea se întreba oare ce anume îl făcuse să se răzgândească. Avea senzația că el nu făcea nimic fără un motiv foarte clar.

- M-am gândit să vin să văd ce fel de activitate are noul meu partener de afaceri. Jasper privi în jur, degajat, la încăperea strălucitoare. Foarte impresionant. Sunt surprins că nu ai dat și ochelari de soare la intrare.

Hazul sec din vocea lui pluti chiar pe deasupra lui Madeline, fără să îi deranjeze nici măcar un fir de păr argintiu. Dar Olivia auzi foarte clar. Ridică sprâncenele.

- Mă bucur că ești de acord. Îi zâmbi cu subînțeles. Madeline tocmai îmi spunea cât de mult îi place efectul argintiului. Ea crede că subliniază numele companiei într-un mod foarte elegant.

- Chiar așa este, spuse Madeline încântată. Jasper, chiar mă bucur să te văd aici în această seară. Îți tot spun că nu ieși în oraș suficient de des.

- Nu ești singura care mi-a spus asta în ultima vreme. Jasper zâmbi. Mereu este o plăcere să revăd vechi prieteni, Maddy.

- Vechi prieteni? repetă Olivia sec.

Madeline o privi.

- A, da. Ne știm de ani de zile. Compania lui Jasper l-a ajutat acum câțiva ani, atât financiar, cât și cu expertiză

de management, pe fiul nostru cel mic, când Charlie Junior a intrat în afaceri cu programe de calculator.

- Oh! Olivia nu știa ce altceva ar putea spune. Se gândi apoi că, după un deceniu de afaceri cu capital de risc în Nord-Vest, Jasper avea probabil tentacule prin toată comunitatea locală de business.

- Silver Galaxy Foods avea atunci o mică problemă de flux de numerar, explică Madeline. Nu am putut să îl ajutăm prea mult pe Charlie Junior. Dar Jasper s-a ocupat de tot.

- Înțeleg.

Madeline îi făcu semn cu ochiul lui Jasper și apoi ei.

- Deci, acum voi doi sunteți parteneri la Glow, nu?

- Așa este, spuse Jasper.

- Chiar alaltăieri Charlie Senior vorbea despre Glow. Tonul gânditor al lui Madeline îi trăda bănuiala din priviri. El spunea că speră ca Glow să nu fie vândută sau fuzionată, acum că Rollie nu mai este.

- Nici o șansă, spuse Olivia.

Jasper păru din nou amuzat.

- Ai auzit-o pe doamna.

- Asta este o veste foarte bună. Nu am vrea să vedem destrămată încă o afacere de familie. Madeline îi zâmbi lui Jasper. Dar cum oare vei reuși să continui să conduci Sloan&Associates, acum că ești la cârma Glow?

- Vând Sloan&Associates, spuse Jasper.

- Cât de interesant, murmură Madeline. Jasper, de ce nu o iei pe Olivia în salon, să vă bucurați de formația aceea foarte scumpă pe care am angajat-o?

Strălucirea afectuoasă, aproape maternă, din ochii cenușii ai Madelinei o alarmă pe Olivia.

- Doamnă Silverthorne, eu nu sunt un invitat. Sunt aici în calitate de furnizor în această seară.

- Prostii. Madeline făcu un semn cu mâna înmănușată argintiu. Un singur dans nu îți va distruge imaginea de profesionistă. Totul merge foarte bine, mulțumită planificării tale deosebite. Acum duceți-vă, insist.

Olivia era pe cale să se opună iar, când simți mâna lui Jasper apucându-i brațul foarte ferm.

- Ce idee bună, Madeline, spuse el. O conduse pe Olivia spre ușă. Nu am mai dansat de ani.

Olivia arboră un zâmbet și se lăsă îndrumată prin mulțime și pe lângă mesele de bufet în salonul alăturat.

Formația, îmbrăcată cu sacouri de lamé argintiu similare celor pe care le purtau chelnerii, se lansă într-o baladă lentă și duioasă. Jasper se îndreptă spre ring și o trase pe Olivia în brațele sale.

- Îmi place rochia, spuse el, înainte ca ea să poată cere alte explicații despre prezența lui.

Dintr-un oarecare motiv, complimentul o derută. În mod automat, ea privi în jos, spre rochia simplă, neagră, de mătase cu care era îmbrăcată. Singurul lucru argintiu pe care îl purta era tivul îngust pe marginea discretă a liniei decolteului și la încheieturile mânecilor lungi, mulate.

- Era singurul lucru din șifonier care avea ceva argintiu, recunosc eu ea.

Gura lui schiță un zâmbet subtil.

- Nu aș fi crezut că Seattle are atâta folie și poleială de oferit.

Olivia zâmbi fără să vrea.

- Am golit stocul furnizorilor mei. Sper doar că nici unul dintre competitorii mei nu încearcă să facă o aniversare argint de 25 de ani de la căsătorie în seara asta. Pot doar să garantez că nu a mai rămas nici măcar un singur sfeșnic argintiu sau tavă de închiriat în oraș.

- Te cred.

- Bine, hai să auzim! Zâmbetul îi pieri de pe chip și îl țintui cu o privire gravă. Ce faci aici în seara asta? Dimineață, când am vorbit cu tine, nu ai menționat că vii.

- Asta a fost înainte să aflu că presa de afaceri va fi aici în seara asta, spuse el.

- Bineînțeles că presa de afaceri este aici. Doamna Silverthorne a invitat personal reporterii secțiunilor de afaceri de la *Banner-Journal*, *Seattle Times* și *Post-Intelligencer*. Este un eveniment major. Tot scopul este să atragă publicitate pentru Silver Galaxy Foods.

- Am aflat azi că ea l-a invitat și pe Andy Andrews.

- Și?

- Te-a sunat ieri?

- Nu. Olivia se încruntă. Mare parte din după-amiază am lipsit din studio. Au apărut multe lucruri în ultima clipă. Mi-a lăsat trei sau patru mesaje. Nu am răspuns la nici unul dintre ele.

- Hmmm. Jasper aruncă o privire gânditoare prin încăpere. Poate că de aceea este încă atât de interesat de noi în seara asta.

- La ce te referi?

Olivia urmă privirea lui Jasper și zări un om mic, rotund, într-un sacou de seară care nu îi venea bine. Ținea într-o mână un pahar de șampanie. În cealaltă avea o farfurie mare plină cu tarte, brânzeturi fine și somon afumat și se uita la Jasper și Olivia. Chiar și din locul unde se afla, ea putea să distingă privirea ageră din ochii lui palizi.

- Acela este Andrews? Arată ca un ursuleț de pluș.

- Nu te lăsa păcălită de înfățișarea lui inocentă și înceată. Îl cunosc pe Andy de mulți ani. Are un al șaselea simț când vine vorba de bârfele din mediul de afaceri.

Olivia îi oferi lui Andrews un zâmbet fermecător și apoi se întoarse spre Jasper.

- Mie mi se pare destul de inocent. Nu văd care este problema aici.

- Vei vedea, dacă Andrews se decide să scrie un articol în *Hard Currency* cu titlul „DISCORDIE LA GLOW“.

- Jasper, cred că exagerezi.

El miji ochii.

- Știu despre ce vorbesc. Am mai pățit asta și cu alte companii.

- Serios? Îl privi cu o curiozitate politicoasă. Dansezi cu mine ca să îi arăți lui Andy Andrews că totul este în regulă între cei doi parteneri de la Glow?

Spre mirarea ei, în obrajii lui Jasper apăru o tentă rozalie. Pentru un moment, păru iritat.

- Acesta este unul dintre motive.

Răspunsul lui declanșă un comutator undeva înăuntrul ei. Se înfurie. Amintirea sărutului fierbinte de pe balconul ei îi fulgeră prin minte. Ea se întrebă dacă fuse declanșat și de altceva decât de o atracție reciprocă.

- Înțeleg, spuse ea cu răceală. Spune-mi, în domeniul tău de activitate este o tehnică de rutină să te prefaci că seduci partenerii de afaceri potențial dificili?

Ea regretă aceste cuvinte nesăbuite de îndată ce-i ieșiră pe gură, dar era prea târziu. Jasper o strânse de mână atât de tare, încât ea se miră că nu îi strivea degetele. Jasper continua să îi zâmbească, dar ea observă că în ochii lui apăruse o expresie nouă și mai degrabă periculoasă.

El își înclină capul mai aproape, ceea ce pentru privitori putea să însemne o mai mare intimitate. Îi vorbi direct în ureche:

- Nu, spuse el foarte sec. Nu face parte din abordarea mea obișnuită să mă *prefac* că seduc parteneri de afaceri dificili. După părerea mea profesională, este o metodă inefficientă, obositoare și extrem de frustrantă să conduci o companie.

- Sunt sigură că așa e. Olivia simți căldură în obraji. Spera că nu roșise.

El o privi în ochi.

- Dacă m-aș decide să seduc un partener de afaceri, poți să fii sigură de un lucru.

- Care este acela?

- Nu mă voi preface.

Căldura din ochii lui aprinse tăciunii rămași în urma sărutului său fără ca ea să își dea seama. Olivia se împiedică. Trebui să se țină bine de umărul lui ca să se reechilibreze.

- Scuze, spuse ea. M-am împiedicat singură. Nu am mai dansat de ceva vreme.

- Hai să luăm ceva de băut.

El se opri, o luă de mână și o conduse în afara ringului de dans.

Olivia îl privi iar pe Andy Andrews în timp ce se îndreptau spre barul poleit în argintiu.

Jurnalistul se ascundea în spatele unui afișaj cu un palmier și o fântână de argint.

- Nu cred că îl vom putea evita pe domnul Andrews, spuse ea.

- Nu intenționez să îl evit. Dar aș prefera să îl fac pe el să vină la noi.

- În ciuda a ceea ce a spus doamna Silverthorne, nu pot să stau pe aici prea mult. Am o treabă de făcut.

- Știu. El o opri în fața barului poleit. Ai timp pentru un pahar?

Ea ezită, apoi ridică din umeri.

- Mi-ar prinde bine un espresso.

Jasper mormăi.

- Nu te temi că vei deveni imună la cafeină?

- Am avut o zi lungă. Nu prea știa de ce se simțea obligată să se apere. Și nu se va termina în curând.

Jasper încuviință din cap, apoi se întoarse spre barmanul cu sacou argintiu.

- Un espresso și un coniac.

- Espresso-ul să fie dublu, spuse Olivia.

- Imediat.

Barmanul începu să pregătească comanda.

Jasper se sprijini cu un cot de barul strălucitor și privi relaxat spre ringul de dans. Olivia știa că el îl urmărea pe Andy Andrews care se apropia de ei.

- Când termini programul? întrebă Jasper fără să își ia privirea de la Andrews.

- Tehnic, nu până mâine-dimineață, când *Private Island* se întoarce în portul Seattle, iar vasul este descărcat și curățat.

Jasper se încruntă.

- O să stai trează toată noaptea?

Ea zâmbi discret.

- Face parte din meserie. Am rezervată una dintre cabinele de jos. Presupunând că nu are loc nici un dezastru, probabil o să încerc să trag un pui de somn câteva ore după ce se închide barul de karaoke. Cu puțin noroc, asta o să fie pe la trei dimineața.

- Câteva ore? Asta e tot?

- Trebuie să mă trezesc la cinci ca să mă asigur că totul este pregătit pentru micul dejun de despărțire care va fi servit la ora opt. Iar apoi trebuie să supraveghez debarcarea.

- Așa este mereu programul tău?

- Uneori stau trează până târziu din cauza unui eveniment, dar majoritatea dintre ele nu durează toată

noaptea și până a doua zi dimineța, cum este acesta. Vestea bună este că după ce invitații debarcă, eu pot să mă duc acasă să dorm. Bolivar și alți membri ai echipei Light Fantastic vor urca la bord pentru a se ocupa de curățenie.

- De cât timp te ocupi de Light Fantastic?

- De aproape cinci ani.

- Înainte de asta ce ai făcut?

- Am lucrat pentru două companii de producție și servicii de design de evenimente în calitate de colaborator, ca să învăț cum se fac lucrurile.

- Este un domeniu ciudat, spuse Jasper gânditor.

- Îl ador. Nu e niciodată plictisitor. Fiecare eveniment este diferit. Light Fantastic nu repetă niciodată o producție. Unchiul Rollie spunea mereu că este cariera perfectă pentru mine fiindcă îmi permite să combin latura mea creativă cu cea de afaceri.

Jasper își sorbi coniacul gânditor.

- Rollie mi-a spus odată că, atunci când vine vorba despre afaceri, ești la fel de bună ca și el, doar că mult mai tânără.

- Chiar a spus asta?

- Da.

- Ce drăguț din partea lui! Olivia era impresionată de compliment. Nu aș merge atât de departe încât să spun că am geniul de afaceri al unchiului Rollie. Dar pot să îmi câștig existența cu ceea ce am învățat. Pe de altă parte, aș muri de foame dacă m-aș baza numai pe latura mea creativă.

Jasper ridică o sprânceană.

- De ce spui asta?

Ea ridică din umeri.

- Îmi place designul creativ și ador să pun laolaltă idei pentru un eveniment, dar nu sunt o artistă adevărată. Mă interesează mult arta, dar nu e o mare pasiune.

- Care este diferența?

- Geniul. Talentul adevărat. Focul din interior. Cum vrei să-i spui. Eu nu am așa ceva. Cel puțin, nu pentru artă.

Jasper o studie cu atenție.

- Cum îți poți da seama?

- Pentru că m-am măritat cu o persoană care avea talent.

De ce făcea asta? se întreba ea. Oare începuse să aibă brusc tendințe masochiste?

Dar știa răspunsul. Pe cât de incredibil părea, Jasper nu menționase încă numele lui Logan în prezența ei. Faptul că nu făcuse asta îl făcea practic unic. Mai devreme sau mai târziu, după ce făceau cunoștință cu ea, majoritatea oamenilor găseau o cale de a aduce în discuție legenda lui Logan Dane. Olivia își dădu seama că voia să depășească acest moment cu Jasper. Ea voia ca el să știe pe cine săruta. Presupunând că el o va mai săruta vreodată.

- Așa este. Jasper pocni din degete ca și când își amintise brusc o informație neimportantă. Ai fost măritată cu artistul acela, nu-i așa? Logan Dane.

Olivia trase adânc aer în piept. Se simți luată prin surprindere de reacția lui monumental de degajată.

- Tu, ăă, știai că Logan a fost soțul meu?

- Am citit articolul acela stupid, pe jumătate adevărat din *West Coast Neo*. Ar fi trebuit să îl dai în judecată pe Crawford Lee Wilder.

- Nu merita efortul, spuse Olivia atentă. Paguba era făcută deja.

- Probabil ai dreptate. Numai avocații au de câștigat de pe urma proceselor, oricum. Făcu o grimasă. Cred că l-ai speriat rău pe Wilder, totuși.

- Poftim?

- Tipul se simțea în mod evident intimidat de tine. Articolul a fost felul lui de a-și lua revanșa.

- O analiză interesantă.

- Ce naiba i-ai făcut, oricum?

- Lui Crawford? Printre altele, am fost împreună o vreme, când el lucra la *Banner-Journal*.

- Serios? Jasper chicoti. Wilder a trebuit să aducă usturoiul și crucile de argint ca să se ferească de tine numai după câteva întâlniri? Asta sună interesant!

Ea îl privi cu precauție.

- Interesant?

- Foarte. O privi în ochi. Sunt dependent de lucruri interesante.

- Înțeleg.

- Deci, vrei să ieși cu mine în oraș? De data asta o întâlnire adevărată, nu mâncare la pachet?

Ea își înclină capul într-o parte și îl studie cu atenție.

- Nu îmi iei prea în serios trecutul sumbru, nu?

El păru jignit.

- Nu am luat în serios articolul lui Crawford Lee Wilder, dar sunt foarte serios în ceea ce privește întâlnirea.

- Chiar ești?

El tresări.

- Cam atât și cu răspunsul viori. Mi s-a spus că abilitățile mele sociale sunt puțin cam ruginite. Așa cum a remarcat și Madeline, nu ies în lume prea des. Știu că nu nimeresc prea bine ocazia când vine vorba despre astfel de lucruri, dar...

- Ocazia este foarte bună. Ea se simți brusc ușurată și fericită, cum nu mai fusese de foarte multă vreme. De fapt, este grozavă.

Ochii lui emanau o căldură ciudată.

- Chiar crezi asta?

Pentru un moment, camera tapetată în argintiu părea să alunece în altă dimensiune. Olivia putea să vadă încă decorul argintiu în jurul ei. Bilele cu oglinzi continuau să strălucească. Ea putea să audă muzica și râsul mulțimii. Dar totul se întâmpla pe alt tărâm, mai neimportant. Singurul lucru important care se întâmpla în acel moment era licărirea din ochii lui Jasper.

Trâmbița presei distruse vraja. Tipic, se gândi Olivia.

- Întrerup ceva aici? întrebă Andy Andrews în timp ce vâră în gură un biscuit uns din abundență cu cremă de somon.

- Da, spuse Jasper, fără să își ia ochii de la ea. Dar dacă tot ești aici, dă-mi voie să ți-o prezint pe Olivia Chantry, Olivia, acesta este Andy Andrews. El va fi distrus dacă îi spui că nu ai auzit niciodată de el.

Olivia își îndreptă atenția spre bărbatul rotofei care se opri în fața ei. Trecu automat pe modul de afaceri.

- Andy Andrews, de la *Hard Currency*? Ce palpitant! Mereu citesc știrile de la voi de îndată ce le primesc prin fax.

Andy era clar nepregătit pentru o întâmpinare atât de cordială. Clipi și apoi zâmbi larg cu gura plină de biscuiți și somon.

- Îmi pare bine să aud asta. Fac tot ce pot să țin informația în mișcare.

- Mi-a plăcut în mod special articolul pe care l-ați scris luna trecută despre fundațiile caritabile care au fost înființate de noul nostru val de tehnomilionari locali.

Olivia văzu cu coada ochiului că Jasper își ridică exasperat privirea spre tavan în semn de implorare. Îl ignoră. El trebuia să știe că puțină lingușeală chibzuită făcea minuni cu presa.

- V-a plăcut acel articol? întrebă Jasper cu nerăbdare.

- Nu doar că a fost extrem de interesant, dar și foarte util, îl asigură Olivia. Mi-a oferit niște informații esențiale despre potențiali clienți.

- Întotdeauna mă bucur să fiu de folos membrilor comunității de afaceri. Pentru asta sunt aici. Andy își dresе glasul. Este o plăcere să vă cunosc, domnișoară Chantry.

- Te rog, spune-mi Olivia.

- Sigur, Olivia. Andy dădu pe gât ultimul strop de șampanie din paharul său. Am încercat să dau de tine ieri.

- Din păcate, am fost atât de ocupată cu evenimentul din seara asta, încât nu am primit mesajele tale decât foarte târziu. Intenționez să-ți răspund la apeluri luni, la prima oră. Nu mi-am dat seama că vei fi aici în seara asta.

- Între noi fie vorba, nu aveam de gând să particip. Andy veni mai aproape de bar și îi făcu semn chelnerului. Am fost și anul trecut la Silver Galaxy Foods Night și a fost o mare plictiseală. Dar când am auzit că anul acesta tu organizezi evenimentul, m-am hotărât să accept invitația lui Silverthorne.

Olivia zâmbi cu precauție.

- Sunt flatată.

- E o mare schimbare față de anul trecut. Andy cuprinse cu privirea decorul strălucitor în timp ce-l aștepta pe barman. Mult mai mult lux și strălucire, știi?

- Mulțumesc, murmură Olivia.

Andy îndreptă atenția spre Jasper.

- Nu știam că vei fi la bord în seara asta, Sloan. Ai vreo afacere cu Silver Galaxy Foods?

- Nu. Jasper îi zâmbi cald Oliviei. În seara asta interesul meu aici este strict personal.

- Serios? Andy plecă imediat ce ajunse barmanul. Mă scuzați un minut. E liber la bar, știți. În seara asta sunt băuturi fine, de primă clasă. Nu vreau să ratez șansa.

- Înțeleg. Olivia schimbă priviri cu Jasper în timp ce Andy comandă un whisky scump. Familia Silverthorne nu face economie la evenimentul Silver Galaxy Foods Night.

- Anul acesta sigur nu a făcut, aici sunt de acord. Andy își primi whisky-ul de la barman. Se întoarse și ridică paharul într-un mic toast. Apoi dădu pe gât câteva înghițituri bune. Când termină, oftă prelung și satisfăcut.

- Mă bucur că te simți bine, spuse Olivia.

Andy zâmbi larg spre Olivia, care nu ascundea strălucirea ageră și puțin beată din ochii lui.

- Deci, totul se așază bine la Glow?

- Da, spuse Jasper, înainte ca Olivia să poată răspunde. Ți-am spus ieri că totul este sub control.

- Da, așa este. Andy își menținu atenția îndreptată asupra Oliviei. Cred că pierderea lui Rollie Chantry a fost foarte dură pentru firmă.

- A fost dură și pentru familie, sublinie Olivia.

- A, sunt sigur. Andy dădu din cap de câteva ori. Sigur. O mare pierdere personală, desigur. Își încrunță sprânceana nedumerit. Cred că este o situație neobișnuită, să ai un străin care vine și preia totul, cum a făcut Sloan.

Olivia făcu ochii mari.

- Nu îl considerăm pe Jasper un intrus. Este parte din echipa Glow.

- Da? Andy își mută privirea de la Olivia la Jasper și înapoi. Am auzit câteva zvonuri despre Glow. Poate ai vrea să le confirmi sau să le demontezi? Mi-ar face plăcere să scriu un articol lămuritor pentru tine.

- Ce fel de zvonuri? întrebă Olivia.

- Așa cum i-am spus și lui Sloan ieri, se vorbește despre o vânzare sau o fuzionare.

Jasper puse nonșalant paharul de coniac jos.

- Și, după cum ți-am spus, Andrews, astea sunt numai baliverne. Îi zâmbi din nou foarte cald Oliviei. Vreau să am o relație pe termen foarte lung cu Glow.

În acel moment, Olivia ar fi fost dispusă să creadă că Jasper avea puteri telepatice. Ea chiar putea simți cum el voia ca ea să îl susțină. Nu era nevoie ca el să irosească toată această energie mentală, se gândi ea.

Evident, ea nu avu altă opțiune decât să accepte cerea lui și să facă front comun.

- Andy, te pot asigura, spuse ea încet, că familia Chantry este încântată să aibă la cârmă un director atât de experimentat și capabil precum Jasper Sloan.

Ochii lui Jasper străluceau de mulțumire. Se întinse și o luă pe Olivia de mână cu un aer foarte posesiv.

- Asta ți-e povestea, Andrews. Acum, te rog să ne scuzi, voi fura încă un dans înainte ca Olivia să se întoarcă la treabă.

La scurt timp după miezul nopții, Olivia aruncă o privire în barul de karaoke. Mulțimea se distra de minune. Chiar Charlie Silverthorne dădu tonul. În salonul clasic în stil Las Vegas, el mânuia microfonul și cânta o piesă din 1940. Centura lui cu paiete argintii și papionul asortat străluceau în lumina slabă. Vocea sa, amplificată de cele mai noi aparate electronice, se prelingea peste public ca un sirop cald și gros.

È uimitor ce poate face tehnologia, reflectă Olivia. Mai devreme îl auzise pe Charlie cântând melodia Silver Galaxy Foods fără ajutorul unui aparat de karaoke. Avea vocea unui leu-de-mare sănătos. Lucrurile erau sub control, își zise ea, ieșind din salonul de karaoke. Bufetul cu desert de la miezul nopții se deschisese în urmă cu câteva minute și atrăgea o mulțime entuziastă.

Formația încă era în formă. Momentan nu avea loc nici un dezastru serios. Se gândi că avea timp să coboare în cabina ei și să își schimbe pantofii. Mereu își lua încă o pereche când știa că va sta toată seara în picioare.

Cobori două etaje și merse pe coridorul îngust. Cabina ei mică, împreună cu restul care fuseseră alocate echipajului și personalului se aflau pe puntea cea mai de jos, chiar deasupra apei. Camerele mai bune fuseseră date oaspeților.

În capătul holului, scoase cheia din buzunarul secret al rochiei sale negre cu argintiu și descuie ușa. De îndată ce păși în cabină, zări plicul pe covor. Cineva îl împinsese pe sub ușă. Îl luă și aprinse o lampă, apoi deschise plicul sigilat și despături foaia de hârtie.

Pedeapsa ta a fost hotărâtă. Prețul pentru păstrarea secretului adevăratei Muze Întunecate a lui Logan Dane este de o mie de dolari. Vei primi în curând instrucțiuni pentru prima plată.

Preț de câteva secunde, Olivia nu înțelesese despre ce era vorba. Apoi mesajul scris la calculator o lovi cu forța unei lovituri în stomac. Nu putea fi adevărat.

Citi biletul a doua oară, dar cuvintele nu dispărură în mod miraculos. Secretul pe care crezuse că-l făcuse să dispară în urmă cu trei ani se întorsese să o bântuie.

Șantajistul știa despre Nina.

capitolul 15

Stătea sprijinit de bar, cu un pahar de apă minerală la care trecuse acum o oră, când o văzu în prag. Pentru o fracțiune de secundă avu senzația că în cameră nu mai era nimeni. Cel puțin, nimeni care să conteze.

Jasper se întrebă dacă se va obișnui oare cu senzația de ameteală care îl cuprindea de fiecare dată când o vedea.

Ea stătea acolo, o apariție regală în negru și argintiu, misterul fără sfârșit al ochilor ei accentuat de coafura

impecabilă. Preț de o clipă, el pur și simplu se holbă la ea, absorbind impactul prezenței sale. Ea căuta pe cineva în mulțime. Probabil pe un membru al echipei sale. Dar mereu putea să spere că venise să îl caute pe el. O privi cum cercetează încăperea cu o privire pătrunzătoare. Când îl zări, începu să își facă loc prin mulțime. Jasper se simțea copleșit de satisfacție. Ea chiar îl căuta pe el. După cele două dansuri din salon, o mai văzuse foarte puțin. Și apoi observă furia fierbinte din ochii ei. Sub furie zăcea de fapt altceva. Ceva care ar putea fi frică.

Ceva mersese foarte prost.

Când se opri în fața lui, el puse foarte atent pe bar paharul cu apă minerală, pe jumătate terminat.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el încet.

- Trebuie să vorbesc cu tine. Imediat.

El o luă de braț și o însoți prin salonul întunecos, spre ușile care dădeau pe punte. Un moment mai târziu erau afară. Noaptea era senină, luna de vară, aproape plină. Luciul argintiu de deasupra apelor golfului era o completare perfectă pentru strălucirea dinăuntru, se gândi Jasper. Se întrebă dacă efectul fusese comandat special de Light Fantastic pentru evenimentul Silver Galaxy Foods Night. Dacă cineva putea să aranjeze cu furnizorul ca evenimentul să beneficieze de lumina lunii, acel cineva era Olivia.

Doamne, ce poetic devenea, se gândi el cu tristețe. Poate că ar fi trebuit să treacă mai devreme la apa minerală. Numai un zgomot slab de la motoare deranja oceanul de dedesubt. *Private Island* abia înainta. Căpitanul economisea combustibil. Nu era ca și cum ei aveau o destinație anume, se gândi Jasper. O croazieră spre nicăieri.

Simți micul fior care străbătu brațul Oliviei. Se gândi că rochia ei nu o prea proteja de răcoarea nopții. Își dădu jos smochingul și îl petrecu peste umerii ei.

Ea îl privi cu o mică încruntare.

- O să-ți fie frig.

- Sunt bine. El apucă balustrada de tec cu ambele mâini și privi spre apa luminată de lună. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea stătea lângă el, încordată.

- Am primit alt mesaj de la șantajist.

- Rahat! Se risipi și ultima urmă de atmosferă poetică. Unde? Cum?

- Cineva l-a băgat pe sub ușa cabinei mele la un moment dat, în seara asta.

Jasper analizează implicațiile acestei propoziții.

- Ce scria?

- Scria doar că prețul va fi de o mie de dolari și că instrucțiunile pentru prima plată vor veni curând.

El se gândi repede.

- N-o să-i spunem mătușii tale că a mai venit o solicitare. Nu încă, oricum. O să intre în panică.

- Jasper, nu înțelegi!

- Ce vrei să spui? Tocmai ai spus că te-a contactat șantajistul cu noi amenințări.

- Nu m-a contactat să îmi spună că Zara trebuie să plătească pentru păstrarea secretului ei. Ochii Oliviei se întunecară și mai mult. Biletul pe care l-am primit cere bani pentru păstrarea secretului meu.

El fu cuprins de o furie tăcută. Nu spuse nimic, doar procesa informația.

- Îți dai seama ce înseamnă asta? șopti Olivia. Șantajistul este în seara asta pe vasul *Private Island*. Este aici, undeva, se plimbă pe vapor.

El se forță să gândească logic.

- Nu putem fi siguri de asta. Cineva ar fi putut livra biletul înainte să pornim în larg.

- Tocmai ți-am spus, biletul nu era acolo când am coborât în cabină să mă schimb.

- La ce oră a fost asta?

- La scurt timp după ce am pornit. Ea strânse marginile smochingului. Jasper, trebuie să fie cineva de pe vas.

- Nu neapărat. Își puse mâinile pe umerii ei. O luă strâns de mână ca să îi atragă atenția. Biletul ar fi putut fi livrat pe vapor înainte să pornim în larg. Poate

un membru al echipajului a fost mituit ca să ți-l strecoare pe sub ușa.

Ea se întoarce brusc și îl privi în ochi.

- Trebuie să existe o modalitate de a afla dacă așa s-a întâmplat.

- Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Tu ai treabă. Voi vorbi cu unii dintre membrii echipajului. Să văd dacă cineva știe ceva despre un bilet care a ajuns pe vas înainte să plecăm.

Pentru un moment, ea păru că se opune, dar, în final, logica acestei sugestii îi depăși rezistența.

Încuviință din cap.

- Bine. Mulțumesc.

El își privi ceasul.

- Este aproape două. Spuneai că vrei să încerci să dormi între trei și cinci?

- Acum este puțin probabil să mai dorm.

- Poate că nu, dar la ora trei ai putea să cobori în cabina ta, oricum. Măcar să stai întinsă vreo două ore. Ne vedem acolo după ce verific dacă echipajul știe ceva despre bilet.

Ea ezită din nou. În acea clipă, ușa salonului se deschise. Un cuplu ieși în grabă. Râdeau cu poftă de o glumă de-a lor. În spatele lor, muzica se revărsă afară.

Jasper privi cum Olivia se adună și zâmbește grațios invitaților. Furia din ochii ei dispăru sub o mască profesională bine pusă la punct. Când cuplul înaintă mai departe pe punte, ea se uită din nou la Jasper.

- Bine, ne vedem la ora trei, în cabina mea. Se îndreptă spre ușa salonului și se opri cu mâna pe clanță. Mulțumesc, Jasper.

- Sigur. El așteptă până când ea deschise ușa. Încă ceva.

Olivia îl privi scurt, întrebător.

- Ce este?

- Smochingul meu. Ar putea să pară puțin ciudat dacă îl porți înăuntru.

Ea tresări. Apoi își scoase repede haina și i-o înapoie.

- La ora trei. Ea dispăru înapoi în salonul călduros și plin de muzică.

Jasper rămase lângă balustradă preț de câteva minute și inhală absent mirosul parfumului Oliviei care se impregnase pe smochingul lui. Olivia era mai mult decât furioasă, se gândi el. Era speriată.

Oare ce știa șantajistul de o făcuse pe Olivia să ia în calcul varianta de a-i da bani?

La ora trei, Olivia intră în cabina ei. Acum vasul era mai liniștit. O parte dintre petrecăreți se retrăseseră în camerele lor. De când îl lăsase pe Jasper pe punte, în urmă cu o oră, nu îl mai văzuse deloc. Ea aprinse o lampă mică, se așează pe pat și își dădu jos pantofii. Jasper avusese dreptate. Deși nu putea dormi, era o idee bună să stea întinsă în pat o vreme. Încă trebuia să se ocupe de bufetul pentru micul dejun și de debarcare.

Se așează pe pat și își sprijini călcâiele de perete. Era un exercițiu pe care îl descoperise demult, pe care îl considera foarte relaxant. Dar în seara asta nu funcționa.

Cineva îi cunoștea secretul. Își încleștă pumnii de marginea patului. Tot corpul îi era străbătut de adrenalina.

După o vreme, lăsă picioarele jos de pe perete, se ridică și începu să se plimbe prin cabina mică.

Nimeni nu avea cum să știe despre Logan și Nina. Distrusese jurnalul cu mâna ei, pagină cu pagină.

Gândurile îi fură întrerupte de o bătaie în ușă. Străbătu în grabă încăperea și deschise ușa. Jasper era acolo, cu smochingul pe umăr, cu nodul cravatei negre desfăcut. La gât avea cămașa descheiată.

Fu cuprinsă de o senzație neașteptată de ușurare. Arăta atât de incredibil de puternic, de solid și de neclintit, se gândi ea. Părea genul de bărbat care își controlează demonii interiori. Nu genul care s-ar lăsa vreodată controlat de ei. Nu genul care i-ar folosi pentru a căuta un pretext pentru slăbiciunea și egoismul său.

Acest bărbat nu semăna deloc cu Logan.

- Ei bine? spuse ea. Ce ai aflat?

Jasper aruncă o privire spre hol.

- Vrei să discutăm asta aici pe coridor sau înăuntru, unde este mai retras?

- A, da, desigur. Ea făcu repede un pas înapoi. Intră. Repede. Ultimul lucru de care avem nevoie este să observe cineva că producătorul de evenimente l-a invitat pe unul dintre oaspeți în cabina ei.

El ridică o sprânceană când trecu pe lângă ea, dar nu spuse nimic.

Olivia se uită repede pe hol să se asigure că nimeni nu îl văzuse pe Jasper intrând în cabina ei. Mulțumită că nu era nimeni, închise ușa și se sprijini de ea. Mâinile ei strângeau clanța cu putere.

- Ai aflat ceva util? întrebă ea.

- Și da, și nu. Jasper își aruncă smochingul la picioarele patului și se duse să arunce o privire prin micul hublou. Biletul a fost strecurat pe sub ușa ta de către un membru al echipajului.

- De la cine l-a primit?

- Omul mi-a spus că înainte ca Private Island să plece din port, un taxi a oprit chiar la doc. Șoferul a spus că a fost plătit să livreze mesajul unui membru al echipajului, cu instrucțiuni ca acesta să ajungă în cabina ta. Jasper o privi. Ceea ce a și făcut, de îndată ce a avut o clipă liberă.

Ea se întristă de tot.

- Deci, șantajistul nu este la bordul navei.

- Se pare că nu.

- Ce ghinion, nu? Ea continua să strângă clanța cu putere. Ar fi fost totul atât de simplu dacă ar fi fost aici! Cel puțin am fi avut un număr finit de suspecti.

- Da. Dar mă îndoiesc că șantajistul ar fi făcut lucrurile atât de simple.

- Nu, sigur că nu. Ea închise ochii. E atât de ciudat.

- Îl vom găsi, spuse Jasper încet. Dar am nevoie de mai multe informații.

Ea deschise ochii.

- Dar ți-am spus tot ce știu. Poate că membrul echipajului ne-ar putea da un indiciu despre șoferul de taxi.

- Nici măcar nu își amintește ce fel de taxi era.

- La naiba!

Jasper se întoarse încet cu fața spre ea. În lumina slabă ochii lui erau imposibil de descifrat.

- Ce știe șantajistul de pare să creadă că îl vei plăti ca să păstreze tăcerea?

Olivia se aștepta la asta. Era aceeași întrebare pe care i-o pusese după ce aflase că Zara era șantajată. În aceste condiții, era o întrebare logică și rațională. O întrebare pe care ar fi pus-o și ea, dacă rolurile ar fi fost inversate.

Olivia clătină încet din cap.

- Te rog, nu mă întreba asta.

- Nu pot să ajut dacă nu știu cu ce am de-a face.

Ea oftă.

- Jasper, dacă ar fi un secret care mă afectează doar pe mine, ți-aș spune. Jur că da. Dar asta afectează și alți oameni. Oameni care ar fi foarte răniți dacă adevărul iese la iveală.

- Iar ne jucăm de-a ghicitul?

Ea îl privi fix.

- Nu mă provoca.

- De ce nu? Cineva oricum te provoacă deja al naibii de tare.

Tăișul moale și letal al cuvintelor lui o speriară. Îl măsură printre genele pe jumătate coborâte. Cam atât era cu domnul Înalt, Brunet și Liniștitor, se gândi ea. În locul lui își făcu apariția domnul Înalt, Brunet și Periculos.

Ea dădu drumul clanței și își îndreptă umerii.

- Trebuie să mă gândesc la asta.

- Așa să faci. Jasper înaintă spre ea. Gândește-te la faptul că cineva îți cunoaște secretul. Gândește-te la toate posibilitățile.

Olivia trebui să se abțină să nu facă un pas înapoi când el se opri chiar în fața ei.

- Așa voi face.

- Gândește-te că și eu sunt implicat în asta.

- Știu că și tu ești implicat. Încercă să îți mențină vocea calmă, dar nu era ușor. El era atât de aproape, că aproape o copleșea. Și îmi dau seama că este vina mea.

- Așa este. El îi cuprinse fața cu palmele lui mari. Sunt implicat în asta din cauza ta. Corectează-mă dacă

greșesc, dar, în acest moment, se pare că nu mă ai decât pe mine.

- Ei bine, da, e un fel de-a spune. Cred că se poate spune asta.

- Exact asta și spun. O privi în ochi. Am crezut că am căzut de acord că vom face front comun.

- Asta doar în ceea ce privește afacerea, pentru numele lui Dumnezeu! Nu prea se aplică în toată nebunia asta.

- Te înșeli. Se aplică și în nebunia asta.

Ea întinse mâinile și îl apucă de încheieturi.

- Ți-am spus, trebuie să mă gândesc.

- Ai face bine să te gândești repede, pentru că știm amândoi că nu vei plăti un șantajist.

Realitatea cuvintelor lui de gheață o lovi ca o ploaie rece de iarnă. El avea dreptate. Ea nu putea și nu voia să cedeze șantajului.

- Lasă-mă puțin timp să mă gândesc la câteva lucruri, șopti ea.

- Care este problema aici, Olivia? Nu ai încredere în mine? Unchiul tău avea.

Ea se sătură să se simtă încolțită.

- La naiba, nu mă mai tot presa! Ți-am spus, trebuie să mă gândesc la asta înainte să iau vreo decizie.

Ochii lui scânteiară.

- Dacă tot ai început, gândește-te și la asta.

Înainte ca ea să-și dea seama ce are de gând, gura lui era pe a ei, tare, solicitantă și foarte, foarte lacomă. Nervii ei explodară la atingere, deja solicitați din cauza adrenalinei, furiei și disperării.

Prin venele ei curgea dorința.

Pentru o clipă, ea reuși să își elibereze gura.

- Jasper, asta e o nebunie!

- Mie-mi spui. Nu, de fapt, nu rosti nici un cuvânt.

El îi scoase ochelarii și îi așeză pe măsuta de lângă pat. Apoi îi acoperi iar gura și o strânse cu putere în brațe.

Ea scoase un sunet scurt, pe jumătate înăbușit, își trecu brațele în jurul gâtului lui și îl sărută și ea.

Jasper gemu și se lăsă să cadă pe pat. O trase deasupra lui. Ea se întinse peste pieptul și coapsele lui. El îi prinse picioarele între ale lui.

Fu șocată de dimensiunea erecției lui. Putea să îi simtă forma și mărimea pe sub țesătura pantalonilor. Degetele lui se plimbau pe la baza gâtului ei. Îi găsi fermoarul de la rochie și îl trase în jos, pe lungimea șirei spinării ei, până unde se termina, la baza spatelui, apoi își strecură mâna prin deschizătură. Palma lui era caldă și grea pe pielea ei goală.

- Ai un spate grozav, șopti ei. Un spate chiar minunat.

Olivia își ridicase capul și îl privea.

- Dacă începe să plouă în noaptea asta, n-o s-o iei la goană, cum ai făcut la mine pe balcon, nu?

Ochii lui străluciră, plini de amuzament.

- Nu cred că m-aș putea opri nici dacă un tsunami ar intra prin hubloul acela.

- Bun.

Ușurată, ea începu să îi desfacă nasturii de la cămașă.

Îi luă ceva timp să îi dezgolească pieptul, dar odată ce îndeplini misiunea, văzu că meritase efortul din plin.

- Frumos. Ea își răsfiră degetele peste abdomenul lui plat și întoarse capul, sărutându-i umărul. Sub mâinile ei, îl simțea cald, puternic și foarte masculin. Foarte, foarte frumos.

- E rândul meu.

O rostogoli pe spate și îi dădu jos rochia neagră cu argintiu. Încheietoarea din față de la sutienul de dantelă neagră i se desfăcu în mâini. El îi privi tulburat sânii. Apoi îi apucă în căușul palmelor și îi luă un sfârc între dinți, cu multă blândețe.

Ea simți cum partea de jos a corpului îi e cuprinsă de o căldură lichidă, bogată. Simți o strângere adâncă, urgentă. Olivia închise ochii, în timp ce savura cu tot trupul senzațiile intense. Nu se mai simțise niciodată așa, se gândi ea. Niciodată. Dar Jasper nu făcuse decât să sărute un sân. Dacă ar face și altceva, ea în mod sigur s-ar dezintegra într-un miliard de stele.

Ea își acoperi gura cu mâna pentru a-și înăbuși un mic țipăt.

Jasper se opri.

- Ești bine?

- Da. Abia putea să vorbească. Se întinse și îl apucă cu mâinile. Își afundă degetele în umerii lui. *Da.*

- Mă bucur să aud asta. Râsul lui era șoptit și aspru, mai mult un geamăt. Îi scoase rochia de tot și o aruncă deoparte. M-am îngrijorat puțin. Ți-am spus, nu îmi aleg prea bine momentele când vine vorba despre lucruri de genul acesta.

- M-ai luat prin surprindere, asta e tot. Ea părea fără suflare. Nu se putea abține. Chiar *era* fără suflare. A trecut atât de mult timp. Sunt puțin tensionată, cred. Vreau să spun, am fost ocupată. Știi cum e.

- Da. El își trecu mâna caldă, încet, peste abdomenul ei. Știu. Ai fost prea ocupată, iar eu nu ies prea mult în lume. Suntem o pereche pe cinste, nu?

Roși, apoi chicoti. *Chicoti.* Ea nu chicotea niciodată! Se simți îngrozită.

Până când își reveni, mâna lui Jasper era deja pe sub elasticul lenjeriei ei negre de dantelă.

Ea tremură când simți degetul lui mângâind-o încet. Chicotitul dispăru într-o clipă, înlocuit de entuziasm și nerăbdare. Ea știa că era deja foarte udă.

- Acesta este cel mai uimitor lucru care mi se întâmplă după multă, multă vreme, spuse Jasper pe un ton reverențios

Olivia își îngropă fața în umărul lui. El o mângâie până când fu atât de disperată, încât începu să îi muște ușor mușchiul brațului.

Pentru un moment, Jasper se roti pe o parte. Când se întoarse, avea pantalonii scoși. Gura i se uscă în timp ce îl privea cum își pune prezervativul.

- O, Doamne!

Ea nu putu rosti altceva.

- Mulțumesc. Ochii lui Jasper străluceau, în timp ce o privea cum îi admira ostentativ erecția. Ar fi fost puțin descurajant dacă ai fi început să chicotești iar.

- Nu e nimic de glumit aici, spuse ea, înfășurându-și degetele în jurul lui.

El scoase un geamăt înăbușit și veni peste ea. Înainte ca Olivia să își poată da seama ce să facă sau să se pregătească, el deja înainta încet, atent, complet înăuntrul ei.

Ritmul respirației ei se schimbă brusc pe măsură ce trupul i se obișnuia cu tensiunea de nedescris.

Se simțea întinsă, trasă, plină până la punctul de a exploda.

Jasper se opri când fu complet îngropat înăuntrul ei. Rămase nemișcat. Fruntea lui lucea de umezeală. Olivia își întinse mâinile și își dădu seama că și umerii lui erau transpirați. Jasper nu spuse nimic, dar ea știa că el era la fel de atent și de încordat ca și ea.

El începu să se miște, încet la început, mult prea încet. Ea simțea ceva înăuntrul ei care încerca să se elibereze. Își înfipse unghiile în spatele lui ferm.

- Mai repede, se rugă ea.

- E bine așa.

Ea încercă să grăbească pasul.

- Grăbește-te.

- Liniște. El se așază pe coate și își trecu încet gura deasupra buzelor ei întredeschise.

- Pereții și ușile cabinelor sunt subțiri pe vas.

Ea îi zgârie spatele cu unghiile.

Dinții lui străluciră în penumbră.

- Înțeleg ideea.

El schimbă adâncimea mișcărilor sale, dar refuză să le accelereze. Imprezivibilitatea mișcărilor lui o înnebunea. Îi venea să țipe. Își încordă fiecare mușchi din corp, încercând să capete control asupra situației. Jasper fu străbătut de un tremur.

- O să mă înnebunești, îi rosti el, cu buzele aproape de gâtul ei.

- Ce crezi că-mi faci?

Umărul lui Jasper deveni și mai alunecos sub mâinile ei. Tot corpul lui era fierbinte și minunat de greu. Ea strânse ochii închiși, în timp ce tensiunea mișcărilor lui înnebunitor de lente și de adânci se acumula. Îi era aproape frică să respire, de teamă că magia va dispărea și o va părăsi.

Dar ea își dădu repede seama că subestimase magia lui. Chiar când crezu că nu mai putea să suporte nici o clipă tensiunea senzuală, Jasper întinse mâna în căutarea mugurelui inflammat. Îl apăsă, înainte și înapoi.

Atunci Olivia țipă. Toate gândurile despre pereții subțiri ai cabinei și posibilitatea de a fi auzită de cineva de pe coridor se disipară în străfulgerarea declanșării orgasmului.

Jasper îi sigilă gura cu a lui, captându-i gemetele în gâtul său.

Ea întoarse favoarea când el se aruncă asupra ei pentru ultima dată, cu fiecare mușchi rigid.

- Te-ai înșelat, spuse Olivia ceva mai târziu.

Jasper privea luna prin hublou. Se simțea amețit și foarte satisfăcut. Tot ce voia în acea clipă era să adoarmă, cu posteriorul Oliviei cuibărit în ventrele sale.

Căscă.

- În legătură cu ce m-am înșelat?

- Când vine vorba despre lucrurile astea, îți alegi bine, chiar foarte bine momentele. Ea respiră adânc. Chiar fantastic.

Jasper zâmbi în întuneric.

Deschise un ochi când simți că Olivia se desprindea de sub brațul său.

- Unde te duci?

- Este patru și jumătate. Se ridică din pat și se întinse să-și ia ochelarii. Vreau să fac un duș rapid și să îmi schimb hainele înainte să mă întorc la muncă.

El deschise și celălalt ochi. Avusese dreptate. Chiar avea un spate minunat. Îi plăcea felul elegant în care șira spinării se continua în curbele feselor ei.

- Nu te-ai odihnit deloc, spuse el.

Ea se duse spre mica debara să-și ia niște haine.

- Ți-am spus, o să dorm când ajung acasă.

El își încrucișă mâinile sub cap.

- Când o să vorbim despre problema cu șantajul?

Olivia se întoarse repede cu fața spre el, strângând hainele noi în față ca un scut.

- Nu te dai bătut, nu?

- Recunosc că acesta este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de foarte multă vreme. El fu din nou cuprins de satisfacție în timp ce inhală aromele patului. Dar nu m-a făcut să îmi pierd complet memoria. Încă avem o problemă.

- Ți-am spus, trebuie să mă gândesc la niște lucruri. Ea dispăru prin ușa îngustă a băii mici.

Ușa se închise ferm în urma posteriorului ei frumos curbat. Sunetul dușului întrerupse conversația.

- Cucoană, lucrurile nu se opresc aici, spuse Jasper foarte încet.

Jasper se ridică în picioare și traversează încăperea. Deschise ușa de la baie și rămase în cadrul ușii.

Aburii fierbinți se involburau în jurul lui.

Putea să vadă conturul trupului Oliviei în spatele perdelei albe. Se forță să se concentreze la lucruri mai importante.

- O să te sun eu, spuse el.

- Ce? Ea scoase capul afară de după perdea. Părul îi era acoperit cu un turban făcut din prosop. Nu te-am auzit.

- Am spus că te sun eu. Măine. El se sprijini cu un umăr de ușă și admiră felul în care turbanul din prosop îi accentua obrajii de regină. Azi nu are rost să vorbesc cu tine. Te influențează adrenalina și cofeina.

Ea clipi.

- Și ce vrei să spui?

- Vreau să spun, rosti el pe un ton grav, că nu ai cum să gândești limpede și logic despre ceva atât de grav precum șantajul până când nu mergi acasă și te odihnești. După ce ancorăm, mergi acasă. Dormi bine.

Ea zâmbi puțin prea larg.

- Exact asta am de gând să fac.

- Apoi vom vorbi.

El se îndepărtă de cadrul ușii și se întoarse înapoi în dormitor.

- Jasper...

El se prefăcu că nu aude din cauza zgomotului făcut de apa care curgea.

Câteva minute mai târziu, Olivia ieși din baie. Nu spuse nimic în timp ce se îmbrăca în grabă.

Când termină, deschise ușa.

- Pa, spuse ea pe un ton vesel.

Și dispăru.

Când ușa cabinei se închise în urma ei, Jasper folosi toaleta. Își privi chipul în oglinda aburită și se strâmbă când își văzu barba nerasă. Aparatul de ras și schimbul de haine pe care le adusese cu el erau în cabina lui. Se uită la ceas. Era abia cinci dimineța. Probabil ar putea să ajungă la el în cameră fără să stârnească nimănui curiozitatea. Dacă nu dădea peste nici un alt pasager, putea să pretindă oricând că petrecuse toată noaptea și nu se mai dusese la culcare.

Își puse cămașa șifonată și pantalonii negri, își luă smochingul și cravata și se îndreptă spre ușă.

De îndată ce ieși pe coridor îl văzu pe Andy Andrews.

„La naiba.“ Asta nu era o coincidență. Reporterul evident pândise cabina Oliviei.

- Bună dimineța, Sloan. Andy zâmbi ingenuu spre Jasper. Nu știam că ești atât de matinal. Ai avut o ședință de dimineată cu noua ta parteneră de afaceri?

Jasper merse apăsător spre el pe holul îngust.

- Dacă vād despre asta un singur cuvânt tipărit în articolul tău, te fac bucăți cu mâna mea, Andrews.

- Hei, eu scriu despre afaceri regionale. Andy întinse mâinile, cu palmele în sus. Nu scriu despre bârfe.

- Pe naiba nu scrii.

Jasper continuă să meargă înainte, ocupând cea mai mare parte din spațiul de pe holul îngust.

În ultima clipă, Andy se lipi cu spatele de perete pentru a se da din calea lui Jasper.

capitolul 16

- Ești sigur că asta vrei să faci? întrebă Al.

- Sunt sigur. Jasper deschise încă un sertar de la biroul său și începu să scoată obiectele depozitate acolo. El le așează ordonat în cutia de pe podea.

Era duminică dimineață. Al Okamoto acceptase fără tragere de inimă să se întâlnească în acea zi cu el pentru a finaliza vânzarea companiei Sloan&Associates.

Era ciudat să își strângă lucrurile din birou după toți acești ani. Dar era mișcarea potrivită. Știa asta cu aceeași senzație inexplicabilă de siguranță pe care se baza când era vorba să ia toate deciziile lui de afaceri.

- Tu împreună cu fratele tău vitreg ați construit Sloan&Associates de la zero. Al își vâri mâinile în buzunarele pantalonilor. Cum poți să pleci pur și simplu?

- Era timpul, Al. Jasper puse în cutie colecția lui de pixuri scumpe. Am o nouă companie. Sunt gata de schimbare.

Al îl privi cu ochi tulburi.

- Poate că a fost o greșeală să te trimit în vacanță.

Jasper zâmbi scurt.

- Vacanța nu are nici o legătură cu asta.

- Ești sigur că vrei să finalizezi tranzacția asta?

- Sunt sigur.

Jasper privi biroul care îi aparținuse timp de peste un deceniu. Era la etajul treizeci al unui zgârie-nori din centrul orașului. Ferestrele ofereau o priveliște cuprinzătoare a golfului Elliot și a stadionului Olimpic.

Noile lui birouri de peste drum erau mult mai puțin luxoase, se gândi el. Decorul era mai curând utilitar. Priveliștea nu era nici pe departe la fel de panoramică. Dar deja se simțea mult mai acasă în biroul executiv de la Glow decât se simțise vreodată aici la Sloan&Associates. Nu știa cum să îi explice asta lui Al. Nu știa nici cum să-și explice sieși.

Jasper știa că toată lumea presupunea că el este puternic atașat sentimental de Sloan&Associates, nu doar pentru că ajutase la fondarea companiei, dar și datorită legăturii cu fratele lui vitreg. Cu toate astea, în ceea ce îl privea, Fletcher era o fantomă care bântuia prin birourile firmei pe care o adusese la un moment dat în pragul scandalului și al ruinei.

În anul de după moartea lui Fletcher, Jasper fusese nevoit să lupte din greu, nu doar să salveze Sloan&Associates, dar și să ascundă evaziunea și fraudele lui

Fletcher. Câştigase bătaia, dar nu exorcizase niciodată fantoma lui Fletcher.

Jasper se uită la ceas. Era ora nouă. Se gândi s-o mai lase pe Olivia să doarmă o oră, iar apoi să-şi facă apariţia la ea la uşă. Nu avea de gând s-o sune şi să o avertizeze că era pe drum. Ea s-ar putea decide să plece de acasă.

- Am documentele la mine în birou, spuse Al.

Jasper închise sertarul pe care tocmai îl golise.

- Hai să le semnăm. Am multe de făcut azi.

- Cum spui tu. Al îl studie o clipă, cu ochi întunecaţi, plini de îngrijorare. Ce se va întâmpla dacă te hotărăşti că nu îţi place rutina zilnică pe care o presupune conducerea unei companii precum Glow? Cum poţi fi sigur că nu îţi va lipsi adrenalina jocului cu capitalul de risc?

- E suficient de riscant să menţii profitabilă o companie precum Glow. Jasper se gândi la cum se cutremurase Olivia în braţele lui. Zâmbi. Nu-ţi face griji, voi găsi o modalitate de a-mi lua doza zilnică de aventură.

Al se uită la el.

- E ciudat că spui asta. Mă tot întrebam cum aş putea aduce vorba despre continua ta doză de aventură.

Jasper se uită în interiorul unui sertar pentru a se asigura că era gol.

- Despre ce naiba vorbeşti?

- Nu mă înţelege greşit. Eu, unul, sunt fericit să văd că îţi dezvoltă viaţa socială, dar trebuie să recunosc că m-a surprins.

- La naiba, Al!

Al îşi dresă glasul:

- Înţeleg că nu ai văzut ediţia specială din *Hard Currency*?

Jasper încrămeni.

- De obicei *Hard Currency* este trimis prin fax la birou, luna şi joia.

- Ediţia asta are data de ieri. Al îi întinse sumarul de o pagină.

Jasper se încruntă.

- Sâmbătă?

- Da. Proaspăt ancorat, ai putea spune. Se pare că după ce a debarcat de pe *Private Island*, Andy Andrews

s-a dus direct la biroul său și a scris repede articolul. Era în fax când am ajuns aici de dimineață. Fiecare director de companie din Nord-Vest care se duce la birou în acest weekend îl va vedea.

Jasper scană conținutul buletinului informativ.

- La naiba! spuse el. Șobolanul nu s-a putut abține. Mi-era teamă de asta. Olivia o să explodeze când o să vadă.

Al își drese glasul politicos.

- Deci, ăăă, e adevărat?

- Ce să fie adevărat?

Jasper nu își ridică privirea din articol.

- Aluzia nu tocmai subtilă despre „relația confortabilă” pe care o ai cu partenera ta de afaceri.

Jasper termină de citit articolul și-l aruncă în coșul de gunoi.

- A, sigur. E totul adevărat. Nu asta e ideea.

Al zâmbi larg.

- Dar care e ideea?

- Andrews a numit evenimentul ei de pe *Private Island* „Orașul de Staniol”. Ar fi putut să spună la fel de bine direct că a fost de prost gust. Dacă e deștept, va sta departe din calea ei multă, multă vreme. Observă că Al râdea. Ce naiba e așa amuzant?

- Așa a fost? De prost gust, vreau să spun.

Jasper pufni.

- Olivia crede că trebuie să își mulțumească pe deplin clienții. În acest caz, clientul a fost Madeline Silverthorne.

- Am priceput. De prost gust.

- Într-un fel oarecum elegant.

- Îți dai seama care sunt implicațiile aici, Olivia, nu-i așa? Noua voce Extrem de Importantă a lui Todd suna chiar și mai extrem de importantă la telefon. Ar putea fi stânenitor pentru noi toți.

- Noi toți?

Olivia ținu telefonul între ureche și umăr și se întinse după ibricul de cafea. Se încruntă la ediția specială de weekend din *Hard Currency* în timp ce își turnă o a doua

cană de cafea. Todd tocmai îi trimisese buletinul informativ prin fax, întrucât avea un aparat de fax acasă. Citi relatarea lui Andy Andrews despre Silver Galaxy Foods Night și era din ce în ce mai iritată.

Totul a strălucit la bordul vasului *Private Island* seara trecută, inclusiv noul parteneriat dintre Jasper Sloan și Olivia Chantry. Doamna Chantry este proprietara Light Fantastic, compania de producție și de servicii de design de evenimente responsabilă pentru transformarea vasului *Private Island* în Orașul de Staniol.

Potrivit zvonurilor, odată ce deține controlul companiei Glow, Inc., Sloan, investitorul de capitaluri de risc, cel mai probabil va vinde sau va fuziona compania. Se spune că membrii familiei și angajații cu vechime ai companiei se tem că el va lua banii și va dispărea.

Dar cei care vineri au fost martorii relației confortabile de lucru dintre cei doi pot spune că Sloan nu va dispărea nicăieri. Nu singur, cel puțin...

- Orașul de Staniol? Olivia scuipe o gură de cafea. Cum îndrăznește Andrews să îmi denumască producția evenimentului Silver Galax Foods Night Oraș de Staniol?

- Olivia...

- Doamna Silverthorne a vrut o temă de argint și asta a fost exact ceea ce a primit. Eu mereu ofer clientului ceea ce își dorește.

- Olivia, nu dau doi bani că Andrews ți-a poreclit evenimentul Orașul de Staniol, spuse Todd, pe un ton ascuțit. Vreau să știu dacă este adevărat?

- Bine, poate că Silver Galaxy Foods Night nu a fost cea mai elegantă, sofisticată producție pe care Light Fantastic a făcut-o vreodată. Ea dădu la o parte buletinul informativ. Dar în mod sigur nu merita să fie numit Orașul de Staniol.

- Pentru ultima oară, nu vorbesc despre evenimentul tău. Vocea lui Todd deborda de exasperare. Restul articolului este adevărat? Tu și Sloan aveți și o relație personală?

„Ceva personal?”

Ea mai luă o înghițitură de cafea.

Fusese doar cea mai bună partidă de sex de care avusesese parte vreodată.

Cu siguranță, ea nu putea aprecia foarte bine, își aminti. Experiența ei era limitată la câteva mici aventuri timpurii și un soț care nu o iubise niciodată. Dar era convinsă că evenimentul pe care îl pusese în scenă împreună cu Jasper în cabina ei în zorii zilei de sâmbătă rivaliza cu orice producție *Light Fantastic*.

Cu toate astea, nu avea de gând să discute despre asta cu fratele ei mai mic sau cu oricine altcineva.

- Todd, nu-ți face probleme, spuse ea, pe tonul pe care îl folosea cu furnizorii mai dificili. Andrews a interpretat prea departe ceea ce a văzut. Adevărul este că eu și Jasper am decis că singurul mod de a anula aceste zvonuri despre o vânzare sau o fuziune este ca noi doi să facem front comun.

- Totul a fost de fațadă?

- Într-un fel. Din fericire, apelul se întrerupse. Stai puțin pe fir, mă sună cineva pe cealaltă linie. Ea trecu repede la al doilea apel. Olivia la telefon.

- Doamnă Chantry, sunt Hamilton, de la recepție. A venit un domn Sloan să vă vadă.

Ea fu cuprinsă de o ciudată senzație de panică. Încă nu se hotărâse cât de mult să se încreadă în Jasper.

- Spune-i... Avea mintea blocată. Hamilton, spune-i că nu sunt aici.

- Îmi pare rău, doamnă Chantry, spuse Hamilton rugător. Este deja în lift. Vreți să merg după el sus?

- Nu, las-o baltă. E în regulă, Hamilton. Mulțumesc. Trecu din nou pe cealaltă linie. Todd? E cineva la ușă. Sau va fi în câteva secunde. Trebuie să închid. Ne vedem împreună cu Dixon mâine pe dig. Vom parcurge întregul program pentru evenimentul de strângere de fonduri pentru Lancaster.

- Olivia, așteaptă, vreau să mai vorbim despre situația asta dintre tine și Sloan.

- Nu-ți face griji, totul este sub control. Îți tot spun că pot să mă ocup de Jasper Sloan.

Se auzi soneria. Olivia tresări. Acum tresărea și de la o simplă sonerie, se gândi ea dezgustată. Poate că băuse totuși prea multă cafea.

- La revedere, Todd.

Când închise telefonul, soneria se auzi din nou. Ea respiră adânc, arboră un zâmbet politicos și se duse să deschidă ușa.

Jasper era pe hol. Într-o mână ținea o pungă albă de hârtie. În aer se simțea mirosul a ceva cald, proaspăt scos din cuptor.

Își dădu seama că încă nu băgase nimic în gură, în afară de cafea, de când se dăduse jos din pat. Ochi pun-ga și deschise larg ușa.

- Cam devreme pentru duminica dimineața, nu? întrebă ea.

- Avem multe de vorbit. El ridică punga de hârtie. Am adus ceva care să meargă cu cafeaua.

- Foarte inteligent din partea ta. Închise ușa și îl conduse în living. M-am trezit de dimineață și mi-am dat seama că nu am nimic de mâncare în casă. Trebuie să fac niște cumpărături.

Jasper se duse direct la bucătărie și se simți ca acasă. Deschise ușa unui dulap, găsi o farfurie pentru biscuiți și apoi verifică frigiderul.

- Avem noroc, spuse el. Ai niște unt și niște marmeladă.

- Și cafea.

- Toate alimentele de bază. Zări exemplarul din *Hard Currency* pe bufet. Bănuiesc că ai citit relatarea lui Andy Andrews despre Silver Galaxy Food Night?

- Sigur că da. Se înfurie brusc. A avut tupeul să spună că Light Fantastic a transformat *Private Island* în Orașul de Staniol. După cât m-am chinuit să-i lingușesc fițuica idioată. Gogomanul!

- Nu mi-a atras atenția referința la Orașul de Staniol, spuse Jasper sec. Ci mențiunea despre relația noastră apropiată.

- A, asta.

Ea nu îl privi în timp ce ridică ibricul de cafea.

- Da, asta.

- Fratele meu m-a sunat în legătură cu asta. Umplu două câni cu licoare tare și neagră. I-am spus că totul face parte din planul nostru de a face front comun.

Jasper o privi enigmatic în timp ce deschidea borcanul cu marmeladă.

- Foarte bine. Acesta este răspunsul potrivit.

Olivia scoase din sertar două cuțite și le puse pe bufet.

Nu înțelegea senzația ciudată care punea stăpânire pe ea. „A fost doar o foarte scurtă noapte de sex“, își aminti ea, „nu dovada că fuziunea nucleară la rece chiar funcționa.“

Era ceva deranjant de intim în faptul că Jasper se mișca atât de firesc prin bucătăria ei. În dimineața asta, amintirea felului cum se simțise sub greutatea lui în timp ce avusese parte de orgasmul secolului îi afecta puterea de concentrare. Trebuia să se gândească bine ca să își aducă aminte cum să aranjeze cuțitele lângă farfurii.

Jasper puse platoul de biscuiți calzi pe bufet, între cămile de cafea. Se așează pe unul dintre scaune.

Olivia se așează pe un scaun lângă el și luă un biscuit. Îl mirosi. Avea într-adevăr o aromă minunată. Îl unse cu unt.

- Ești gata să vorbim despre șantajist? întrebă Jasper.

- Da, spuse ea, cu gura plină.

Olivia își spuse că nu prea avea de ales. De dimineață se trezise cu sentimentul că Jasper avea dreptate. Odată ce începuse să gândească limpede, nevoia de a-i povesti totul deveni evidentă. Până la urmă, el era implicat în toată această poveste. Deja el fusese amenințat o dată. Nu se știa care va fi următoarea mișcare a șantajistului.

- Ascult.

- Mai târziu, spuse ea. Mergem la Muzeul Kesgrave de îndată ce se deschide. Mi-e mai ușor să vorbesc despre Logan când am în față picturile lui.

- Este vorba despre soțul tău?

- Da, totul este despre Logan. Multe dintre lucrurile cu adevărat deprimante din viața mea au fost despre el.

capitolul 17

Era devreme. Aveau tot muzeul numai pentru ei. Ecoul pașilor lor se auzea pe podeaua de marmură a muzeului la etajul aripii dedicate Artiștilor Contemporani din Nord-Vest. Olivia se opri în fața uneia dintre pânzele întunecate, de nepătruns.

Jasper studie pictura.

- Este ca și cum ai sta în mijlocul unei furtuni cu fulgere.

- Așa era Logan. Munca lui ilustrează foarte bine forțele care se luptau în el. În cele din urmă, furtuna l-a copleșit.

- Ai spus că ai fost măritată cu el doar câteva luni?

Olivia încuviință din cap.

- A fost o greșeală, desigur. Cred că în adâncul lui știa și el asta.

- Înțeleg.

- Ne-am întâlnit când el a apărut în biroul meu, solicitând un post cu jumătate de normă. Avea nevoie de bani ca să poată continua să picteze și să își cumpere instrumente și materiale. Light Fantastic era pe atunci o afacere foarte mică, dar am putut să îi acord niște contracte.

- Ce s-a întâmplat?

Ea zâmbi slab.

- Am fost uluită de munca lui. Și era doar artă comercială ce făcea el pentru mine. Când i-am văzut câteva dintre lucrările lui personale, am știut că trebuie să îl prezint lui Wilbur.

- Wilbur Holmes? Jasper ridică sprâncenele. Prietenul apropiat al unchiului tău?

Ea încuviință din cap.

- La acea vreme, Wilbur deținea și conducea una dintre cele mai exclusiviste galerii din Seattle. El a privit o singură dată munca lui Logan și a știut că este o artă genială.

Jasper o privi.

- Deci, partea aceea din articolul lui Crawford Lee Wilder din *West Coast Neo* era adevărată? Tu ești responsabilă pentru lansarea carierei lui Logan Dane?

- Wilbur a fost cel care a dat startul. Eu nu am făcut altceva decât să i-l prezint pe Logan. Olivia ridică din umeri. Și am făcut câteva sugestii cu privire la promovarea artei lui Logan care au funcționat.

- Cum a apărut ideea de căsătorie?

- Eu și Logan am devenit prieteni. Prieteni buni. Ea ezită. Dacă mă gândesc acum, cred că îmi era recunoscător.

- Privind în urmă, cred că s-a gândit că se poate folosi de tine pentru a avansa în carieră.

Ea îl privi scurt, dintr-o parte. Ar fi vrut să îl contrazică, dar știa că are dreptate. Logan se folosise de ea.

- În ceea ce mă privește, am crezut că prietenia dintre Logan și mine ar face o fundație bună pentru căsătorie. Am crezut că l-am iubit.

- Nu te simți prost, spuse Jasper. Și eu am făcut odată greșeala să cred că un interes comun în afaceri ar reprezenta un fundament bun pentru căsătorie.

- Cred că asta o demonstrează.

- Ce anume demonstrează?

Ea îi zâmbi trist.

- Habar nu am.

- Continuă-ți povestea.

- Logan era ușor de plăcut. Era charismatic și putea avea mult farmec. Juca rolul artistului care trăia intens și pasional, spuse ea. Familia lui Logan a fost încântată când ne-am căsătorit.

- Pentru că ai făcut atât de multe pentru cariera lui?

- Nu, zise ea și oftă. Pentru că ei credeau că îl pot salva de sine însuși.

- E o sarcină imensă să salvezi pe cineva de sine însuși. Nu prea este realizabil.

- Nu. Acum îmi dau seama că Sean, fratele lui Logan, și părinții lui trebuie să fi înțeles intuitiv că Logan era genul de persoană care se putea autodistringe foarte ușor. Ei au sperat că natura mea practică, orientată spre afaceri îl va ajuta să se stabilizeze. Dar am eșuat.

- Salvarea lui Logan Dane era o treabă pentru Logan Dane, nu pentru tine, spuse Jasper.

Olivia își întoarse repede capul, dar Jasper privea tabloul de pe perete.

- În orice caz, continuă ea după un moment, nu mi-a luat mult timp să îmi dau seama că am făcut o greșeală groaznică măritându-mă cu Logan.

- Prietenia nu mai era îndeajuns.

- Nu. Olivia arată cu mâna spre pânzele mari care îi înconjurau. Am aflat prea târziu că singurul lucru pe care Logan îl putea iubi era arta lui. Ar fi făcut orice pentru artă. Avea nevoie de recunoaștere și succes, la fel cum unii oameni au nevoie de droguri.

- Așa că ți-a predat ție partea legată de afaceri a carierei lui. Jasper se duse în fața unei alte pânze sumbre. Iar tu ai creat legenda lui Logan Dane.

- Logan și-a creat propria legendă, spuse ea. Eu nu am făcut altceva decât să o promovez.

- Și ai făcut asta într-un mod genial. Jasper se întoarce cu fața la ea. Ce legătură are asta cu șantajul?

Ea respiră adânc.

- Din păcate, deși nu cred că Logan a iubit pe altcineva sau altceva mai mult decât propriul său talent, era destul de capabil să facă obsesii pe termen scurt. A devenit obsedat de tânăra femeie care îi servea drept model.

- Ce s-a întâmplat?

- Logan s-a convins singur că în sfârșit este îndrăgostit nebunește. O dragoste mare, tragică, romantică. A scris totul într-un jurnal pe care l-am găsit după moartea lui. Olivia făcu o grimasă. La cum îl cunosc pe Logan, sunt sigură că își dorea să găsească jurnalul. Era obsedat de propria legendă și sunt sigură că a considerat acel jurnal ca parte din legendă.

- Cine era marea lui dragoste tragică și romantică?

- Verișoara mea, Nina. La vremea aceea era încă studentă. Logan era pe culmi. Deja era lăudat ca un talent minunat. Olivia ridică din umeri. Preț de câteva săptămâni a coplesit-o.

Privirea lui Jasper era foarte fermă.

- Au avut o aventură?

- Da. Am aflat despre asta aproape imediat, mulțumită unchiului Rolie.

Jasper se încruntă.

- Rolie cum a aflat?

Olivia zâmbi.

- Unchiul meu părea mereu să știe lucruri înaintea oricui altcuiva. Era unul dintre acele lucruri care îl făceau să fie un bun om de afaceri. Mereu spunea că informația este putere.

- Înțeleg. Tonul vocii lui Jasper deveni brusc foarte neutru.

- Când l-am confruntat pe Logan despre relația lui cu Nina, a fost prea arogant și prea obsedat de ea ca să se deranjeze să o nege măcar.

- Și tu ce ai făcut?

- Asta a fost ultima picătură. L-am spus că intenționez să cer divorțul. Nu cred că m-a crezut.

- Asta l-a făcut să plece la Pamplona?

Olivia ezită.

- Nu. După cum am spus, nu cred că Logan s-a gândit vreodată că ar putea să îl părăsesc cu adevărat. El a presupus că și eu eram la fel de interesată de cariera lui ca și el.

- Și atunci ce l-a făcut să plece la Pamplona?

- Verișoara Nina și-a băgat mințile în cap și a pus capăt relației.

- A!

Olivia privi pânza din fața ei.

- Logan era încă foarte obsedat de ea. Cred că a luat-o puțin razna. Mi-a spus că trebuie să plece din țară o vreme.

- Așa că a plecat în Spania, iar familia Dane a dat vina pe tine.

- Pe scurt, cam așa a fost, spuse Olivia. Au fost loviți de durere. Sean, fratele lui Logan, a primit vestea foarte rău. Logan era fratele lui mai mare. Îl idolatriza. Toți aveau nevoie să dea vina pe cineva. Eu am fost ținta cea mai ușoară pentru asta.

- Iar tu i-ai lăsat să facă asta, de dragul Ninei, spuse Jasper încet.

El părea iritat, se gândi Olivia, surprinsă. Se părea că nu îi privea cu mare admirație decizia. Pe de altă parte, ea avea sentimentul ciudat că el empatiza. Era ca și cum el ar fi înțeles prin ce trecuse ea și ce o făcuse să ia această decizie acum trei ani.

- Nu mai sunt prea multe de spus, continuă ea. Cu excepția faptului că, acum câteva luni, Nina s-a îndrăgostit, foarte serios, de Sean. Dar ea se simte atât de vinovată pentru ce s-a întâmplat acum trei ani, încât nu își dă voie să fie fericită. Își închipuie că dacă Sean și familia lui află că ea a fost așa-numita Muză Întunecată a lui Logan, toți se vor întoarce împotriva ei.

- Este adevărat?

Olivia își aminti privirea din ochii familiei Dane la înmormântare.

- Probabil.

- La naiba! Șantajistul a amenințat că va da în vileag aventura, nu-i așa?

- Da. Cam asta este pe scurt, spuse ea și întinse mâna să își maseze mușchii încordați de la baza gâtului.

Jasper se gândi la cele auzite.

- Dar te-a amenințat pe tine, nu pe Nina. Evident știe că tu ai păstrat tăcerea despre trecut pentru a o proteja pe ea. La naiba, chiar l-ai lăsat și pe Crawford Lee Wildere să scrie mizeria aceea de articol despre tine fără să protestezi deloc. Probabil șantajistul se gândește că ești dispusă să plătești pentru păstrarea secretului.

- Probabil a și ajuns la concluzia că sunt o țintă mai bogată decât Nina. Am buzunarele mai adânci, dat fiind că dețin jumătate din Glow.

- 49% de fapt, o corectă Jasper absent.

Olivia aproape zâmbi, în ciuda dispoziției pe care o avea.

- Mă scuzi, acum că dețin 49% din Glow. În orice caz, este evident că îmi pot permite să plătesc mai mult decât Nina.

Ochii lui Jasper se întunecară.

- Olivia, cineva știe foarte multe despre tine.

- Prea multe. Ea încetă să își mai maseze gâtul. Își încrucișă brațele strâns sub șani. Problema este că până să primesc acest bilet, eu credeam că sunt singura persoană, în afară de Nina, care știe despre aventură. Pur și simplu nu înțeleg cum de șantajistul a descoperit asta.

- Poate Nina s-a confesat cuiva?

Olivia scutură repede din cap.

- Nu, sunt sigură că ea nu a spus nimănui. Frica ei cea mai mare este că secretul va ieși la iveală. O consumă. Ea crede că sunt singura persoană care știe despre asta.

- Te poți gândi la altcineva, în afară de tine și de Nina, care ar fi putut să știe despre aventură atunci când a avut loc?

Olivia îl privi.

- Mai era o persoană, desigur. Dar este mort.

Jasper miji ochii.

- Unchiul tău?

- După cum am spus, unchiul Rollie a fost cel care mi-a spus despre asta.

Jasper privi spre sala de expoziții. O luă pe Olivia de mână.

- Hai să plecăm de aici.

Jasper nu se putu gândi unde s-o ducă pentru a vorbi despre oameni morți și șantaj, așa că alese cel mai apropiat loc posibil, parcul Myrtle Edwards. Alese aleea numită „călcâie“. Cealaltă alee, paralelă cu ea, era numită „roți“.

El studie valurile mici și dese ale golfului Elliot și își formulă întrebările ordonat în minte.

- Cum crezi că a aflat unchiul tău despre Logan și Nina?

- În multe aspecte, unchiul Rollie era un patriarh de modă veche.

Jasper se simți amuzat puțin.

- „Patriarh“ este un cuvânt ciudat pentru a descrie un bărbat homosexual și fericit.

- Știu. Olivia desfăcu cu grijă paharul de cafea triplă pe care îl cumpăraseră de la un stand de espresso de pe trotuar. Dar acesta era adevărul. Era cel mai vârstnic din

generația lui și primul membru cu adevărat de succes din familia Chantry. Avea un simț foarte puternic al responsabilității. Oferea locuri de muncă rudelor care aveau nevoie și le angaja pe timp de vară copiii. A ajutat la finanțarea primelor case și a primelor mașini. A pus bazele economiilor pentru colegiu. Nu uita niciodată zilele de naștere etc.

- Înțeleg ideea.

- Mereu părea să știe ce se întâmplă în viețile tuturor. Urmărea lucrurile. Avea o obsesie cu dosarele lui. Ea luă o înghițitură scurtă din cafea. Atât verbal, cât și în testament, mi-a lăsat instrucțiuni clare să distrug toate documentele lui personale după moartea sa.

Jasper o privi.

- Și ai dus la capăt aceste instrucțiuni?

- Nu a trebuit să o fac. Ea mai luă o înghițitură. La o zi după ce-am aflat despre moartea lui, a izbucnit un incendiu în biroul lui. A distrus tot.

El încremeni brusc.

- Incendiu provocat?

Olivia încuviință din cap.

- Poliția a spus că în cartierul unde locuia unchiul Rollie avuseseră loc mai multe incendii la tomberoane. Ei cred că piromanul a devenit foarte încrezător în acea seară și a încercat să dea foc unei case întregi. Probabil a ales casa unchiului meu pentru că era goală.

- Înțeleg, spuse și începu din nou să meargă. Înapoi la întrebarea mea. Cum a aflat Rollie despre aventură?

Olivia făcu o grimasă.

- Dacă vrei să știi adevărul, eu suspectez că a angajat un detectiv particular. Cam de prost gust, nu?

Asta îl făcu pe Jasper să se oprească din nou brusc în mijlocul aleii.

- De ce dracu' ar face asta?

Ea oftă.

- Unchiul Rollie nu a fost niciodată de acord cu căsătoria mea cu Logan. El mi-a spus de la bun început că Logan mă folosește. A avut decența să nu mai pome-nească despre asta după nuntă, dar știu că era îngrijorat.

- Deci, îl urmărea pe Dane?

- Nu aş exclude varianta asta, spuse Olivia. Tot ce ştiu cu siguranţă este că într-o zi, unchiul Rollie m-a scos în oraş la prânz şi m-a întrebat dacă ştiam că Logan are o aventură cu Nina. El era furios, nu doar pentru mine, dar şi pentru Nina. Ea era tânără şi neexperimentată şi depăşită de situaţie. Logan a profitat de naivitatea şi inocenţa ei.

- Şi tu ce ai spus?

- Eu am recunoscut că aveam anumite suspiciuni şi că deja luam în calcul posibilitatea divorţului. Dar, oricum, nu l-am întrebat direct pe unchiul Rollie cum anume a aflat despre relaţia lor.

- Ai presupus pur şi simplu că a folosit un detectiv?

- Era o presupunere logică, ştiam că din când în când angaja o firmă ca să verifice anumite lucruri.

- Ce fel de lucruri verifica bunul unchi Rollie?

Ea îl privi de deasupra gurii paharului de cafea.

- De exemplu, potenţiali parteneri de afaceri.

- Pe mine, de exemplu?

- Mda.

Jasper fluieră încet.

- Totul se leagă. Înainte să semnez contractul pentru finanţarea extinderii firmei Glow, şi eu am contractat o investigaţie despre Rollie.

Olivia dădu ochii peste cap.

- Doamne! Cineva să mă apere de genul de oameni compulsivi şi obsedaţi de informaţii.

Jasper ignoră această remarcă.

- Esenţialul aici este că Rollie şi cel puţin încă o persoană, în afară de tine, ştiau despre aventură.

Olivia păru uimită, apoi încuviinţă din cap.

- A, sigur. Desigur. Detectivul particular. Ea se întrerupse. Hei, crezi că detectivul ar putea să folosească informaţia din dosarele lui pentru a-i şantaja pe oamenii legaţi cumva de unii dintre foştii lui clienţi?

- Puţin probabil. E prea evident. Şi prea uşor de verificat. În afară de asta, sunt sigur că unchiul tău a folosit o firmă de primă clasă. Jasper cântări posibilităţile. Mai este o întrebare interesantă aici, totuşi.

- Care este aceea?

- Este vreo șansă ca Rollie să fi știut despre cariera din trecut, de filme pentru adulți a Zarei?

Olivia rumegă puțin această informație.

- Sigur. De fapt, pun pariu că știa despre asta, deși nu a menționat niciodată, desigur. Cum am spus, unchiul Rollie știa aproape orice despre toată lumea din familie. De ce?

- Asta ne dă o legătură. Nu vezi? Oricine ar fi persoana care te șantajează pe tine și pe Zara, știe că este o informație pe care o cunoștea numai Rollie Chantry, nu?

- Da, din câte știu eu.

Jasper făcu o pauză pentru a mai face legătura între câteva fapte.

- Ai spus că a fost un incendiu în casa lui Rollie, în urma căruia dosarele lui personale au fost distruse.

- Așa este.

- Există vreo șansă ca extrasele lui bancare și ale cărților de credit să fi supraviețuit?

Ea îl privi curioasă.

- Unde vrei să ajungi?

- Dacă presupunem că teoria detectivului particular care a devenit șantajist este improbabilă, ne rămân două posibilități de verificat.

- Și acestea sunt?

- Fie cineva a ajuns la dosarele personale ale lui Rollie înaintea incendiului și a îndepărtat o parte din ele...

- O, Doamne, nu m-am gândit niciodată la asta. Olivia se holbă la el. Dar dacă incendiul nu a fost un act de vandalism la întâmplare? Dacă șantajistul a spart casa, a furat niște documente și apoi a pus focul ca să acopere urmele furtului?

- Se poate, dar cred că mai este o posibilitate. Dacă șantajistul a pătruns în casă în căutarea informației și a găsit unde se află ea? El tot ar fi putut continua și ar fi putut declanșa incendiul ca să își acopere urmele.

- La ce te referi? întrebă Olivia.

- Unul dintre motivele pentru care eu și unchiul tău am făcut afaceri împreună a fost pentru că ne înțelegeam unul pe altul. Aveam multe în comun.

Ea ridică din sprâncene.

- Din fericire, nu totul.

El zâmbi scurt.

- Ai dreptate. Nu totul. Nu sunt homosexual.

- Poți să mai spui asta o dată.

- Dar am avut aceeași abordare față de informație, continuă Jasper. Și același grad de respect față de ea.

- Și?

- Și cred că pot aproape să garantez că dacă Rollie avea o informație despre care știa că are potențialul de a face rău membrilor familiei sale, el probabil o ținea în altă parte decât în biroul lui.

Olivia făcu ochii mari.

- Ce te-a făcut să te gândești la posibilitatea asta? Jasper se gândi la dulapurile grele, încuiate din subsolul lui.

- Eu așa aș proceda.

- Înțeleg. Vocea Oliviei era foarte seacă.

- Ai verificat la subsolul casei lui?

- Era doar un subsol parțial. Nu era nimic acolo. M-am uitat când am eliberat locul.

- Nu a supraviețuit nimic din biroul lui?

- Nu. El nu a folosit dulapuri rezistente la foc.

Cu toate astea, se pare că Chantry trata informația cu același grad de respect cum o făcea și el, reflectă Jasper. Ceea ce însemna că Rollie s-ar fi putut strădui să protejeze documentele cele mai vitale și cu potențial periculos.

- O cutie de valori?

- Am scos totul și de acolo. Eu am fost executorul, deci am rămas cu sarcina de a elibera tot. În cutia de valori nu era nimic neobișnuit.

Jasper derulă mintal o listă de opțiuni.

- Dar un spațiu de stocare în cadrul unei facilități comerciale de depozitare?

- Unchiul Rollie nu a menționat niciodată așa ceva.

- Dacă el avea un spațiu de depozitare undeva, spuse Jasper încet, undeva trebuie să existe o evidență.

- Probabil în birou. Arse scrum.

- Ca să parafralez o veche expresie, nu există stocare gratis. Nu în ziua de azi. Dacă Rollie avea un depozit,

plătea pentru el. Și dacă cineva a căpătat acces la el după moartea lui, există dovezi și despre asta.

- Hmm. Olivia căzu pe gânduri. Am aranjat ca eu să primesc corespondența lui ca să mă asigur că plătesc orice factură restantă sau extras de cont. Nu am primit nici o factură de la vreun depozit comercial de orice fel.

- Dacă avea un depozit undeva, probabil plătea chirie anual sau semi-anual. S-ar putea să nu primești o factură timp de luni de zile.

- Caz în care plata s-ar vedea pe unul dintre extrasele lui de cont sau în registrele carnetului de cecuri.

- La naiba, se gândi Jasper repede. Va trebui să cerem copii după extrasele de cont și cecurile anulate de la compania de card de credit și de la bancă. Asta va dura câteva zile.

- Nu, nu va fi nevoie, murmură Olivia.

El o privi ager.

- Ce vrei să spui? Nu au fost distruse în incendiu?

- Da, dar după înmormântare, am cerut copii după extrasele de cont ale unchiului Rolie. Am avut nevoie de ele împreună cu avocatul ca să facem actele pentru proprietate.

Jasper își permise un gând precaut de optimism.

- Sper că le ai depozitate undeva la îndemână?

- În dulapul meu de la subsol. Ea mai luă o înghițitură de cafea. Le scot în după-amiaza asta și mă uit prin ele.

- Te ajut și eu.

- Sigur. Vizibil energizată, Olivia bău și ultima picătură de cafea și aruncă paharul gol înspre un coș de gunoi din apropiere. Chiar crezi că vom descoperi ceva?

- Poate.

„Paharul nu o să nimerească coșul de gunoi“, se gândi el. Olivia nu luase în calcul direcția vântului. Atât ținta, cât și sincronizarea erau greșite.

El privi cum briza împinge paharul gol de cafea imediat înainte să nimerească în coșul de gunoi. Vasul de hârtie fu împins de curenții de aer. Ateriză departe, pe iarbă.

- La naiba! Stai o secundă. Olivia ieși de pe alee și fugi după paharul luat de vânt. Îl luă, îl aruncă la coșul de gunoi și reveni lângă Jasper.

El se abținu să menționeze că ar fi fost mai eficient să pună paharul direct în coșul de gunoi de la început. Avea senzația că ea nu ar fi apreciat acest sfat.

capitolul 18

O oră mai târziu, Jasper o ajuta pe Olivia să care o cutie mare și grea din depozitul de la subsolul blocului.

Duseră cutia până la lift și o urcară până la apartamentul ei însorit de la etajul unsprezece.

Olivia remarcă dezaprobarea din ochii lui când scoase capacul cutiei, iar înăuntru erau la grămadă documente, plicuri și corespondență, toate adresate lui Roland Chantry.

- Bine, deci nu sunt adepta sistemului constipat de îndosariere, spuse ea. Cel puțin totul este aici.

- Cum poți să fii sigură? Jasper cotrobăia prin conținutul cutiei. O să avem noroc dacă găsim toate extrasele de cont, nu mai zic de fiecare cec.

- Crede-mă. Băgă mâna în cutie și scoase o mână de facturi. Totul este aici.

- Nu cred până nu văd.

După numai un sfert de oră descoperiră dovada plății către Pri-Con, serviciu de depozitare personală.

Olivia îl găsi prima. Fu scuturată de un fior de energie care nu se datora cafeinei.

- Ai avut dreptate. A plătit o factură pentru un serviciu de depozitare din sudul orașului în luna ianuarie anul trecut.

- Hai să vedem. El întinse mâna după extrasul de cont și studie îndelung documentul. Este un început bun. Dar nu te entuziasma prea tare. Nu știm ce anume păstra acolo. Când vom deschide depozitul, s-ar putea să nu găsim altceva decât vechiul lui echipament de pescuit sau amintiri din armată.

- Hai să vedem dacă putem să accesăm azi spațiul de depozitare. Olivia își luă agenda și telefonul.

Peste două minute, asculta un mesaj înregistrat.

Vă mulțumim că ați sunat la serviciul de depozitare Pri-Con. Pri-Con înseamnă privat și confidențial, iar noi le garantăm pe ambele. Birourile noastre sunt deschise de la opt la cinci în zilele lucrătoare și sâmbăta, iar duminica închidem la ora două după-amiaza...

La naiba! Olivia se uită la ceas și puse receptorul la loc în furcă. Nu putem merge azi. S-a închis acum o oră. Se deschide abia mâine-dimineață la ora opt.

Jasper făcu o grimasă.

- Am întâlniri cu doi furnizori importanți mâine începând de la opt și un sfert. Probabil termin cel mai devreme la 11.

Olivia bătu cu degetele în masă.

- Eu am o întâlnire cu Todd și Dixon Haggard de dimineață. Vom revizui planurile finale pentru evenimentul de strângere de fonduri pentru Lancaster.

- Hai să ne propunem la prânz. De obicei îmi las jeepul pe Bainbridge, dar mâine vin cu mașina la serviciu. Te iau de la birou.

- Bine.

Ea se întoarse la cutie și scoase o pungă mică cu fermoar.

- Ce este înăuntru?

Ea zâmbi, simțindu-se puțin mândră.

- Sunt toate cheile unchiului Rollie. Au supraviețuit incendiului. Cu puțin noroc, una dintre ele se va potrivi lacătului de la spațiul de stocare.

Jasper ridică din umeri.

- Dacă nu găsim cheia potrivită, putem sparge lacătul. Voi aduce niște unelte.

Mica ei izbucnire euforică se risipi.

- Este o pistă interesantă, dar cum ai spus și tu, s-ar putea să nu ducă nicăieri.

- Este un loc de început. Și am senzația că unul bun.

- Cum adică, unul bun?

El ezită.

- Nu pot să explic. Tot ce pot să-ți spun este că eu cred că suntem pe drumul cel bun. Faptul că unchiul tău avea un spațiu de depozitare despre care tu nu știai este foarte interesant. Și dacă descoperim că altcineva a pătruns acolo și dacă aflăm și cine a fost acea persoană...

- Da, înțeleg la ce te referi.

Ea se scutură.

- Jasper, e ciudat.

- Șantajul e ciudat.

- E adevărat. Ea se uită la cutia cu hârtii, documente, nerăbdătoare acum pentru că aveau un obiectiv. Suntem blocați. Nu avem nimic de făcut până mâine.

Jasper îi zâmbi încet și intim.

- Nu aș spune asta. Putem să lucrăm mereu la proiectul nostru de a menține un front comun.

Olivia simți o senzație puternică în stomac.

- În mijlocul după-amiezii?

- Crezi că ar fi de prost gust?

- Nu. Nu, nu cred că ar fi deloc de prost gust. Dar ce știu eu? Eu sunt cea care a creat Orașul de Staniol.

- E adevărat, spuse Jasper. Dar, într-un fel, mi-a plăcut.

- Ține minte asta data viitoare când ai nevoie de un producător de evenimente.

- Am nevoie de unul chiar acum.

Jasper zâmbi larg și se îndreptă spre ea.

Ea își promise că se va strădui foarte mult ca de data asta să nu chicotească.

La ora 8.20 în dimineața următoare, Olivia fu anunțată prin telefon că întâlnirea ei cu Todd și Dixon se amânase.

- Domnul Haggard și domnul Chantry trebuie să reprogrameze întâlnirea pentru ora două în această după-amiază, spuse secretara de partea cealaltă a liniei. Este în regulă?

„Nici pe departe“, se gândi Olivia. Nu avea cum să ajungă la Pri-Con Self-Storage, să caute prin depozitul lui Rollie împreună cu Jasper și să se întoarcă la timp la birou pentru întâlnirea de la ora două.

- Dar la ora trei?

- Mă tem că este imposibil pentru domnul Haggard. El și doamna Lancaster trebuie să ajungă la o adunare în estul statului Washington în această seară. La ora patru au zbor spre zona Tri-Cities¹.

„La naiba, la naiba, la naiba!” Evenimentul de strângere de fonduri era un contract foarte important, care oferea multe alte posibilități. Ea nu își permitea să enerveze clientul. Olivia se uită la ceas și cedă cu un mormăit.

- Atunci ora două este în regulă.

Ea închise telefonul și se gândi puțin la problemă.

Cam atât cu excursia de la prânz spre Pri-Con. Pe de altă parte, acum avea dimineața liberă. Nu era nici un motiv pentru care nu se putea duce singură la serviciul de depozitare pentru a arunca o privire. Dacă una dintre cheile din pungă se potrivea, ar putea chiar să intre în depozit. Dacă nu, ea nu va avea de ales decât să reprogrameze întâlnirea cu Jasper pentru mai târziu.

Ridică din nou receptorul și formă numărul de la biroul lui Jasper. Rose răspunse la telefon.

- Olivia, îmi pare rău, domnul Sloan este plecat. Pot să preiau un mesaj?

- Da, te rog, mătușă Rose. Spune-i că mi s-a schimbat programul. Nu mai sunt disponibilă pentru întâlnirea de la ora unu pe care o aveam programată împreună. Spune-i că mă voi duce în această dimineață la locul acela din sudul orașului. El va ști despre ce vorbesc.

- O să îi spun, Olivia. Dar mai bine te previn. Domnul Sloan nu este într-o dispoziție prea bună azi.

Olivia se încruntă.

- Lucrurile nu merg bine la întâlnirea cu furnizorii?

- Nu e vorba despre furnizori. Așa era când a intrat pe ușă azi-dimineață.

- Așa cum?

¹ Tri-Cities Area este o zonă metropolitană din sud-estul statului Washington, compusă din trei orașe învecinate: Richland, Kennewick și Pasco.

- Ca de gheață, dacă știi ce vreau să spun. Ca și cum s-ar pregăti să meargă la bătalie sau ceva. Vocea lui Rose se transformă într-o șoaptă confidențială. Quincy a bănuțit că poate tu și Sloan v-ați certat cu privire la unele dintre schimbările care au loc pe aici.

- Aiureli, spuse Olivia cu răceală. Eu și Jasper suntem, ăă, perfect de acord în ceea ce privește tranziția la Glow.

- Dacă așa spui tu.

- Mătușă Rose, transmite-i mesajul cât de repede poți. Olivia închise telefonul și rămase pe gânduri.

Aseară, la puțin după ora unsprezece, când a plecat din apartamentul ei, Jasper părea oricum, dar nu ca de gheață. Ea se ridică în picioare și își luă poșeta și cheile. Își putea face griji în legătură cu dispoziția lui Jasper mai târziu.

Compania de depozitare Pri-Con ocupa o clădire veche din cărămidă, de patru etaje, aflată pe o stradă lăturalnică din sudul orașului. Adiacent era un depozit gol. În față nu avea trotuar. Buruienile înlocuiseră demult orice aranjament peisagistic existase vreodată.

Arăta ca un motel anonim al serviciilor de depozitare, se gândi Olivia, în timp ce intră în mică parcare cu pietriș.

Părea genul de loc unde probabil nu ți se puneau foarte multe întrebări atâta vreme cât chiria era plătită la timp.

Dintr-odată își aduse aminte de o poveste pe care o citise în ziare, despre un bărbat care își omorâse soția și îi ascunsese cadavrul într-un astfel de loc de depozitare. Cadavrul fusese descoperit abia după trei ani.

„Olivia, revino-ți!“

Când se dădu jos din mașină, observă că în mica parcare mai era o singură mașină. Fie Pri-Con Self-Storage nu era o companie prosperă, fie nu erau mulți oameni care voiau să își mute obiectele personale într-o dimineață de luni, la ora 8.45.

Studie clădirea în timp ce se îndrepta spre o ușă marcată ca „Birou“. Fiecare fereastră de la toate cele patru etaje fusese zidită cu cărămizi. Din motive de securitate,

își închipui ea. Sau poate ca să creeze spațiu în plus de depozitare pe dinăuntru. Era uimitor cât de închisă putea să arate o clădire fără ferestre.

Micul birou era gol. Pe geam era lipit un poster cu „Eleanor Lancaster Guvernator”.

Olivia apăsă pe sonerie. După cinci minute bune, apărui un bărbat îndesat. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de camuflaj și cu un tricou negru. Avea părul lung, albit, strâns într-o coadă. Pe un braț avea tatuat cuvântul „Discreție”. Pe celălalt, cuvântul „Liberate” era scris cu litere mari, de tipar, înflorate. El nu părea încântat la perspectiva de a trebui să se ocupe de un client.

- Da?

Olivia se hotărî că ocazia necesita un anumit grad de asertivitate. Se ținui dreaptă și îi zâmbi larg.

- Numele meu este Olivia Chantry. Sunt executorul proprietăților domnului Roland Chantry, care a decedat recent. În timp ce îi aranjam lucrurile, am descoperit că deținea un spațiu de depozitare aici. Am venit pentru a examina conținutul. Desigur vă pot furniza dovada autorității mele legale pentru a face acest lucru.

Angajatul o privi cu ochii mijiiți și apoi ridică din umeri.

- Serviți-vă.

Omul se întoarse și dispăru prin ușa pe care intrase.

- Să înțeleg că nu faceți mare caz de chestiuni de securitate pe aici? întrebă Olivia în urma lui.

Angajatul se opri. O privi peste umăr, cu ochii fiși.

- Facem caz pe aici doar în privința confidențialității.

- Confidențialității?

Ochii lui străluciră demonic.

- Știți, asta este o mare problemă în țara asta în ziua de azi. Nu mai ai pic de intimitate. Întemeietorii s-au străduit din răspuțeri să asigure intimitatea și confidențialitatea pentru cetățenii Statelor Unite. Oameni ca mine au luptat și au murit în multe războaie pentru dreptul la intimitate.

- Da, ei bine...

- Ai crede că în ziua de azi, oamenii au puțin mai mult respect pentru tot sângele vărsat pentru a proteja dreptul constituțional la intimitate și confidențialitate. Dar nu. De fiecare dată când întorci capul, guvernul mai taie o bucată din intimitatea noastră.

Olivia se hotărî să treacă de la asertivitate la modul alinare-client.

- Înțeleg.

- Pri-Con Self-Storage garantează clienților săi intimitate și confidențialitate absolută. Nu punem întrebări. Atâta vreme cât plătești chiria, poți depozita absolut ce vrei în spațiul tău.

- Comentam doar despre lipsa măsurilor de securitate.

- Pri-Con nu garantează securitatea. Pe chipul său se citea furia. Nu se poate face asta fără vreo două lansatoare de grenade și câteva mortiere, pe care, mulțumită elitei socialiste care a preluat guvernul, noi, antreprenorii, nu le putem procura, darămite să le putem folosi în locul unde ne desfășurăm activitatea.

- Înțeleg. Olivia își dresă glasul. M-ați putea îndruma spre depozitul lui Roland Chantry, domnule - nu v-am reținut numele.

- Mă numesc Silas. El o privi cu suspiciune. Credeam că sunteți executorul?

- Sunt. Ea îi arătă punga cu fermoar. Am cheile domnului Chantry și multe alte date de identificare, dar nu am numărul de la depozit. Multe dintre documentele sale au fost pierdute într-un incendiu.

- Ha.

- Poate vreți să sunați avocatul care s-a ocupat de proprietatea lui, spuse Olivia încet. El vă va explica totul.

Ochii lui Silas deveniră alarmați.

- Nu vreau să vorbesc cu nici un avocat. Sunt prea mulți în țara asta. Avem o singură regulă aici la Pri-Con. Cine plătește chiria poate să acceseze depozitul.

Olivia recunoscă ocazia care i se ivise și porni să profite de ea.

- V-ar putea interesa să știți că, fiind executorul proprietăților unchiului meu, acum eu plătesc chiria pentru depozitul de pe numele lui Roland Chantry.

- Ha.

Silas rumegă mult timp această informație.

- Pot să îmi sun cu plăcere avocatul, spuse Olivia din nou.

- Chantry e mort, spuneți?

- Da.

„Discreție” și „Libertate” se încordau pe brațele mari ale lui Silas în timp ce ridica masiv din umeri.

- Atunci cred că este în ordine. Tipul a murit, probabil că nu-l mai interesează foarte tare discreția. El păși în birou, se așază la masă și trase un fișet rotativ mare.

- Văd că nu folosiți un computer pentru documentele din birou, murmură Olivia.

- Nu am încredere în ele. Silas caută printre dosare. Computerele nu oferă deloc intimitate. Chantry, Chantry, Chantry. Da, l-am găsit. Numărul 490. Se află la etajul de sus, în capăt de tot.

Olivia fu cuprinsă de entuziasm.

- Mulțumesc. Cum urc acolo?

- Liftul se află acolo, în colț, mormăi Silas. O să aveți nevoie de o platformă sau de un cărucior pentru a transporta lucrurile?

- Nu chiar acum. Ea îi zâmbi luminos în timp ce ieși pe ușă. Mai întâi voi face un inventar al conținutului depozitului pentru a determina ce se va întâmpla cu obiectele.

- Da, sigur. Faceți ce vreți cu ele. Întrerupătorul pentru lumină pentru fiecare etaj se află chiar în dreapta liftului. Când plecați, stingeți lumina.

- Sigur.

Câteva momente mai târziu, ușa liftului se deschise la etajul patru, iar Olivia înțelese de ce Silas menționase unde se află întrerupătoarele pentru lumină. Era întuneric beznă.

Etajul patru era învăluit de un întuneric dens, străpuns doar de strălucirea bizară a semnelor de ieșire de urgență de deasupra scării.

Olivia pipăi peretele de lângă lift și nimeri întrerupătorul de lumină. Îl găsi chiar înainte ca ușa liftului să se închidă în spatele ei.

Doar câteva dintre instalațiile luminoase de deasupra reveniră la viață.

În nesfârșita căutare a intimității și confidențialității, managementul companiei Pri-Con Self Storage era evident angajat să mențină niveluri scăzute de lumină.

Spațiile de depozitare erau din tavan până în podea și erau aranjate în blocuri separate de coridoare lungi și umbrite. Olivia își dorea să se fi gândit să aducă o lanternă. Va avea nevoie de una, dacă va reuși să deschidă depozitul cu numărul 490. Ea privi numărul inscripționat pe o ușă din apropiere. 401. Silas spusese că boxa lui Rollie era undeva în spate. Începu să parcurgă cel mai apropiat coridor. Călcâiele pantofilor ei produceau un ecou bizar pe podeaua de beton. Nivelul al patrulea al clădirii părea mult mai mare pe dinăuntru decât părea din afara clădirii. Părea și foarte gol. În timp ce înainta tot mai mult în complex, nu se auzea nici un sunet. Din câte își putea da seama, Olivia era singură pe acest etaj.

Era în schimb atentă după șobolani.

Era și frig acolo, observă ea. Fu străbătută de un fior când o apucă pe alt coridor și se îndreptă spre fundul clădirii.

Mai traversă încă trei intersecții înainte să recunoască în sinea ei că devenea din ce în ce mai neliniștită. Mai trecu de un colț și dădu de un palet mare din lemn, montat pe role. Scoase un țipăt și se îndepărtă foarte repede. Căruciorul era aproape la fel de lat ca și coridorul. Îi blocase calea la propriu.

Ea apucă bara de oțel care fusese instalată la un capăt și împinse instalația grea pe alt coridor. Rolele scârțâiau și gemeau, dar platforma se mișca destul de ușor.

Când reuși să o miște din calea ei, verifică din nou numerele de pe uși. 487. Era pe-aproape.

Găsi numărul 490 chiar pe ultimul coridor. Lacătul de la ușă părea surprinzător de lucios, aproape nou.

Olivia deschise punga cu chei și cotrobăi prin ea, căutând o cheie care să pară că se potrivește cu lacătul.

Era la a treia încercare când auzi un mic sunet în depărtare, care îi făcu părul măciucă.

Ușa de la lift tocmai se deschisese. La etajul patru mai era cineva. Olivia deveni brusc foarte conștientă de cât de singură era aici, în capătul labirintului.

Imaginația ei bogată îl înfățișă pe Silas, obsedatul de discreție, pândind clientele prin labirintul din clădire. El ar putea să ucidă zeci de clienți și să le ascundă cadavrele în propriile spații de depozitare și să treacă mulți ani înainte să își dea cineva seama că la Pri-Con Self Storage se petrece ceva ciudat.

„Oprește-te, te porți ca o idioată”, își spuse Olivia.

Atunci, lumina slabă, fluorescentă de deasupra se stinse cu totul. Etajul patru se cufundă în întuneric total.

Olivia se înfioră de groază.

Degetele îi înghețară pe lacăt. Deschise gura să strige. Era posibil ca cineva, poate chiar alt angajat, să fi oprit luminile presupunând că la etajul patru nu era nimeni. Dar chiar când vru să strige că pe ultimul coridor era un client plătitor, ceva o făcu să se oprească.

De partea cealaltă a camerei se auzi ecoul unui zgomot. Suna ca și cum cineva se străduia să deschidă un lacăt. În acel moment ea știa sigur că oricine ar fi stins luminile nu se dusesese jos cu liftul. Era încă la etajul patru.

Pe întuneric.

Cu ea.

Olivia nu mai încercă să se convingă să nu se panicheze din ce în ce mai tare, până aproape de greață. Acum chiar avea dreptul să-i fie cu adevărat frică, se gândi ea.

Luă în calcul varianta de a trece din nou pe modul asertiv. Poate că ar putea să iasă la cacealma din asta. Partea proastă a acestui plan, își dădu seama, era că, dacă ar fi strigat, și-ar fi deconspirat poziția. Dacă Silas juca vreun joc sadic, acesta era ultimul lucru pe care l-ar fi vrut.

Pe de altă parte, dacă Silas o pândea aici în întuneric, el deja știa cam pe unde se află ea. Până la urmă, omul lucra acolo. Ea trebuia să iasă de pe acest coridor. Trebuia să lase distanță între ea și depozitul 490.

Olivia își dădu seama că ținea cu putere de lacăt, de parcă era un talisman. Cu un efort de voință, își dezlipi degetele înghețate de metalul rece.

Punând palma pe cel mai apropiat zid de placaj, se pregăti să își folosească simțul tactil pentru a ajunge la următoarea intersecție.

Făcu un pas și auzi sunetul slab, dar inconfundabil al propriului său pantof alunecând pe beton.

Încremeni. Când putu din nou să respire, se aplecă, își dezlegă repede șireturile de la pantofi și îi dădu jos. Tresări când picioarele ei, încălțate în șosete subțiri, atinseră betonul rece ca gheața.

Înaintă. Ochii ei începuseră să se obișnuiască puțin cu întunericul. Aici, pe ultimul coridor, încă era beznă. Atunci când peretele se termină la intersecție, privi pe un alt coridor și zări lumina verde a semnelui de ieșire de deasupra scărilor.

Își dădu seama că ar putea folosi lumina aceea pentru a ajunge înapoi la lift. Dar poate că exact asta se aștepta și intrusul să facă. Traversă intersecția și se strecură cu atenție pe alt coridor negru. Cel puțin nu mai stătea chiar lângă ușa cu numărul 490.

Gândul că nu mai era chiar atât de expusă ca acum câteva secunde îi aduse o mică rază de speranță. Se agăță de ea în timp ce înainta pe coridorul întunecat.

Auzi alt sunet de răzuit și își dădu seama că următorul se pusese în mișcare. El nu o aștepta la lift. Olivia se întrebă cum de reușea el să își găsească drumul pe coridoarele întunecate ca de peșteră.

Răspunsul veni un moment mai târziu, când ea traversă altă intersecție și zări o rază de lumină îngustă, concentrată. Aproape imediat și dispăruse, dar ea știa acum că următorul venise acolo mai bine pregătit decât ea. El se gândise să aducă o lanternă subțire, cât un creion. Ea încercă să se gândească frenetic la o strategie. Dacă ar reuși să își găsească drumul înapoi spre lift, ar putea coborî pe scări. Dar dacă pe drum ar nimeri coridorul greșit, ar putea să dea nas în nas cu următorul.

Dintr-odată, își aminti ceva ce spusese Silas despre arme. Ea nu avea acces la un lansator de grenade sau

la o bazooka, dar pe coridorul alăturat lăsase o platformă pe roți foarte mare și grea. Va trebui să fie suficient. Asta dacă o va găsi.

Închise ochii. Dintr-un motiv sau altul, era mai ușor să construiască o hartă mentală a complexului de depozite cu ochii închiși. Era sigură că după ce împinsese platforma pe un alt coridor, mai cotise o singură dată. Era aproape sigură.

Un zgomot surd și scurt o făcu să deschidă brusc ochii. Nu mai avea timp. Urmăritorul se apropia. Dacă avea de gând să acționeze, trebuia să o facă acum.

Încet, dureros, se întoarse înapoi la intersecția pe care tocmai o lăsase în urmă. Când ajunsese acolo, se roti și o luă încet pe alt coridor.

Dacă avea dreptate, era doar la un coridor distanță de 490. Aici lăsase platforma pe roți.

Trebuia să aibă grijă să nu se împiedice de ea. Se lăsă în jos și începu să înainteze în patru labe pe betonul rece.

Câteva secunde mai târziu, atinse cu degetele una dintre roțile platformei. Se opri și inspiră adânc. Nu putea să vadă conturul platformei, dar găsi mânerul de oțel pe pipăite.

Încet, se ridică în picioare și apucă bara.

Nu mai avea mult de așteptat.

Sunetul se apropia. Olivia își ținu respirația. Îi era foarte frig, dar picături de transpirație îi umezeau bluza. Raza subțire a lanternei urmăritorului traversă intrarea pe coridorul unde ea stătea pregătită în spatele platformei pe roți.

O siluetă umbrită apăru în intersecție. Direcționează raza lanternei pe coridorul opus.

Era acum sau niciodată. Raza urma să lumineze coridorul unde se afla ea.

Cu fiecare fărâmbă de putere de care era în stare, Olivia puse platforma în mișcare. O împinse cât de repede putu spre silueta din intersecție.

Zgomotul platformei grele îl făcu pe urmăritor să se întoarcă. Raza îngustă a luminii de la lanternă nimeri platforma, apoi pe Olivia direct în ochi, orbind-o.

Ea continuă să se miște, împingând platforma în fața ei. Tot ce trebuia să facă era să continue înainte, în linie relativ dreaptă, se gândi ea. Nu avea cum să rateze.

Se auzi un strigăt furios, sugrumat. Urmăritorul se dădu înapoi, încercând cu frenezie să se dea la o parte din calea platformei grele. Reuși doar parțial. Platforma pe roți lovi persoana în coapsă, în intersecție. Olivia fu scuturată de impactul loviturii.

Victima se clătină înapoi.

Urmă un strigăt răgușit. Lanterna zbură din mână urmăritorului și se rostogoli pe beton.

El era la pământ, dar Olivia nu știa dacă era rănit. Nu știa dacă nu cumva el avea o armă.

Făcu singurul lucru care avea sens în acea clipă.

Fugi spre semnul de ieșire luminat cu verde.

capitolul 19

Jasper își puse mâinile întinse pe birou și se aplecă înainte. Își menținu vocea foarte coborâtă pentru că nu avea încredere că putea să vorbească pe un ton normal. Furia care îl tulburase toată dimineața îl făcu să fie extrem de precaut.

- Ce vrei să spui cu a lăsat un mesaj despre „un loc“?

De partea cealaltă a biroului, Rose tresări. Gura ei se mișca tremurător.

- Eu... chiar nu vă pot spune mai multe, domnule Sloan. Olivia a sunat și a spus să vă anunț că întâlnirea ei de astăzi a fost sc...sc... schimbată. Ea a spus că se duce să vadă locul din sudul orașului în această dimineață, de vreme ce are timp.

- La naiba!

Rose înghiți cu noduri.

- Îmi pare rău, domnule, dacă nu am înțeles corect mesajul.

- Nu-ți face griji, Rose. Jasper se îndreaptă de spate. Mă voi ocupa de problemă.

- Da, domnule.

El se uită la ceas.

- Pentru restul zilei nu voi fi la birou. Sună-l pe Tyler. Spune-i ce se întâmplă. Până mâine se poate ocupa el de lucruri.

- Da, domnule.

Jasper își luă sacoul de pe spatele ușii și ieși repede. Putea să simtă privirea curioasă și nervoasă urmărindu-l în timp ce se îndrepta spre lift.

Era foarte conștient că reacția lui bizară la mesajul telefonic de la Olivia se va răspândi prin toată compania până la ora prânzului. Poate că Rose nu știa cum să interpreteze asta, dar un lucru era sigur. Era un subiect de bârfă pentru familia Chantry.

Exagera, își spunea în sinea lui, în timp ce intra în mica parcare din fața companiei Pri-Con Self Storage. Nodul din stomac nu avea nici o justificare. Ce i s-ar putea întâmpla Oliviei într-o unitate de stocare? Își parcă jeepul lângă Nissanul roșu al Oliviei. Se îndreptă repede spre semnul cu roșu, alb și albastru care indica biroul.

Se simți ușurat când ajunsese în camera sumbră, cu un singur geam și o văzu pe Olivia înăuntru. Ea încolțise un bărbat care părea dur, cu tatuaje, în spatele unui birou uzat de metal. Vocea ei furioasă, indignată se auzea prin ușa deschisă.

- Vă spun că la etajul patru e un idiot cu o lanternă. Pândește oamenii acolo. Nu-ți pasă?

- Uite, cucoană, lumina acolo nu prea funcționează bine, știți? Mereu se mai stinge.

- Vă spun că le-a stins intenționat.

- Calmați-vă, doamnă. Aici nu mai este nici un alt client.

- Cineva este la etaj și nu are intenții bune.

Angajatul ridică mâinile ca și cum voia să se ferească de ea.

- O să arunc o privire sus dacă vă face să vă simțiți mai bine.

- Să nu îndrăzniți să îmi vorbiți ca și cum aș fi isterică. La etaj este o persoană care m-a urmărit printre coridoare.

- Dar eu vă spun că nu mai sunt alți clienți... Angajatul se întrerupse când îl zări pe Jasper în ușă. Cel puțin, până acum.

- Ce se întâmplă aici? întrebă Jasper.

Olivia se întoarse cu fața spre el.

- Jasper!

Alinarea de pe chipul ei avu un efect neașteptat de încălzire. El privi în jos și văzu că ea nu avea pantofi. Ciorapii îi erau ferfeniți.

- Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el.

- Am găsit spațiul de depozitare al unchiului Rollie, dar înainte să îl pot deschide, cineva a stins lumina la etaj, iar apoi, jur pe Dumnezeu, a venit printre coridoare cu o lanternă. Era ca și cum mă vâna. L-am doborât cu o platformă pe roți și...

- Încă e sus? o întrerupse Jasper.

Ea se încruntă.

- Da, așa cred. Cel puțin nu am văzut pe altcineva care să coboare scările sau să folosească liftul de când m-am întors aici în birou. Dar Silas tocmai mi-a spus că există o ieșire de urgență de partea cealaltă a clădirii. S-ar putea să fi fugit pe acolo.

Jasper îl privi pe ghinionistul de Silas.

- Hai să aruncăm o privire.

- Sigur, sigur. Cum spuneți dumneavoastră.

Silas ieși din spatele baricadei biroului său cu vioiciune. Jasper avu impresia că era recunoscător pentru scuza de a părăsi biroul. Jasper se uită la Olivia.

- Așteaptă aici.

- Nici o șansă. Era deja în mișcare, mergând hotărât spre ușă. Vin cu voi.

Nu era timp de ceartă. În plus, se consolă Jasper, dacă era un urmăritor prin preajmă, Olivia era mai în siguranță într-un grup decât singură jos în birou.

- Nu te îndepărta.

Ea nu se deranjă să răspundă. Trecu pe lângă el pe ușă.

Silas ajunse la lift primul și apăsă butonul.

- Hai pe scări, spuse Jasper. Dacă bărbatul caută o cale de ieșire, probabil o va lua pe scări în loc să folosească liftul.

- Dacă ne aude pe scară și se decide să ia liftul? întrebă Olivia.

- Blochează-l, îi spuse Jasper lui Silas.

- Bine, bine. Ușurel. Când se deschise ușa liftului, Silas trase de un buton roșu dinăuntru. Gata. Nu mai pleacă nicăieri.

Jasper deschise ușa de la casa scării și ascultă câteva secunde. Nu se auzea ecou de pași pe beton. El înaintă și începu să urce câte două scări odată.

Olivia îl urmă, silențioasă în picioarele goale. Silas veni după ei. El găfâia puternic până ajunseră la al doilea etaj. La etajul al treilea sufla din greu.

Jasper deschise ușa de la etajul patru și privi blocurile boxelor de depozitare.

- El a aprins luminile la loc. Olivia privi peste umărul lui Jasper. Mă întreb de ce a făcut asta?

- Poate că nu le-a stins niciodată, spuse Silas, în spațele ei, respirând greu.

Ea îl privi fix.

- Ce vrea să însemne asta?

- Nimic, pe bune.

Olivia miji ochii.

- Crezi că am născocit totul, nu?

- Uite, cucoană, lumina e aprinsă, asta e tot ce zic...

- Liniște, spuse Jasper. Îl privi pe Silas. Stați aici ca să fim siguri că nu încearcă să o ia pe scări. Eu verific coridoarele.

- Sigur. Bine.

Silas păru ușurat ca altcineva să preia comanda. El se rezemă de zid pentru a-și recăpăta suflul.

Olivia ieși din casa scării.

- Jasper, vin cu tine.

- Bine. Dar stai aproape, ai înțeles?

- Da, sigur.

Lui nu îi plăcu această replică, dar nu se putu gândi la altceva decât să facă o cercetare meticuloasă.

Spațiile de depozitare erau dispuse după un anumit model. Jasper identifică repede coridoarele principale și se plimbă printre ele, verificând fiecare coridor. Olivia mergea alături de el, cu ochii fugindu-i înainte și înapoi. Era perfect conștient de cât de speriată era.

- Locul pare gol acum, spuse ea când făcură o pauză într-o intersecție, la trei coridoare distanță de peretele din spate. Dar el a fost aici. Jasper, îți jur.

- Te cred.

- Platforma pe roți trebuie să fie pe coridorul următor. Olivia se grăbi înainte.

- La naiba, ți-am spus să nu te îndepărtezi! O prinse din urmă chiar în momentul în care ea se opri brusc și se uită în lungul unui coridor.

- Iată-l, șopti ea. Ți-am spus.

Jasper studie căruciorul parcat la întâmplare în mijlocul culoarului. Nu era nici un semn că ar fi fost folosit recent pentru a lovi un om. Nu era nici o dovadă că s-ar fi petrecut ceva ieșit din comun.

- Stai puțin aici până verific ultimele două culoare, spuse Jasper.

Ambele erau goale.

Olivia privi cu ochi întunecați în timp ce el se întorcea spre ea.

- Nu mai e.

- Așa se pare. Jasper privi pe coridorul lung din centru, spre locul unde Silas stătea de gardă la ușa scărilor. Pe etajul acesta nu sunt și boxe goale? strigă el.

- Nu, răspunse Silas. Acum o lună l-am închiriat pe ultimul. Singurele locuri goale sunt cele de la etajul unu.

- S-a dus și posibilitatea să se fi ascuns într-un spațiu gol, spuse Jasper.

- Trebuie să fi fugit pe scări și afară pe ieșirea de urgență când eu eram în birou cu Silas.

- Poate. Jasper intră pe culoarul ocupat de platforma pe roți. Olivia îl urmă încet.

- Jasper, e ciudat. Silas crede că m-am speriat când s-au stins luminile și că am inventat toată povestea. Acum nu pot dovedi că nu este așa.

- Te cred. El trecu de platforma pe roți. Ai zis că ai crezut că l-ai doborât la pământ cu chestia asta?

- Da. Dar nu am rămas prea mult prin preajmă ca să văd dacă este rănit. Am fugit pe scări.

- Intelligent.

Jasper se lăsă pe vine și examină cu atenție marginea din față a platformei de lemn. Era zgâriată și îndoită din cauza uzului intens. Nu avea cum să își dea seama dacă se lovise de piciorul unui bărbat în ultima jumătate de oră.

Apoi, chiar când se ridica, zări pe jos, în fața roții din dreapta, pălăria moale, kaki.

- Cred că în urma evenimentelor de azi te-ai ales cu un suvenir până la urmă.

Ea îi urmări privirea până văzu pălăria.

- Crezi că i-a scăpat când l-am lovit cu căruțul?

- Poate. El ridică pălăria și o examină cu atenție. Era o pălărie moale, cu bor larg, ghintuită cu găurele metalice pentru ventilație. Era proiectată astfel încât să poată încăpea lejer într-un buzunar de la spate. Poate i-a căzut din pantaloni sau din cămașă când a căzut.

Olivia se strâmbă.

- Nu cred că Silas va considera pălăria asta drept dovadă că în dimineața asta a mai fost o persoană aici cu mine. Ar fi putut fi scăpată pe podea acum câteva zile.

Jasper ridică privirea.

- E o coincidență cam mare să fi ajuns fix aici, sub roțile acestui cărucior.

- Da, este.

- Hei, voi de acolo! strigă Silas. Ați terminat, oameni buni? Trebuie să mă întorc la lucru.

- Am terminat, spuse Jasper. Puteți coborî acum.

- Era și timpul.

Ușa de la casa scării se deschise și se închise la loc. Se lăsă tăcerea.

Olivia făcu ochii mari.

- Nu am apucat să deschid depozitul unchiului Rollie.

- Să facem asta acum.

- Este pe ultimul coridor. Numărul 490. Olivia privi în jos. Of, la naiba.

- Ce este?

Ea se întoarce și fugi după colț.

- Tocmai mi-am dat seama că mi-am scăpat poșeta și punga cu chei pe aici.

Jasper o urmă. O găsi pe ultimul culoar, aplecându-se să ia o geantă de umăr și punga cu chei. Ea se ridică și se întoarce spre el, cu o expresie de ușurare pe chip.

- Sunt ambele încă aici.

Jasper se uită la lacătul nou de la ușa cu numărul 490.

- Se pare că nu este aici de multă vreme.

- Știu. Poate unchiul Rollie a instalat unul nou înainte să plece în călătorie.

Până la urmă nici una dintre cheile din punga Oliviei nu se potrivește. Jasper se duse înapoi jos la Jeep ca să își aducă uneltele.

Nu dură mult să taie micul lacăt de la ușa cu numărul 490.

Olivia privi înăuntru când ușa se deschise. Nerăbdarea din ochii ei fu repede înlocuită de deznădejde.

- E gol, spuse ea.

- Nu înțeleg. Olivia se plimba dintr-o parte în alta a livingului ei, cu brațele încrucișate și umerii căzuți. De ce ar păstra un depozit gol?

- Cine știe? Jasper se lăsă pe canapea și o privi. Putea să simtă cum îl năpădește furia. Poate Rollie a eliberat spațiul înainte să plece în vacanță.

Ea se întoarce și începu din nou să se plimbe agitată prin cameră.

- În cazul acesta, de ce l-a păstrat?

- Poate că plănuia să depoziteze altceva acolo când se întorcea. Până la urmă, a plătit chiria pe un an.

Olivia ridică brațele.

- Nu are nici un sens.

El o privi.

- Nu ar fi trebuit să te duci la depozit fără mine.

Asta o făcu să se oprească brusc. Se întoarce spre el încruntată.

- De ce aduci asta în discuție?

- Nu trebuia să te duci să cauți singură acel loc, spuse el foarte neutru.

- Care este problema? Ea dădu din mâini. Am avut dimineața liberă, tu nu. Apoi programul pentru după-amiază s-a încărcat. Știam că nu am cum să scap mai târziu. Pentru mine a fost perfect logic să dau o fugă la Pri-Con și să arunc repede o privire.

- Numești asta logică perfectă? Jasper se ridică în picioare. Se duse spre ea. Dacă ticălosul care a stins luminile avea în gând mai mult decât să te sperie? Dacă nu ai fi avut noroc cu platforma pe roți?

Ea miji ochii.

- Nu ai nici un drept să fii furios pe mine. Am luat o decizie perfect rezonabilă având în vedere circumstanțele.

- Rezonabilă? El se opri drept în fața ei și coborî și mai mult vocea. Cine știe ce avea de gând tipul acela?

- Nu îndrăzni să îmi vorbești pe tonul acesta. Dă-mi voie să-ți amintesc că ținta șantajistului este familia mea. Dacă stai să te gândești, este problema mea, nu a ta.

- Nu.

Olivia îl privi feroce.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Vreau să spun, zise el foarte încet, că asta nu mai este doar problema ta.

- Ce spui acolo?

- Azi-dimineață, pe scaunul din față al jeepului, am găsit un bilet de șantaj.

Pentru câteva clipe, ea nu păru să înțeleagă. Apoi, ochii ei sclipiră plini de înțeles.

- O, Doamne! șopti ea. Dar ce...?

Jasper nu spuse nimic. Îi privi chipul inteligent în timp ce făcea conexiunile.

- Înțeleg. Olivia se întoarse și se lăsă încet pe scaunul de lângă fereastră. Își adună genunchii și își prinse mâinile peste ei. Cam aici se termină teoria noastră că șantajistul folosește informații din dosarele unchiului Rollie, spuse ea în cele din urmă.

- Nu neapărat.

Ea îl privi cu atenție.

- De ce spui asta?

Jasper merse în fața ferestrelor care dădeau spre turnul Space Needle.

- Eu și cu Rollie aveam abordări similare în ceea ce privește afacerile. Ți-am spus, înainte să închei afacerea, l-am verificat în amănunțime. Probabil că și el m-a verificat serios înainte să semneze cu mine acel contract.

- Și?

- Este posibil ca el să fi descoperit ceva, spuse Jasper.

- Orice ar fi fost, este evident că el nu a crezut că este foarte important, spuse Olivia. Până la urmă, a mers înainte și a semnat contractul cu tine.

- Asta probabil pentru că ceea ce a găsit nu avea legătură directă cu mine. Jasper privi intens clădirea Needle. Este vorba despre altcineva. Cineva care a murit acum mai bine de opt ani.

- Nu înțeleg. Dacă nu te implică pe tine, de ce ar veni un șantajist la tine cu amenințări?

- Din același motiv pentru care pe tine te-a amenințat cu lucruri care ar răni oameni din familia ta.

Olivia oftă.

- El știe că vei dori să protejezi pe cineva care ar avea de suferit dacă informația ar deveni publică?

- Da. Jasper se întoarce și o văzu cum îl privea cu ochi limpezi, inteligenți. Acum opt ani am făcut mari eforturi să ascund niște informații despre fratele meu vitreg, Fletcher. Am crezut că am reușit. Dar, evident, se pare că am eșuat.

Ea îl privi fix.

- Și acum ce urmează?

Jasper zâmbi cu amărăciune.

- Acum va trebui să îți spun ce nu am mai spus nimănui în opt ani.

Olivia se încordă.

- Jasper, poate că nu trebuie să știi asta. Dacă ai prefera să nu...

- Trebuie să știi, spuse el. Tu mi-ai spus secretele tale. Acum ți le voi spune pe ale mele. Suntem implicați amândoi în asta.

Pentru un moment, ea păstră tăcerea, apoi încuviință din cap.

- Ascult.

El își puse gândurile în ordine, căutând cu ce să înceapă. Era ciudat, își zise el. Avea informația îngropată într-un colț îndepărtat al minții, dar când vru să caute, o găsi mult prea ușor.

- Fletcher era cu câțiva ani mai mare decât mine. Când eram copil, îl idolatrizam. El petrecea timp cu mine. Îmi arăta lucruri.

- Ce fel de lucruri?

Jasper ridică din umeri.

- Tot felul de lucruri pe care tatăl meu nu a avut nici odată timp să mi le arate. Cum să pescuiesc. Cum să joc baschet. Cum să port un smoching.

- Înțeleg.

- Era un om de vânzări înăscut. Oamenii reacționau la el. Avea un fel anume de a face lumea să pară un loc mult mai palpitant.

- Cunosce genul. Impresionant. Așa era și Logan.

- Fletcher trecea de la un loc de muncă la altul. A lucrat pentru tata o vreme. Apoi a continuat la niște case de brokeraj și investiții. Adora senzația de adrenalină care este asociată piețelor financiare. Mereu era în căutarea următoarei afaceri grozave. Dar adrenalina este ca orice alt drog. Odată ce devii dependent de ea, ai nevoie de o doză din ce în ce mai mare.

- Ce s-a întâmplat?

Jasper se întoarse la fereastră.

- S-a întâmplat că atunci când am terminat facultatea, Fletcher a sugerat să intrăm în afaceri împreună. Am format Sloan&Associates. Făceam o echipă bună. Eu aveam un instinct bun pentru alegerea proiectelor potrivite pentru a le susține. Fletcher avea darul de a convinge investitorii să-și pună banii la bătaie pentru companiile pe care le selectam eu.

- Continuă.

- Pentru o vreme, lucrurile au mers bine. Fletcher s-a însurat cu o femeie pe nume Brenda. Au avut doi copii,

pe Kirby și pe Paul. Eu m-am însurat cu Rachel Sands. Ea era vicepreședinte la firmă.

- Acesta era mariajul bazat pe interese de afaceri pe care l-ai menționat la un moment dat? întrebă Olivia.

- Da. Totul s-a destrămat când Kirby și Paul au venit să locuiască cu mine după ce Fletcher și Brenda au murit într-un accident la schi. Rachel nu era încântată de ideea de a fi mamă, mai ales nu pentru doi băieți mici care nici măcar nu îi erau rude.

- Cum a fost să devii tată?

Jasper se întoarse ușor spre ea și se sprijini cu un umăr de cadrul metalic al ferestrei.

- Câteodată a fost destul de greu, dar am supraviețuit cu toții.

Ea îi zâmbi.

- Știi ce? Pun pariu că ai fost un tată minunat.

Comentariul îl surprinse.

- De ce ai spune asta?

Ea ezită, de parcă trebuia să își caute cuvintele potrivite.

- Pentru că ești genul de om care se ține de cuvânt odată ce și-a luat un angajament. Să te ții de treabă este mare parte din ceea ce contează atunci când ești părinte.

El se încruntă.

- Sunt multe alte lucruri care contează atunci când ești tată, mai mult decât să te ții de treabă.

- Nu, spuse ea. Nu sunt. Nu mă pot gândi la altceva mai important decât să fii acolo pur și simplu, tot timpul, la bine și la greu.

Privirea ei directă îl făcu să se simtă incomod. Jasper era conștient că o căldură ciudată îi cuprinse fața. El spera doar să nu fi făcut ceva chiar stupid, cum ar fi să se înroșească.

Își dresе glasul.

- La câteva luni după ce Kirby și Paul au venit să locuiască cu mine, unul dintre proiectele de investiții de care Fletcher se ocupa în principal și care fusese vândut unui consorțiu de investitori a început să o ia la vale.

- Ce s-a întâmplat?

- Mi-a luat ceva vreme să aflu, spuse Jasper încet. Lucrurile aproape că mi-au explodat în față când mi-am dat seama că Fletcher i-a înșelat pe toți, inclusiv pe mine.

- O, Jasper!

- Da. Jasper își masă absent ceafa. Nu te voi plictisi cu detaliile. Mi-a luat aproape trei luni să trec prin ele. Dar ideea este că toată investiția a fost o fraudă totală. Echivalentul unei scheme piramidale foarte complicate. Dumnezeu știe cum a vrut Fletcher să reușească să facă asta. Cred că s-a gândit că ar putea să continue să facă asta ca la un joc de trei cărți.

- Și tu ce ai făcut?

- M-a costat o groază și aproape că am dat faliment înainte să se termine totul, dar în final am reușit să anulez înțelegerea și să plătesc o parte din investiția consorțiului. Clienții nu au fost fericiți când le-am spus că s-au produs niște greșeli în proiecțiile originale, dar cel puțin nu au fost fraudate.

- Și după ce ai curățat mizeria, ai distrus dovada implicării lui Fletcher, nu?

- Da.

Ea se ridică în picioare și veni spre el. Ochii ei erau adânci și profunzi.

- Pentru că nu ai vrut ca Kirby și Paul să afle vreodată că tatăl lor a fost un hoț și un șarlatan.

- La naiba, chiar mie mi-a venit greu să cred când am aflat adevărul. Nu am vrut ca amintirea lui să fie întinată în ochii lor. Până la urmă, el a fost tatăl lor.

Ea zâmbi.

- Crede-mă, te înțeleg.

Se simți ușurat. Se gândi la dorința ei de a le proteja pe Nina și pe Zara și pe toți oamenii din jurul ei.

- Da, înțelegi, nu-i așa?

- Spune-mi, după ce ai lămurit încurcăturile lăsate de Fletcher, ai început să verifici potențialii clienți?

El zâmbi cu amărăciune.

- Ai putea spune că acest incident m-a învățat o lecție. Am învățat multe despre importanța informației. Dacă nu poți să ai încredere în fratele tău mai mare, atunci în cine poți să ai?

Ea îl atinse pe braț, dar nu spuse nimic.

- Asta e tot. Am ars toate documentele pe care le-am putut găsi despre schema lui Fletcher. Până când am găsit azi-dimineață biletul de șantaj în mașina mea, am crezut că am distrus toate dovezile.

- Dar poate că unchiul Rollie a găsit ceva și a păstrat un document.

- Da. Jasper se gândi la dulapurile din subsolul lui. Cred că nu îl pot învinovăți. Și eu am aceleași obiceiuri proaste.

Olivia îi studie chipul.

- Ce a fost a fost. În curând amândoi vom primi noi vești de la șantajist. Avem nevoie de un nou plan.

- Este adevărat. El îi atinse ușor degetele cu ale lui. Avem multă informație cu care să lucrăm și cred că știu de unde mai putem obține.

- De unde?

- De la Silas, de la Pri-Con Self-Storage.

Ea se încruntă.

- Te duci înapoi acolo să vorbești cu el?

- Da, de fapt, chiar acum. Jasper o dădu ușor la o parte din calea lui. Traversă camera și își luă sacoul de pe spatele canapelei. Lacătul acela de la depozitul lui Rollie părea nou, nu-i așa?

- Da.

- Dacă șantajistul a spart lacătul, a luat ce era înăuntru și apoi a pus un lacăt nou ca să pară că nimeni nu a deschis ușa?

Ea făcu ochii mari.

- Bine gândit. Dacă cineva a golit întregul conținut al boxei în ultima lună, Silas ar trebui să știe. Făptașul ar fi trebuit să folosească liftul ca să aducă totul la parter și să încarce într-o mașină sau într-un camion.

- Da. Cu puțin noroc, Silas ar trebui să aibă o evidență a intrărilor și ieșirilor. Biroul lui părea destul de organizat. Nu am nevoie decât de un nume.

Olivia se încruntă.

- Dar totuși Silas nu a menționat pe altcineva care să-l fi întrebat de numărul 490. Ai văzut cum e sistemul, dacă îți știi numărul, te duci înăuntru fără prea multe

întrebări. Ea se uită la ceas. Mi-aș dori să vin cu tine, dar am o întâlnire cu Todd și cu Dixon Haggard.

Jasper se îndreaptă spre ușa de la intrare.

- O să-ți spun ce aflu de la Silas.

- Bine.

Își luă geanta, și-o puse pe umăr și se grăbi după el.

- Că veni vorba, spuse Jasper în timp ce ieșeau pe hol. În după-amiaza asta îl voi concedia pe Melwood Gill.

Olivia scoase o exclamație indignată și se întoarse spre el. În spatele lentilelor ochelarilor săi, Jasper văzu flăcări verzi în ochii ei.

- Despre ce vorbești? Ea îi blocă drumul spre lift. Nu îl poți da afară pe bietul Mel. Nu voi permite asta!

Jasper trecu pe lângă ea și apăsă butonul de la lift.

- Olivia, Gill este vinovat de mai mult decât de un management slab! A fraudat Glow în ultimele patru luni cu peste 150 000 de dolari. Ce vrei să fac? Să-i dau o medalie?

Ea încă îl privea fix, cu gura deschisă, când el o luă încet cu el în lift.

capitolul 20

Jucătorul de șah calculează noile poziții pe care oponentul le ocupase. Elementul imprevizibil din strategia celui alt devenise mai evident.

Și mai greu de anticipat.

Era timpul să înlătore una dintre piesele de pe tablă.

capitolul 21

24 de ore. După trei sferturi de oră, în timp ce stătea cu Todd și cu Dixon în vechiul depozit de pe chei, Olivia încă era furioasă. Cei doi bărbați parcurgeau planurile pentru steagul uriaș și strălucitor care urma să se desfășoare din tavan în spatele podiumului.

Discuția cu Jasper durase cât parcursese distanța scurtă de la apartamentul ei până la studioul Light Fantastic. Ea se luptase încontinuu și reușise să îi obțină lui Melwood Gill un răgaz de 24 de ore.

Dar asta nu va ajuta prea mult, se gândi ea. Era clar că Jasper deja luase decizia.

„150 000 de dolari? Melwood Gill?” Era un gând cutremurător. Jasper se înșela.

- Ador conceptul de steag luminat, Olivia. Dixon privi în sus spre tavanul de lemn. Îl și văd acum, desfășurându-se în spatele lui Eleanor chiar când ea își termină discursul.

- Steagul este suficient de mare încât să ofere un impact vizual puternic, sper?

- Este un steag foarte mare, îl asigură Olivia. Când este desfăcut, va cădea pe toată lungimea, din tavan până la podeaua scenei din spatele doamnei Lancaster.

Todd se uită cu îndoială.

- Un steag luminat?

- Așteaptă și o să vezi, spuse Olivia. E foarte dramatic. El rumegă această informație.

- N-o să arate de prost gust?

Ea îl privi fix.

- Nu. Va arăta patriotic.

- Îmi place, spuse Dixon și îl privi cu răceală pe Todd. Nu înțelegi importanța aspectului vizual. El o privi pe Olivia. Cum funcționează luminile? Vor lumina steagul?

- Nu, este tehnologie de ultimă oră. Am folosit unele dintre cele mai noi dispozitive de la Glow, Inc. Fibrele luminescente roșii, albe și albastre sunt țesute direct în materialul steagului. Publicul va vedea dungi strălucitoare roșii și albe și un fundal albastru, luminos, în spatele stelelor.

- Fantastic! Dixon părea impresionat. La finalul discursului, toate luminile din cameră se sting simultan. Atunci steagul luminat coboară pe toată lungimea în spatele lui Eleanor.

- Asta este ideea, confirmă Olivia. Efectul va fi accentuat cu muzică. Apăsarea unui singur buton de pe panoul de control din spatele cortinei va declanșa totul.

- Ea va fi încadrată de strălucirea roșie, albă și albastră a steagului american. Dixon încuviință din cap, încântat. Perfect.

- Ea candidează pentru postul de guvernator, nu de președinte, spuse Todd.

Dixon se încruntă.

- Chantry, tu mulțumește-te să scrii discursuri. De imaginea ei mă ocup eu.

Todd ridică din umeri.

- Un politician care pare prea ambițios poate să demotiveze electoratul.

- Vrem să insuflăm sentimentul că Eleanor este un viitor lider pentru această țară, se răsti Dixon. Pentru presă o să fie o imagine grozavă.

Todd strânse din maxilar.

- Chestia asta cu steagul și muzica mi se pare cam ostentativă.

Dixon îl privi cu dispreț.

- Bine ai venit în lumea minunată a campaniilor media moderne. Nu există prea multe efecte speciale.

- Nu vreau ca toate împopoțonările astea să distragă atenția de la mesajul principal, spuse Todd.

- Dar ea trebuie să fie mai întâi aleasă, ca să își poată implementa agenda, nu-i așa? Dixon se întoarse din nou spre Olivia. Ochiul îi scăpărau de furie, dar vocea lui nu trăda asta. Îmi place. Vom continua cu planurile tale.

Todd nu spuse nimic, dar nici nu îl contrazise.

Olivia își dresă glasul politicos.

- Dacă sunteți mulțumit, aș vrea să încheiem întâlnirea. Am un eveniment important programat pentru mâine-seară. Vom fi foarte ocupați la studio.

Dixon încuviință din cap.

- Este vorba cumva despre lansarea Camelot Blue?

- Exact.

El se uită la ceas.

- Ne vedem acolo. Eleanor și-a eliberat programul ca să poată ajunge.

„Pun pariu că așa a făcut“, se gândi Olivia. Și la fel și rivalii ei, dacă ar putea obține invitații. Atât de mulți

oameni cu bani la un loc aveau să fie o atracție irezistibilă pentru toți candidații.

Un sfert de oră mai târziu ea se întoarse la birou. O așteptau o mulțime de mesaje preluate și de faxuri. De-abia începu să se uite peste ele când Zara băgă capul pe ușă.

- Am terminat lista.

Olivia ridică privirea.

- Ce listă? Apoi își reaminti totul într-o clipă. Reuși să schițeze un zâmbet. A, da, desigur. Lista ta.

Zara intră în birou. În ochi i se citea satisfacția.

- A trebuit să mă uit peste toate articolele pe care le-am decupat din ziare de-a lungul timpului ca să obțin o parte din aceste nume. Pot să spun că mi-au trezit multe amintiri vechi. Dar cred că i-am adunat pe toți.

Olivia se hotărî să nu îi spună Zarei că ideea listei se dovedise a fi o pierdere totală de timp, pentru că investigația luase o altă turnură. Făcu un efort să pară entuziasată.

- Super! zise ea. Dă-mi-o și i-o dau mai departe lui Jasper. El îl va contacta pe detectivul particular.

- Eu pun pariu că e Beatrice Hanford. Zara îi dădu Oliviei un dosar gros cu nume scrise cu grijă pe pagini capsate împreună la colț. Mereu a fost foarte invidioasă pe mine. După ce am primit rolul Sybil în *Crystal Cove*, lucrurile s-au înrăutățit.

- Îi voi spune lui Jasper să o treacă pe Beatrice Hanford în capul listei. Ezită. Nu ai mai primit și alte mesaje de la șantajist, nu?

- Nu, slavă Cerului! Dar sunt sigură că este doar o chestiune de timp.

Era mai degrabă faptul că șantajistul își îndreptase atenția spre prada mai bogată, se gândi Olivia. Dar nu spuse nimic. Avea senzația că Zara ar fi dezamăgită dacă ar afla că șantajistul își pierduse interesul față de ea.

Olivia puse lista Zarei în geantă.

- Totul este gata, pentru ca echipa noastră să înceapă mâine la prima oră lucrul la Vila Enfield?

- Da. Am vorbit și cu managerul companiei de catering ca să mă asigur că nu sunt probleme.

- Mulțumesc. Trimite-l aici pe Bolivar, te rog. Vreau să mă uit încă o dată peste planurile de iluminat.

- Imediat. Zara zăbovi în ușă. Ți-am spus că a sunat mama ta aseară?

- Nu.

Olivia se întoarce la grămada ei de mesaje.

- Am avut o discuție plăcută. Ea voia să știe cum mai merg lucrurile la Glow.

Olivia ridică privirea, încruntată.

- În cazul acesta, de ce nu m-a sunat pe mine?

- Pentru că, spuse Zara, voia să știe ce se petrece de fapt între tine și Jasper Sloan și era destul de sigură că de la tine nu va scoate tot adevărul.

Olivia bătu cu degetele pe masă.

- Cineva a bârfit. Probabil mătușa Rose.

- Ar fi putut fi mulți oameni, după cum știu familia asta. Zara îi zâmbi încurajator. I-am spus să nu se îngrijoreze.

Olivia oftă.

- Totul este în regulă în Tucson?

- O, da. Candace era puțin supărată pe tatăl tău pentru că ieri a jucat golf fără să poarte pălăria. Ea spune că mereu trebuie să îi aducă aminte să se dea cu cremă solară și să își acopere capul când iese pe terenul de golf.

- Pălăria lui. Olivia auzi un zgomot strident.

Ea privi în jos și văzu că tocmai mototolise un bilețel galben într-o mână. Nu văzu mesajul scris pe el.

Ceea ce văzu fu o imagine mentală bruscă, clară, a pălăriei moi pe care mama ei i-o dăduse tatălui ei să o țină în buzunarul de la spate al pantalonilor. I-o cumpărase după ce dermatologul îi îndepărtase niște porțiuni întărite de piele, provocate de expunerea la soare. Diagnosticul fusese unul extrem de comun, keratoză actinică. Nu era periculoasă, dar dacă era lăsată netratată se putea transforma în cancer de piele.

Melwood Gill trecuse recent printr-o sperietură legată de un posibil cancer la piele.

Melwood Gill, șantajist? *Imposibil*. Nu Melwood. Ea trăgea concluzii pripite.

Intuiția era ceva foarte bun, dar nu te puteai baza pe ea pentru ceva atât de important.

Aici era nevoie de logică.

Cuvintele lui Jasper îi sunară în urechi. „Șantajul este mereu ceva personal.”

Șantajistul știa multe despre programul ei și al lui Jasper. Avea informații pe care le știuse doar Rollie. Melwood lucra la Glow de mai bine de douăzeci de ani. Rollie se baza pe el. Dată fiind poziția lui în cadrul departamentului de contabilitate, era probabil să știe mai multe despre Rollie și Glow, Inc. decât oricine altcineva din companie. Dacă *într-adevăr* fraudase fonduri mai multe luni, nu se putea ști până unde își băgase nasul.

Oricine ar fi fost capabil să fraudeze fonduri de la un angajator care avea încredere în el era capabil să răscolească prin dosarele unui om mort.

Capabil și de șantaj?

- Olivia? Zara părea îngrijorată. Dragă, s-a întâmplat ceva?

- Nu. Olivia îi zâmbi rapid, liniștitor. Nimic. Mă gândeam la evenimentul de mâine-seară.

- Nu îți face griji. Evenimentul Camelot Blue va fi de un succes răsunător. O să vezi.

Zara ieși pe ușă, urmată de eșarfa de mătase.

Olivia așteptă până când rămase singură, apoi înșfăcă telefonul.

- Biroul domnului Sloan.

- Mătușă Rose, eu sunt, Olivia. O să ți se pară o întrebare bizară, dar mă întrebam dacă l-ai văzut vreodată pe Melwood Gill purtând o pălărie după ce a fost operat de cancer de piele?

- O pălărie? Da, sigur. Operația l-a speriat rău de tot, știi. El mi-a spus că acum este foarte atent. Nicio dată nu iese afară fără pălărie și fără să se dea cu cremă de soare.

- Dar l-ai văzut vreodată purtând o pălărie?

- Cerule, da! Are câteva pălării din acelea moi în biroul lui. Știi, în genul acelor pe care oamenii le poartă pe vapoare. Am observat că în general are una în buzunarul de la spate, când se pregătește să iasă din clădire. De ce întrebi?

Oliviei i se uscă gura.

„Pas cu pas“, se gândi ea. „Menține logica corectă.“

- Am găsit una care se potrivește acestei descrieri alaltăieri, când plecam de la Glow. Mi-am amintit că tata poartă una similară în Tucson din cauza soarelui. M-am gândit că poate Melwood a fost sfătuit să poarte una asemănătoare și că pălăria pe care am găsit-o poate este a lui. „Slab, Olivia, foarte slab.“

Din fericire, Rose păru să nu observe.

- Pot să îl întreb, dacă vrei.

„Nu!“

Olivia închise ochii și se forță să pară calmă și degajată.

- Nu e nevoie să faci asta. O s-o las la departamentul de contabilitate data viitoare când ajung în clădire. Mulțumesc, mătușă Rose.

Olivia închise telefonul și se lăsă înapoi pe scaun, gândindu-se cu furie. Ea făcea prea multe presupuneri forțate. Probabil că exagera. Jasper părea convins că Gill era un escroc. În mod clar ea nu voia să îi furnizeze și mai multe motive să fie împotriva lui Melwood dacă nu era absolut sigură că el era vinovat.

Își dădu seama că mai trebuie să verifice un singur lucru. Dacă Melwood fusese cel pe care îl lovise cu platforma în această dimineață, atunci el nu putea să fi fost la birou când ea era la Pri-Con Self-Storage.

Ridică receptorul și formă numărul de la departamentul de contabilitate al Glow.

De partea cealaltă a liniei răspunse o voce stridentă, precisă.

- Contabilitatea. La telefon Barry Chantry.

- Barry? Olivia la telefon.

- Bună, verișoară. Ce faci?

- Sunt destul de ocupată aici la Light Fantastic. Uite, am o întrebare scurtă. S-ar putea să ți se pară ciudat,

dar mă întrebam dacă ai observat dacă azi-dimineață Melwood Gill a lipsit din birou o vreme.

- Gill? Da, cred că a spus ceva despre o programare la medic. De ce?

- Nimic. Olivia se forță să respire. Sunt doar puțin îngrijorată în privința lui, asta e tot. Cu transferul și toate astea, știi.

- Gill mereu a fost așa, mai încordat din fire, spuse Barry ca să facă conversație. După povestea cu cancerul starea lui de spirit s-a înrăutățit. Dar transferul chiar l-a agitat.

- Mulțumesc, Barry. Îmbrățișează-o pe Millie și pe gemene.

- Se face. Auzi, e ceva adevărat din zvonurile despre tine și Sloan?

- Barry, poți mai mult decât să dai crezare zvonurilor.

- Ar face lucrurile mai ușoare.

Ei îi displăcu falsa inocență din vocea lui.

- Ce anume ar face lucrurile mai ușoare?

- Dacă tu și Sloan ați... știi tu...

- Nu, Barry, nu știu. Dacă eu și Sloan am face ce anume?

- Dacă ați avea o relație serioasă. Și dacă poate chiar v-ați căsători.

- Barry!

- Ei bine, știi, ar îndeplini visul unchiului Rolii de a păstra Glow o companie de familie.

- La revedere, Barry.

Olivia închise telefonul înainte ca vârul ei să mai apuce să facă sugestii pe tema păstrării Glow în familie.

Ea stătu o vreme pe gânduri. După câteva minute se ridică să pregătească o altă infuzie de cafeină.

Își spuse că erau multe întrebări la care trebuia să găsească un răspuns înainte să facă următoarea mișcare, timp în care puse o lingură de cafea neagră, franțuzească în filtru.

Cea mai importantă întrebare era, presupunând că Melwood era șantajistul, cum pusesese mâna pe dosarele lui Rollie și ce făcuse cu ele?

Olivia se gândi la incendiul din biroul unchiului ei. Avusese loc la doar o zi după ce orașul aflase că Rollie murise. Melwood Gill? El fusese printre primii care știuse că angajatorul lui era mort.

Olivia simți fiorul adrenalinei. Toată lumea spunea că în ultimul timp bietul Melwood nu părea el însuși. Înainte să termine acest gând, telefonul sună din nou. Ridică receptorul.

- Light Fantastic, Olivia la telefon.

- Bună, Olivia. Sunt Andy Andrews de la *Hard Currency*.

- Andrews? Olivia se extrase din labirintul morbid plin de speculații care se învârtea în jurul ei. Ai mult tupeu să mă suni după ce ai scris articolul acela despre Orașul de Staniol.

- Olivia, nu ai simțul umorului? Andy chicoti. Am crezut că vei aprecia mențiunea.

- Trebuia să apreciez Orașul de Staniol? Fii serios.

- Îmi pare rău, spuse Andy cu detașare. Am încercat doar să adaug puțin haz articolului. Dar Orașul de Staniol, așa cum spunem noi în domeniu, deja nu mai este o știre. Te sun în legătură cu știrea de mâine.

- Care este? întrebă Olivia cu precauție.

- Vorbește-mi despre ce s-a întâmplat cu picturile lui Logan Dane după moartea lui, și îți promit că atunci când voi scrie articolul despre petrecerea de lansare a firmei Camelot Blue, va părea că evenimentul a fost organizat de Disney.

Olivia strânse telefonul în mână.

- Îți voi da același răspuns pe care îl dau oricui. În ceea ce privește subiectul Logan Dane, nu am absolut nimic de comentat.

- Este adevărat că păstrezi undeva picturile lui și că le vinzi câte una din când în când ca să nu inunzi piața și să scadă prețurile?

- La revedere, Andy.

Olivia trânti receptorul în furcă.

Se întrebă dacă versiunea lui Crawford Lee Wilder a legendei lui Logan Dane o va urmări toată viața.

*

Jasper îl privi pe Todd.

- Nu mă înțelege greșit. Mă bucur că ai venit la mine la birou pentru a te prezenta. Eu doar mă întrebam dacă într-adevăr motivul pentru care te afli aici este că te îngrijorează viitorul companiei Glow, Inc. sau fiindcă îți faci griji pentru sora ta?

- Tu ce crezi? Todd nu acceptă scaunul oferit de Jasper. Se duse la fereastră. Doar pentru că majoritatea membrilor familiei Chantry pe care i-ai cunoscut până acum sunt preocupați de locurile lor de muncă și de pensiile de la Glow nu înseamnă că toți sunt la fel.

- Mă bucur să aud asta. Jasper se lăsă pe spătarul scaunului. Face diferența.

Todd îi aruncă o privire rapidă și enervată înainte să se întoarcă cu fața la fereastră.

- Nu e vorba că nu le pasă de ea, știi. Problema este că toți cred că ea își poate purta singură de grijă. Ei se așteaptă ca ea să aibă grijă de ei, nu invers.

- Și eu am aceeași impresie, spuse Jasper sec.

- Mare parte este vina unchiului Rollie. El mereu a spus că ea i-a moștenit creierul pentru afaceri. Todd strânse din dinți. Avea dreptate. Dar Olivia nu a vrut niciodată să preia Glow. Ea adoră Lights Fantastic.

- I se potrivește.

- Unchiul Rollie știa asta. Dar de când era mică i-a inoculat ideea că, după ce el nu va mai fi, ea va trebui să se asigure că Glow rămâne în familie. A fost o povară mare de pus pe umerii unui copil.

- Ai luat în calcul și posibilitatea ca în cele din urmă el să se fi decis să nu îi acorde ei toată responsabilitatea pentru Glow? Întrebă Jasper încet. Poate că de aceea a încheiat contractul cu mine. Poate că asta a fost o modalitate de a o elibera de această responsabilitate.

Todd miji ochii.

- Asta nu are nici un sens. Unchiul Rollie a intenționat să îți dea înapoi ce-ți datora. El nu a vrut niciodată să moștenești jumătate din Glow.

- 51%, îl corectă Jasper ușor. Și ia în calcul că Rollie avea 83 de ani. Cine știe ce intenționa? Un lucru îți pot spune sigur.

- Care este acela?

- Rollie nu se grăbea să scape de împrumutul pe care i l-am dat. Potrivit termenilor din contractul nostru, primele plăți de returnare erau programate să înceapă abia peste doi ani. Toate plățile pe care le-a făcut înainte să moară au fost numai dobânzi.

- De ce ai fost de acord cu asta?

Jasper ridică din umeri.

- Așa am simțit. Mereu am avut un simț bun în materie de afaceri.

- Iar în cazul acesta s-a potrivit de minune, nu-i așa? Todd îl privi neîncrezător. Ai ajuns să deții jumătate dintr-o companie care va produce, cu siguranță, mulți bani în anii care vor urma.

- 51%, îl corectă Jasper. Dețin puțin mai mult decât jumătate din companie. De ce trebuie să le reamintesc tuturor?

În acea seară, la ora șapte, Jasper intră în studioul Light Fantastic cu o grămadă de cutii de mâncare la pachet.

Bolivar îl interceptă la cinci metri de ușă.

- Spune-mi, te rog, că într-una dintre cutiile alea este pizza, spuse el.

- Cutia de jos. Servește-te.

Bernie și Matty îi ieșiră în cale. Amândoi se uitau cu jind la teancul de cutii din brațele lui. El le dădu fiecare câte o cutie cu mâncare.

- Sendvișuri cu focaccia.

- Minuat. Bernie desfăcu imediat cutia cu poftă.

- Domnule Sloan! Zara îi oferi zâmbetul lui Sybil, personajul ei. Ce bine îmi pare să vă văd în această seară. Presupun că nu...

- Mâncare thailandeză Phad Thai, semipicantă.

- Una dintre preferatele mele, murmură ea, ușurându-l de altă cutie.

Până când intră pe ușa biroului Oliviei, mai rămăsese cu o cutie cu tăiței de hrișcă cu legume de mare, wasabi și sos.

Ea îl privi prin ochelarii ei de marcă în timp ce făcea loc pe un colț de masă. Jasper puse jos cutia și scoase capacul.

- Ce faci aici? întrebă ea, în timp ce el lăsa două pun-guțe cu bețișoare chinezești și șervețele pe birou.

- Te hrănesc. Ai observat că de câteva zile fac asta des?

- De ce?

- E ora cinei.

Ea se uită la ceas și se încruntă.

- Dumnezeule! Nu mi-am dat seama. Suntem blocați aici, ne pregătim pentru mâine-seară. Aș face bine să le spun și celorlalți să ia o pauză.

- Sunt în pauză chiar acum, zise și își trase un scaun.

- Bine. Ea examinează conținutul cutiei cu mare interes.

Ce ai aici?

- Tăiței și alge.

El îi dădu un set de bețișoare.

- Mulțumesc. Olivia lăsa deoparte hârtiile la care lu-cra și începu să mănânce cu bețișoarele. Unde ai fost toată după-amiaza?

- E o poveste lungă. El luă cealaltă pereche de bețișoare. Trebuie să vorbim.

- Vorbește, spuse ea, cu gura plină de tăiței înmuiați în sos și pastă wasabi verde și iute. Ai avut noroc cu angajatul de la Pri-Con Self-Storage?

- Silas a fost de mare ajutor în felul său propriu. Jasper înmuie niște tăiței în sos. Mi-a spus că la etajul patru nu s-a eliberat nici un spațiu de depozitare în ultimele două luni, cel puțin. Și a fost foarte clar cu privire la faptul că nimeni nu ar fi putut scoate tot conținutul unui depozit fără ca el să știe.

- Deci, ce s-a întâmplat cu lucrurile pe care unchiul Rollie le-a depozitat în spațiul cu numărul 490?

Jasper scutură din cap.

- Nici măcar nu știm sigur dacă a avut ceva depozitat în acel loc.

- De ce ar fi plătit chirie pentru un spațiu pe care nu îl folosea?

- Poate plănuia să pună ceva acolo, dar nu a mai apucat să o facă.

Se lăsă tăcerea.

- Jasper?

Ceva din tonul ei îl făcu să se uite la ea cu mare atenție. Îl privea cu ochi enigmatici.

- Ce este?

- În după-amiaza asta mi-a venit o idee. Am făcut niște verificări. Încă nu sunt sigură și nu am absolut nici o dovadă, dar...

- Spune repede.

- Două cuvinte: Melwood Gill.

Jasper ezită în timp ce asimilă informația.

- Corectează-mă dacă greșesc, dar aveam impresia că este scopul tău în viață să îl aperi pe bietul Melwood.

Ea se foi pe scaun.

- Recunosc că pare destul de vrednic de milă. Și în ultimele luni parcă nu a fost el însuși.

- Este un delapidator. Ce te face să crezi că este și șantajist?

- Pălăria lui.

capitolul 22

Olivia privea tristă prin parbrizul stropit de ploaie în timp ce Jasper îi conducea mașina pe străzile liniștite din Queen Anne. Casele confortabile, solide și clădirile de apartamente cu fațadă din cărămidă pavau dealul care dădea spre centrul orașului și spre golful Elliot. Nu era cel mai bogat cartier din Seattle, dar Olivia știa că pe ici, colo, pe aleile și intrările din Queen Anne locuiau și familii cât de cât înstărite.

- Melwood locuiește aici de când mă știu, spuse Olivia. Odată mi-a spus că locuința lui a fost a părinților săi. El a moștenit-o.

Olivia constată că se bâlbâia. Un semn clar de nervozitate. Încercă să se calmeze.

Jasper nu o privi în timp ce înainta pe strada șerpuită.

- Ești bine?

- Da, așa cred. Adevărul era că perspectiva confruntării cu Melwood Gill se dovedea mult mai tulburătoare decât anticipase. Cum poți să privești în ochi o persoană pe care o cunoști de mulți ani și să o întrebi dacă te șantajază?

- E simplu. Începi prin a-i spune că noi putem dovedi că el delapidază fonduri de la Glow de câteva luni. În timp ce va încerca să-și revină din șoc, îl vom lovi cu întrebările despre șantaj. Eu bănuiesc că Gill va ceda repede.

Cuvintele lui Jasper erau pline de o cruzime și de un calm care o uimira. Își întoarse repede capul spre el. Chipul lui era dur și neînduplecat în lumina apusului.

De ce era atât de șocată? se întreba ea. Intuiția o avertizase despre acest aspect al firii lui. Văzuse frânturi din ea din când în când. Ea nu putea să lase câteva partide de sex nemaipomenit să o orbească și să nu îi vadă adevărata fire. Își încrucișă brațele la piept.

- Să înțeleg că ai mai făcut astfel de lucruri și înainte? întreabă ea.

- În afaceri, se întâmplă.

- În afacerile mele nu s-a întâmplat niciodată, spuse ea tremurând.

- Dar acum, da, spuse Jasper încet.

Ea nu știu ce să răspundă.

- Următoarea stradă la dreapta.

Jasper viră și apoi trase pe dreapta într-un spațiu liber.

- O, Doamne!

Olivia privea scena prin parbriz.

Luminile strălucitoare ale ambulanței și ale mașinii de poliție se reflectau în strada udată de ploaie. Oamenii stăteau adunați în mici grupuri, unii țineau umbrele, privind activitatea cu fascinația morbidă rezervată scenelor de crime și accidente.

Olivia văzu un paramedic care închidea ușa ambulanței și se suia la volan. I se puse un nod în stomac.

- Casa lui Melwood este cea îngustă, cu un etaj, din stânga. Doar nu crezi că...?

Nu putu să termine întrebarea.

- Ar fi o coincidență al naibii de mare, nu-i așa? Jasper opri motorul, își puse cheile în buzunar și ieși din mașină. Mă întorc imediat.

Cu aerul lui obișnuit de autoritate și calm, se îndreptă spre cel mai apropiat ofițer de poliție.

Olivia deschise portiera și porni după el. Se opri când auzi o conversație între doi trecători.

- ...nu a fost atent. Nici măcar nu a văzut mașina. Știi, nu prea părea în apele lui în ultima vreme.

Olivia încremeni. Jasper deja vorbea cu poliștii. Ar putea la fel de bine să afle ce au vecinii de spus.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea o femeie între două vârste.

- A fost un accident, mașina a lovit și a fugit, spuse femeia. Nimeni nu a văzut nimic, dar am auzit o izbitură teribilă. Soțul meu a sunat la urgențe.

- Cine a fost lovit?

- Melwood Gill. Femeia arătă spre ferestrele întunecate ale casei înguste din mijlocul cvartalului. Acolo locuia. Mereu făcea o plimbare pe la ora asta în lunile de vară. Îți reglai ceasul după el.

Olivia strânse și mai tare cureaua de la geanta de umăr. Jasper își terminase conversația cu poliștii. Se îndreptă spre ea.

- Locuia? repetă cu grijă Olivia. La timpul trecut?

Femeia o privi.

- Am auzit pe cineva spunând că bietul Melwood a murit pe loc.

Patruzeci de minute mai târziu, Jasper parca mașina Oliviei pe locul ei din garajul clădirii de apartamente. Tulburarea de pe chipul ei îl făcu să se simtă neliniștit. Ea spusese foarte puține de când aflase de moartea lui Melwood Gill. El știa că ea calcula diferitele posibilități și ajungea la aceleași concluzii neplăcute ca și el.

Merseră spre lift în tăcere. Puțin mai târziu ieșiră din cabină, pe hol. El luă cheia din mâna ei și descuie ușa.

- Cred că amândoi trebuie să bem ceva, propuse el.

Intră în bucătărie să caute prin dulapurile ei. El știa că văzuse pe undeva o sticlă mică de coniac.

Olivia stătea și îl privea de pe partea cealaltă a bufetului.

- Încă nu îmi vine să cred. Lovit de o mașină care a fugit de la locul faptei.

- Da. El găsi coniacul și desfăcu sticla. O să fie o investigație. Dar dacă șoferul nu se predă, va dura mult până când poliția va descoperi proprietarul mașinii, dacă îl va descoperi.

- Te gândești la ce mă gândesc și eu, nu?

- Probabil. El termină de turnat coniacul în două pahare mici și se întoarse cu fața spre ea. Îi întâlni ochii întunecați prin deschiderea de deasupra bufetului din bucătărie. Dar amândoi ne putem înșela. Chiar s-ar putea să fi fost un accident.

Ea încuviință încet din cap.

- Este o părere generală că Melwood nu era în apele lui în ultima vreme. Poate că nu era atent când și-a făcut plimbarea în seara asta. Un șofer beat l-ar fi putut lovi și pleca de la locul faptei. Accidente se întâmplă.

- La fel și coincidențele, spuse Jasper încet. Dar nu am încredere în ele. Gill era un delapidator și poate că și un șantajist. El ar fi putut fi lovit intenționat de către cineva care îl voia mort.

Olivia luă paharul de coniac. Acesta îi tremură puțin în mână.

- Cineva ca mine sau ca tine sau ca mătușa Zara, vrei să spui.

- Nu tu și nici eu. El se sprijini cu spatele de bufet. Avem alibi.

- Și nici Zara, spuse Olivia cu o convingere absolută. Știu că nu a fost ea. Nu avea nici cea mai mică idee că îl suspectam pe Melwood. Ea încă speră ca șantajistul să fie unul dintre vechii ei rivali.

- Ceea ce nu știm este câți alți oameni ar fi putut fi pe lista de victime ale șantajului a lui Melwood.

- Adevărat. Ea luă o înghițitură de coniac și îl privi foarte fix. Dar dacă el obținea informații compromițătoare din dosarele unchiului Rollie, atunci trebuie

să presupunem că, dacă au mai fost și alte victime, sunt fie membri de familie, fie apropiați ai companiei Glow, Inc.

- Lista ar putea fi foarte lungă.

Olivia lăsă jos paharul și își sprijini coatele de bufet.

- Îmi dau seama că nu sunt obiectivă, dar, sincer, nu îmi pot imagina vreo rudă de-a mea recurgând la crimă pentru a opri pe cineva precum Melwood Gill.

- Nu trebuie să fie un membru al familiei. După cum ai spus și tu, ar putea fi cineva care este cumva legat de Glow. Poate cineva cu care Rollie a făcut afaceri.

Ea îl privi în ochi.

- Acum ce ne facem?

- Primul pas, spuse Jasper, este să aruncăm o privire prin dosarele personale ale lui Melwood Gill.

Ea se încruntă.

- Dosarele lui de la birou? Mă îndoiesc că Melwood ar fi păstrat la Glow vreo dovadă incriminatorie.

- Nu dosarele de la birou, spuse Jasper. Cele pe care le păstra acasă la el.

- Ce te face să crezi că acestea există?

Jasper își termină coniacul și puse paharul jos pe bufet.

- Pot să recunosc o fire obsesiv-compulsivă când întâlnesc una.

La puțin timp după ora unu dimineața, Olivia stătea tremurând pe scările din spatele casei lui Melwood Gill și se uita cum Jasper lovește cu un pumn înmănușat fereastra pe care tocmai o acoperise cu bandă.

Se auziră câteva sunete înăbușite și câteva clinchete, dar nimic care să indice un geam spart. Banda adezivă ținu pe loc majoritatea cioburilor.

- Sper să ai dreptate și Melwood să nu fi instalat vreodată un sistem de alarmă, șopti Olivia.

- Dacă ar fi făcut asta, ar fi lipit pe fiecare geam și ușă acele autocolante pe care ți le dau companiile de securitate.

- De unde știi asta?

- Pentru că acele autocolante avertizează hoții că există un sistem de alarmă și constituie prima linie

de apărare, spuse Jasper cu răbdare. De fapt, sunt unii oameni care nu fac nimic altceva decât să lipească acele abțibilduri.

- Da, dar...

Ea se întrerupse când el deschise ușa și intră repede în bucătărie.

Fusese o idee foarte proastă. Ea simțea în oase.

Dar mai știa și că nu putea să facă nimic altceva decât să îl urmeze pe Jasper înăuntru. Nu fusese ușor să îl convingă să o lase să vină cu el în această incursiune. Dacă acum i se făcea frică, probabil el ar fi petrecut tot restul nopții spunându-i „ți-am zis eu“.

În fața ei, Jasper părea o umbră mare și întunecată. El deja înainta în liniște prin bucătărie, în camera din față. Ea îl urmă repede, tresărind când pantofii ei cu talpă de cauciuc scârțâiră încet pe podeaua acoperită cu linoleum.

Jasper se opri puțin în living. Olivia se uită de jur împrejur. Draperiile nu fuseseră trase deoparte, lăsând să pătrundă suficientă lumină din stradă, încât să distingă o canapea, două fotolii și un televizor. Camera avea un aspect demodat, neîngrijit, de parcă nu se deranjase nimeni să redecoreze de multă vreme.

- Soția lui Melwood a murit acum mulți ani, spuse Olivia. El nu s-a recăsătorit niciodată. Mătușa Rose spunea că el a invitat câteva femei din firmă la cină, dar mereu se termina dezastruos.

- De ce?

- Mătușa Rose spunea că femeile povesteau că era ca și cum ar fi ieșit cu un robot. Înțeleg că Melwood nu era tocmai o fire spontană.

Jasper își întoarse capul spre ea, dar nu spuse nimic. Înainta spre un hol acoperit cu un covor subțire. Trecură de o baie. La capătul coridorului găsiră o cameră micuță cufundată în întuneric. Draperiile de la ferestre erau trase, iar lumina de afară nu putea pătrunde.

Se auzi un clic. O secundă mai târziu, raza subțire cât un creion de la lanterna lui Jasper străpunse umbrele. Pentru o clipă Olivia privi nedumerită scena haotică.

Apoi își dădu seama că se aflau într-un birou care fusese întors cu susul în jos. Dulapurile erau deschise. O mulțime de hârtii acopereau podeaua. Sertarele de la birou fuseseră golite. Conținutul acestora fusese împrăștiat pe covor.

- La naiba, spuse Jasper încet.

- Se pare că cineva a ajuns aici înaintea noastră.

Olivia auzi un mic scârțâit.

- Pantofii tăi? șopti Jasper.

- Nu. Ei i se uscă gura. Tavanul, cred.

- Mă temeam de asta. El stinse lanterna și rămase nemîșcat în cadrul ușii.

Scârțâitul se auzi din nou. Câteva secunde Olivia își ținu respirația. Persoana care cotrobăise prin biroul lui Melwood era încă în casă.

Jasper înaintă puțin prin intrarea întunecată. El se uită peste umăr la ea și ezită. Olivia îi citi intențiile, de parcă i-ar fi trimis un mesaj telepatic. El voia să urce la etaj, după oricine ar fi fost acolo, dar se temea să o lase singură aici jos.

Fu cuprinsă de furie. Ea nu avea de gând să îl lase să își riște gâtul într-o asemenea cascatorie stupidă. Îl luă de braț și scutură din cap, mimând: „Nici o șansă“.

Jasper privi înapoi spre holul întunecos. Ea simți la el ceva care semăna cu un zel de prădător. Dar în final încuviință șovăitoare din cap.

Ea scoase un mic oftat de ușurare, conștientă că prezența ei fusese un factor decisiv. Jasper nu voia să îi riște siguranța. O luă de mână, o trase foarte aproape de el și își apropie gura de urechea ei.

- Afară. Pe unde am intrat.

Ea dădu repede din cap în semn că înțelesese.

Împreună ieșiră încet înapoi pe hol. În dreapta lor se distingeia conturul întunecat al scării.

Olivia zări cu coada ochiului o umbră care se mișcă sus pe trepte. Lumina de la fereastră dezvălui o siluetă. Ținea mâinile ridicate deasupra capului și avea un obiect mare care părea greu.

- Jasper!

El era deja în mișcare, împingând-o puternic într-o parte. Se opri de perete cu suficientă forță încât să găfâie.

Ea îl privi neajutorată pe Jasper cum se năpustește asupra siluetei. Cei doi se izbiră cu un zgomot greu, surd, la mijlocul scărilor. Se auzi o bubuitură puternică, obiectul din mâinile borfașului zbură peste balustradă și se izbi de podea.

Olivia se dădu la o parte, iar Jasper și borfașul se rostogoliră pe trepte. Ea zări un chip cu trăsături distorsionate, deformate.

Grohăituri mormăite fură urmate de un găfâit înfundat.

Privi în jur cu frenezie, căutând ceva, orice ar fi putut fi folosit drept armă. Pe podea era obiectul mare și greu pe care intrusul voise să îl arunce spre capul lui Jasper.

Ea îl apucă cu ambele mâini și descoperi că era un ghiveci greu de aramă. Îl ridică și apoi își dădu seama cu groază că nu era atât de ușor să nimerească intrusul.

Jasper și oponentul său schimbau pozițiile cât clipeai din ochi, rostogolindu-se pe podea până în sufragerie. Olivia îi urmă, ținând sus ghiveciul.

Era evident că oponentul lui Jasper nu voia decât să evadeze. Se trăgea în sus, luptându-se să se elibereze. Jasper îl apucă de spatele jachetei. Intrusul își eliberă pe rând brațele din haină și fugi spre bucătărie.

Pașii tropăiau pe podea.

Jasper se ridică în picioare, iar în mână încă ținea strâns jacheta. O aruncă deoparte și fugi spre bucătărie. Felinarul stradal îi lumină chipul pentru o clipă. Olivia zări pe fața lui o expresie feroce.

Fugi după el.

- Jasper, las-o baltă. Acum nu-l vei mai prinde.

Ea se lovi de Jasper pe treptele din spate, unde el se opri brusc. Jasper se clătină și aproape căzu.

- Ce dracu'? El își recăpătă echilibrul și își puse o mână pe coaste. Se întoarse și zări ghiveciul greu din mâinile ei. Sper că planul era să folosești chestia asta pe celălalt tip.

- Desigur. Dar îmi tot nimereai în cale.

Măhnită, Olivia făcu doi pași înapoi în bucătărie și puse ghiveciul pe cel mai apropiat dulap.

- Ești în regulă?

- Da, cred că da.

Ea îl văzu cum își șterse colțul gurii într-un gest absent în timp ce scana curtea întunecată din spatele casei. Voia să deschidă subiectul vătămării personale când auzi primul lătrat.

Acesta fu urmat de multe altele, într-o succesiune rapidă. Își imaginează pe loc cum intrusul stârnea fiecare labrador și shih-tzu din vecini în timp ce fugea prin curțile caselor.

- Ar fi bine să plecăm de aici, spuse ea.

- Stai puțin.

Jasper trecu pe lângă ea, urcând scările spre bucătărie.

- Grăbește-te, șopti ea când îl văzu dispărând în sufragerie.

I se strânse inima când îl auzi cum urcă încet la etaj. Știa că el voia să verifice camerele de sus.

După o veșnicie care probabil nu dură mai mult de câteva minute, el reveni. În mână ținea jacheta intrusului. O folosi să ștergă ghiveciul. Ea își dădu seama că îi ștergea amprente.

- Hai să mergem, spuse el când termină.

Jasper o urmă înapoi pe trepte și închise încet ușa de la bucătărie. Ocoliră cu grijă până în fața casei. Olivia fu ușurată să vadă că în casele vecine nu se aprinsese nici o lumină la nici o altă fereastră. Câinele nu mai lătra.

Când ajunseră pe trotuar, ea trebui să își înfrâneze instinctul de a o lua la fugă. Se strădui să își potrivească mersul cu cel liniștit și hotărât al lui Jasper. Mergeau printre umbrele copacilor de-a lungul străzii.

Olivia nu respiră adânc până când nu dădură colțul și văzură mașina ei, exact în același loc unde o lăsaseră mai devreme.

Abia când urcă în mașină, pe scaunul pasagerului, zări sângele de la gura lui Jasper.

- Ești rănit. Se înfurie brusc. Mi-ai spus că nu ai nimic.

- Ia-o ușor. Închise portiera, lumina se stinse, iar sângele dispăru din vedere. M-am tăiat puțin la gură. Măine-dimineață nu se mai vede nimic.

Ea ar fi putut să jure că îl văzu încruntându-se când porni motorul.

- Nu mă îngrijorez de felul cum o să arate, spuse ea ferm. Mă îngrijorează cât de mare este rana.

Jasper se uită la ea.

- Apreciez asta.

Atitudinea lui blazată îi stârni și mai mult mânia. Deschise torpedoul, unde găsi un pachet mic de șervețele pe care îl păstra înăuntru și scoase unul. I-l dădu lui Jasper fără să scoată o vorbă.

- Mulțumesc.

Urmă un scurt moment de liniște în timp ce el își ștergea sângele de pe bărbie.

- Ar fi putut să aibă o armă, spuse Olivia în cele din urmă.

- Da.

- Puteai să mori.

- Nu cred că el era mai expert la lucrurile de genul acesta decât noi.

Ea își aduse aminte de trăsăturile distorsionate ale intrusului.

- Era suficient de expert încât să poarte o mască din ciorap pe față.

- Ar fi putut să învețe acest pont pentru spărgători din orice film de la televizor, spuse Jasper. Nu cred că asta îl face să pară profesionist.

Urmă un moment de tăcere.

- El ar fi putut fi șoferul care l-a lovit mortal pe Melwood și apoi a fugit, spuse Olivia.

- S-ar putea. Jasper părea acum gânditor. Să lovești pe cineva cu mașina și să fugi de la locul accidentului nu pare un mod foarte profesionist de a ucide pe cineva. E prea nesigur. Victima ar putea supraviețui.

- Chiar dacă ar fi așa, victima ar fi grav rănită, spuse Olivia. Și cel mai probabil ar ajunge la spital câteva zile, ceea ce i-ar oferi un răgaz persoanei care a încercat să o omoare.

- Într-adevăr. Dar în orice caz, cred că putem să presupunem că nu avem de-a face cu un mercenar profesionist.

- Bănuiesc că un profesionist adevărat nu ar fi lăsat jacheta în urmă. Ea luă haina neagră, din microfibră pe care Jasper o aruncase pe scaun.

Jasper se uită la ea.

- Presupun că nu este nimic util prin buzunare?

- Nu. Sunt goale. Ea se aplecă în față și ținu spre lumină spatele gulerului. Eticheta purta logoul unui designer cunoscut din New York. Oricine ar fi, îi plac hainele scumpe. Ea se lăsă pe spătarul scaunului. Deci, oare ce căuta?

- Îmi vin în minte două variante, spuse Jasper. Fie am dat peste un spărgător local care căuta un casetofon sau un video ca să facă rost de bani pentru droguri, fie...

- Fie era acolo din același motiv ca și noi, termină ea cu mâhnire în glas. Căuta documentele unui șantajist.

- Din câte îmi dau seama, cam la asta se rezumă.

- Dumnezeu! Mă întreb pe câți oameni îi șantaja Melwood Gill?

- Nu vom afla răspunsul la această întrebare până când nu vom găsi acele nenorocite de documente ale lui Rollie. Jasper încetini la un semafor. Dar cred că putem să presupunem un lucru.

Ea îl privi.

- Care este acela?

- Tipul acela a avut mai mult timp la dispoziție să caute prin casa lui Gill decât noi. La etaj totul era răscolit. Dar oricine ar fi fost persoana cu care m-am luptat pe scări, nu avea la el nimic altceva decât acel ghiveci. Nu cred că a găsit ce căuta.

- Cu alte cuvinte, dosarele unchiului Rollie încă lipsesc.

- Da.

- Dar șantajistul este mort. Asta ar trebui să mai scadă din presiunea de pe umerii tuturor. Jasper scutură o dată din cap.

- Chestia asta nu se va termina până când nu vom găsi acele documente.

Peste un sfert de oră, dezbrăcat până la brâu, Jasper stătea aplecat peste chiuveta din baia Oliviei. El își mai

stropi o dată fața cu apă rece, curățând ultimele urme de sânge.

Când termină, ridică privirea și își studie reflexia în oglindă. Gura lui nu arăta prea bine și știa că urma să se aleagă cu niște vânătăi pe coaste din cauza scărilor, dar, până la urmă, nu era prea rău. Cu puțin noroc, buza umflată avea să revină la mărimea și forma normală până dimineața. El va trebui să fie atent la ce mănâncă în următoarele două zile, dar nu va stârni comentarii prin birou.

- Care este verdictul? întrebă Olivia când intră înapoi în baie cu rola de prosoape de hârtie pe care i-o ceruse el.

- Vestea bună este că dimineață nu voi avea un ochi vânăt. Cu puțin noroc, nu va trebui să dau nici o explicație. El rupse un prosop de hârtie și îl folosi pentru a-și usca fața. Și nici nu ți-am murdărit de sânge vreun prosop alb și draguț de-al tău.

- Ți-am spus să nu îți faci griji pentru prosoape. Ea lăsă pe dulap rola. Sigur ești bine?

- Da. El mototoli șervetul folosit și îl aruncă în coșul de gunoi. Sunt bine.

Olivia deschise dulăpiorul de medicamente și scoase de acolo o sticlă mică.

- Dă-mi voie să te ung puțin cu asta pe buză.

El se uită cu suspiciune la sticluță.

- Ce este?

- Antiseptic. Ea deja avea în mână un tampon de vată și îl umezea cu conținutul sticlei.

Jasper se strâmbă puțin când ea îi atinse buza. Era mândru că reușise să nu ștepească.

Olivia se dădu înapoi și puse capacul la sticluță. Îi privi pieptul și coastele cu multă îngrijorare. Apoi făcu un gest cu mâna.

- Întoarce-te.

- De ce?

- Vreau să văd dacă te-am lovit rău cu ghiveciul acela.

El începu să zâmbească și apoi tresări când simți o arsură pe buza de jos.

- Nu îți face griji. Nu m-ai lovit așa tare. Măine s-ar putea să am câteva vânătăi pe coaste, dar nu din cauza ghi-veciului. Se întinse să își ia cămașa. E doar unu și ceva. Dacă mă grăbesc, încă pot să prind ultimul feribot.

- Nu.

El se opri, cu o mână pe mânecă.

- Ce?

Ea îl privi cu ochii ei profunzi și luminoși. Apoi îi atinse ușor fața.

- Ai fost implicat într-o luptă în seara asta. S-ar putea să ai mai multe răni decât îți poți da seama.

El ridică din sprâncene.

- Mă îndoiesc. După cum am spus, câteva vânătăi...

- Nu cred că ar trebui să te întorci pe Bainbridge în noaptea asta. Privirea ei era foarte fermă. Ai putea suferi de un șoc și încă să nu îți dai seama.

- Crede-mă, nu sunt în șoc.

- Chiar aș vrea să rămâi aici, unde te pot supraveghea.

El își dădu seama că se petrecea ceva foarte important, ceva care se putea dovedi crucial. „Nu încerca să găsești prea mult sens în situația asta”, se gândi el. „Nu spune prea multe, o să strici totul.”

El își dresе glasul:.

- Ai putea avea dreptate. Cred că, ăăă, poate sunt în stare de șoc.

Ea se încruntă.

- Crezi că ar trebui să mergi la Urgențe?

- Nu. Își scoase cu grijă brațul de pe mânecă. Cred că ar trebui să mă culc. Și tu la fel. Măine trebuie să te pregătești toată ziua pentru evenimentul Camelot Blue.

- Nu-mi aminti. Ea zâmbi, aparent mulțumită de decizia lui. Te las să termini aici în baie. Nu te grăbi.

Jasper își ținu respirația în timp ce ea închise ușor ușa. Atunci el se întoarse spre imaginea reflectată în oglindă. „Să nu-ți faci o impresie greșită doar pentru că instinctul ei protector a ieșit la iveală în seara asta”, își spuse în sinea lui.

Dar când puțin mai târziu se așează pe cearșafurile verde pal, încă îi veneau multe idei greșite. Sau oare erau idei bune? se întreba el.

O auzi pe Olivia cum se mișcă prin baie. După o vreme, ea stinse luminile și intră în dormitorul întunecat. O cămașă albă de bumbac îi ajungea până la coapse. Se gândi că ea arăta mai atrăgătoare decât orice fotomodel în lenjerie de la magazinul Fredericks din Hollywood.

Olivia se îndreptă spre ferestre și deschise draperiile. Luminile colorate ale orașului străluceau în spatele ei în timp ce se îndrepta sper pat.

Jasper deveni brusc conștient că avea o erecție. Care naiba era problema în seara asta, se gândi. Nu era ca și cum nu făcuseră deja dragoste de mai multe ori. Și ce dacă stătea peste noapte de data asta?

Dar nu putea să depășească senzația că ceea ce se petrecea între el și Olivia în această noapte era plin de însemnătate.

Își dorea foarte mult să afle ce anume însemnau toate acestea.

Mirosul ei îi năuci simțurile când se așeză în pat. Se aplecă spre el și îl sărută ușor pe gură.

- Ești sigur că ești bine? întrebă ea.

- Da. El ignoră durerea surdă din coaste și se întinse spre ea.

- Avem amândoi nevoie de somn. Olivia se dădu încet la o parte și se așeză pe o parte, cu spatele la el. Trezește-mă dacă te deranjează coastele.

- Așa o să fac.

Cu tot cu erecție și vânătași și lucrurile pline de înțeles, știa că urma să aibă o noapte foarte lungă.

El savură plăcerea caldă de a avea trupul cald al Oliviei aproape de al său și se strădui să se concentreze pe problema documentelor de șantaj care lipseau.

Dar dintr-un motiv necunoscut, amintirea urmăririi periculoase de pe stâncile Pelapili nu-i dădea pace. Se gândi că totuși avusese mai mult noroc decât Gill. El reușise să scape de mașina care încercase să îl scoată de pe drum.

Doar printr-o coincidență, în ambele cazuri, arma fusese o mașină. Ce legătură putea să existe între cele două evenimente?

Căutarea unui răspuns îl ținu treaz multă vreme. În cele din urmă, avu un somn neliniștit.

Undeva, în visele sale, se văzu mergând printre coridoare nesfârșite de spații de depozitare.

capitolul 23

În următoarea seară, Jasper coborî cu grijă din taxiul parcat în fața Vilei Enfield. Avusese dreptate în privința vânătăilor de la coaste. Continuaseră să-l doară pe parcursul acelei zile lungi.

- Arată de parcă vila a fost cotropită de extraterestri sau ceva, spuse șoferul taxiului uitându-se la Jasper. În seara asta are loc un eveniment ciudat aici, nu?

Jasper privi la vechea casă capitoliană în timp ce scoțea niște bani din portofel. Fiecare fereastră a vilei impunătoare cu două niveluri strălucea cu o lumină bizară, albastră.

- Este doar o petrecere obișnuită de lansare a unui software.

Șoferul examinează scena suprarealistă cu o expresie de uimire amuzată.

- Arată ca un joc video gigantic.

- O observație plină de perspicacitate. Jasper își puse la loc portofelul în buzunarul interior al smochingului.

Merse pe o potecă de cărămidă care șerpuia printr-o grădină plină cu tufe de rododendron până la veranda grațioasă, ornată cu coloane.

Un bărbat tânăr, îmbrăcat într-o cămașă albastră de zale și o tunică albastră inscripționată cu logoul Camelot Blue își înclină capul ras. El ținea într-o mână un laptop.

- Bine ați venit la festivitățile noastre, domnule Cavalier. Pot să vă notez numele, vă rog?

- Sloan. Jasper Sloan.

- A, da. Portarul apăsă pe un nume. Apoi făcu o plecăciune adâncă și întinse un braț. Binevoiți să intrați în lumea Camelot Blue, domnule Cavalier.

- Mulțumesc.

Când intră în holul larg parcă se scufunda într-o piscină adâncă, fără fund.

Jasper fu imediat captat de un târâm nepământean.

Era amuzat, în ciuda coastelor dureroase și a zilei în general frustrante. El pariase că Olivia nu va putea depăși evenimentul Silver Galaxy Foods Night, dar se înșelase.

Tot interiorul vilei era iluminat în nuanța bizară turcoaz-închis care era emblematică pentru Camelot Blue. De tavan atârna o pădure de bannere azurii. Pereții erau acoperiți cu zeci de metri de material albastru strălucitor. Mesele erau acoperite de piatră albastră falsă. Chiar și pernele de pe scaune erau albastre.

Deși toate finisajele albastre dădeau o impresie bizară, Jasper își dădu seama că senzația ca din altă lume era realizată în mare parte cu ajutorul efectelor speciale luminoase. El suspecta că majoritatea instalațiilor de înaltă tehnologie fuseseră „împrumutate” de la laboratoarele de testare ale Glow, Inc.

„Reclamă grozavă”, își aminti în sinea lui. Cel puțin, așa pretindea Olivia.

Un chelner îmbrăcat într-un costum medieval albastru de paj Camelot Blue îi întinse o tavă albastră.

- Aperitive, domnule Cavalier?

- Mulțumesc. Am sărit peste cină. Jasper fu ușurat să vadă că mâncarea nu era albastră. Își puse mai multe tartine pe un șervețel și intră într-o sală de bal infuzată într-o lumină albastră, cețoasă.

Recunoscuse piesa centrală a camerei. Era modelul mare cu sabia incrustată în stâncă, pe care îl văzuse în studioul Light Fantastic. În această seară era vizibilă doar piatra albastră și strălucitoare a sabiei.

Partea cu lama era înfiptă adânc în piatra falsă albastră. Întregul ansamblu pulsa și strălucea cu o lumină albastră de neon.

Stații cu calculatoare erau aranjate în cerc în jurul modelului. Capetele erau aplecate, privirile concentrate deasupra ecranelor care afișau produse de software ale Camelot Blue.

Invitații, unii îmbrăcați în costume medieval-futuriste, fanteziste, alții în costume de seară, se învâneau în jurul lui.

Muzicienii îmbrăcați în tunici albastre strălucitoare cântau pe o scenă luminată în turcoaz cețos.

Nivelul de decibeli dat de râsete și de conversații indica faptul că mulțimea se simțea bine.

- Este o machetă a noului joc Camelot Blue, spuse o voce cunoscută. Ideea este să găsești codul secret care îți permite să scoți sabia din stâncă.

Jasper privi spre Todd, care venise lângă el.

Todd era îmbrăcat în stilul lui conservator, în costum negru de seară și cravată.

Bolivar mi-a explicat jocul.

Jasper alege o tartină din mica lui colecție și luă o îmbucătură mare.

- Se pare că va fi o altă reușită pentru Camelot Blue.

- Probabil. Încă nu au avut nici un eșec.

- Știu, spuse Jasper. Tocmai de aceea Sloan&Associates au finanțat noua lor cercetare de linie de produse acum patru ani.

Todd scutură din cap.

- Ar fi trebuit să ghicesc. Ai fost la etaj?

- Nu.

- Dacă asta ți se pare ciudat, așteaptă să vezi ce a făcut Olivia la etajul de deasupra.

- O să mă uit.

Ramele aurii ale ochelarilor lui Todd străluceau în lumina albastră.

- Nu știam că ai de gând să vii aici în seara asta.

- Trebuia să văd dacă Olivia poate să depășească Orașul de Staniol.

Todd se încruntă.

- Orice ai face, nu spune despre Silver Galaxy Foods Night că a fost Orașul de Staniol în prezența Oliviei.

- Ce crezi că sunt? Prost?

Jasper mușcă dintr-un biscuit.

Todd nu zâmbi. El părea să ia întrebarea foarte în serios, de parcă Jasper îi pusese o întrebare despre o problemă de politici electorale.

- Nu. Sloan, ești orice, dar nu prost.

Jasper se hotărî să schimbe subiectul.

- Faptul că ești aici în seara asta înseamnă că Eleanor Lancaster se află undeva prin apropiere?

Todd studie mulțimea cu o expresie neutră.

- Sunt mulți bani în camera asta. Este un loc ideal pentru Eleanor.

Ceva rece și distant în vocea lui îi atrase atenția lui Jasper. Se întrebă dacă nu cumva relația politică perfectă nu era pe butuci. Își termină de mâncat biscuitul.

- Campania se pare că merge bine. Prinde elan.

- Și bani. Todd luă o înghițitură din paharul pe care îl ținea în mână. Eleanor se îndreaptă direct spre postul de guvernator în noiembrie. Iar după aceea nu are nici un motiv pentru care nu ar trebui să ia în considerare cel puțin o candidatură la Casa Albă.

Jasper fluieră încet.

- Planuri mari.

- Foarte mari.

- E nevoie de mulți bani să ajungi tocmai în Washington, D.C.

- Ea poate să facă rost. Todd strânse din dinți. Mai luă o înghițitură din paharul său. Este foarte, foarte ambițioasă.

- Cred că de asta e nevoie ca să fii președinte.

- Da. Dacă vrei să fii un câștigător asemenea lui Eleanor, toate celelalte aspecte din viața ta trebuie să fie pe locul doi.

Jasper se gândi că deși nu era cea mai intuitivă persoană de pe planetă, tot putea să perceapă subtextul de aici.

- S-a întâmplat ceva, Todd?

- Nu. Todd zâmbi fără nici o urmă de amuzament. Totul merge conform programului. Inclusiv eu.

Jasper se întreba până unde să întindă coarda, când alt bărbat își făcu apariția dintr-un grup strâns de oaspeți. Din privirea lui caldă și strălucitoare și din felul lent și atent în care se mișca, era clar că începuse să bea înainte să ajungă la petrecere.

- Bună, Dixon. Todd îi aruncă o privire rapidă lui Jasper. Ai făcut cunoștință cu Dixon Haggard? E directorul

de campanie al lui Eleanor Lancaster. Dixon, acesta este Jasper Sloan. Coproprietarul companiei Glow, Inc.

- Haggard.

Jasper dădu ușor din cap.

- Sloan. Acest singur cuvânt fu rostit ușor neclar. Nu știam că o să fii aici în seara asta. O producție pe cinste, nu-i așa?

- În mod clar are amprenta Light Fantastic peste tot, fu de acord Jasper. Unde este candidata?

- Acolo. Dixon făcu semn cu paharul din mâna lui într-un fel vag pentru a indica un loc de partea cealaltă a camerei. Vorbește cu niște VIP-uri de la Camelot Blue. Nu putem rata o asemenea ocazie să mai strângem niște bani.

În vocea lui Dixon nu se simțea ca la Todd o resemnare liniștită, melancolică, ci doar o acceptare tacită a lucrurilor. Politica era alimentată cu bani. Toată lumea știa asta. Dar poate că, reflectă Jasper, idealistii precum Todd aveau nevoie de mai mult timp ca să își dea seama ce anume însemna asta în lumea reală.

El privi peste capetele din mulțime și văzu un cerc de oameni adunați în jurul siluetei statuare a lui Eleanor Lancaster. Primul lui gând îl luă prin surprindere. „Arață exact ca la televizor.“

Părul ei negru strălucea cu o nuanță albastră, metalică, în luminile bizare. Aerul din jurul ei părea să fie încărcat cu energie. Era evident, de unde stătea Jasper, că toți cei din micul grup adunat în jurul ei îi sorbeau fiecare cuvânt.

Dixon își băgă o mână în buzunarul de la pantaloni și sorbi din șampania albăstruie.

- Ai fost sus?

- Nu. Am auzit că e interesant acolo.

Dixon făcu o grimasă.

- Light Fantastic a transformat întregul etaj într-o sală de jocuri. Nu este tocmai un apogeu al rafinamentului.

- Olivia are o politică potrivit căreia le oferă clienților săi exact ceea ce își doresc, spuse Jasper încet. Este o afacere bună. Cam la fel ca un politician care se invită la un eveniment ca acesta pentru a putea pândi donatorii.

Todd îl privi cu o mică tresărire, dar nu zise nimic.

Dixon mihi ochii.

- Bine, înțeleg ce vrei să spui. Afacerile sunt afaceri. Observ că Sean Dane și familia lui nu sunt aici în seara asta. Știu sigur că au fost invitați. Cred că nu este o surpriză că se țin deoparte, dată fiind istoria lor cu Olivia.

Todd se încordă vizibil și îl privi pe Dixon vizibil enervat.

- Familia Dane îi este datoare surorii mele cu vârf și-ndesat.

- Serios? Dixon îl privi cu o privire inocentă și zeflemitoare. Credeam că ei o consideră vinovată pentru moartea lui Logan Dane.

- Dane s-a îmbătat și a făcut o prostie. El a fost singurul responsabil pentru moartea lui, spuse Todd.

Dixon ridică din umeri de parcă subiectul nu era deloc important.

- Mă scuzi. Nu am vrut să te calc pe bățături.

- Aiurea, spuse Todd foarte încet.

Dixon îl ignoră. Poate că nu auzise acel ultim și scurt comentariu.

Jasper se uită la Todd.

- De ce spui că familia Dane îi este datoare Oliviei?

Maxilarul lui Todd zvâcni ușor.

- Dacă nu era ea, ei nu ar fi putut să facă bani de pe urma reputației lui Logan Dane în ultimii trei ani.

Dixon păru din nou vizibil interesat de conversație. Jasper observă că banii aveau un fel anume de a-i capta atenția.

- Ce vrei să spui? întrebă Dixon.

- Unul dintre micile detalii pe care Crawford Lee Wilder le-a omis în mod convenabil din articolul despre Olivia a fost faptul că imediat după înmormântarea lui Dane, ea a dat familiei Dane toate tablourile lui, spuse Todd. De atunci încolo, Sean și ceilalți vând tablourile lui Logan cu mare discreție. Au făcut o avere.

Dixon se încruntă.

- Eu nu am auzit așa povestea.

- Ca toți ceilalți, ai crezut versiunea lui Crawford Lee Wilder a legendei despre Logan Dane.

Todd îl privi pe Dixon cu dezgust.

- Wilder avea dreptate cu privire la un lucru. Dane a avut un testament. El i-a lăsat totul Oliviei, inclusiv tablourile lui nevândute. La vremea morții sale, munca lui tocmai începuse să crească în valoare. Nimeni nu știa mai bine decât Olivia cât de mult aveau să valoreze lucrările lui peste câțiva ani.

Trăsăturile lui Dixon trădau neîncrederea.

- Adică tu vrei să-mi spui că ea le-a dat rudelor lui Dane toate tablourile?

- Da. Olivia apreciază banii la fel ca oricine, dar, spre deosebire de unii oameni, sunt multe lucruri pe care nu le-ar face pentru a-i obține.

Todd se răsuci pe călcâie și dispăru în mulțime.

- Ticălosul. Dixon păru sincer uimit. Trebuie să fie vorba de artă în valoare de vreo două milioane de dolari.

- Cam asta ar fi fost valoarea tablourilor când a murit Dane. Jasper privi spre umerii încordați ai lui Todd. Dar acum ar valora de patru sau de cinci ori mai mult decât atunci. În viitor, chiar mai mult.

- Nimeni nu dă pur și simplu atâția bani. Dixon scutură din cap. Nimeni. Nu-mi vine să cred că Olivia a fost atât de fraieră încât să facă asta.

- Olivia nu e fraieră. Jasper simți cum furia îl rodea pe dinăuntru. Dar ea își bazează deciziile pe valori, și nu pe bani.

Dixon se încruntă, confuz.

- Despre ce dracu' vorbești?

- Las-o baltă. Probabil pentru tine, Haggard, subiectul valorilor este un concept prea complicat. Mai ales după câteva pahare.

Beat cum era, lui Dixon îi era greu să urmărească firul conversației.

Jasper așteptă cu răbdare până când în ochii celui alt bărbat apărură o expresie beligerantă.

- Ticălosule, tu mă insultă? reuși în sfârșit să rostească Dixon.

- Dixon, dacă nu poți pricepe, e clar că ai băut prea mult.

Jasper se întoarse cu spatele și porni pe hol în căutarea Oliviei. Nu privi înapoi.

La baza scărilor largi, luminate cu albastru, el se opri pentru a contempla strălucirea difuză, albastră, care emana de la etaj. Un flux constant de invitați vioi se mișca între cele două niveluri. Se întrebă în ce încăpere se afla oare Peștera lui Merlin.

Se gândi că are un atașament special față de acea peșteră. El nu avea să uite niciodată ziua când dăduse prima oară cu ochii de Olivia, plutind spre el din aburii bizar luminați.

Înaintă pe holul din spatele scărilor, privind în diverse încăperi. Unele străluceau albastru și erau folosite de invitații care se adunau în spații mai mici și mai liniștite. Altele erau închise pentru public.

Ușa uneia dintre camerele închise se deschise chiar când Jasper trecu pe lângă ea. Olivia, îmbrăcată într-o rochie lungă, Camelot Blue, fără umeri, ieșea dintr-o dăbăra. Ținea într-o mână ceea ce părea a fi un teanc de tunici albastre. Nu îl văzu până nu se lovi de el.

- Jasper!

El îi prinse ușor brațul și o stabilizează.

- Felicitări pentru încă un succes răsunător.

Ea ignoră această remarcă pentru a-l privi în timp ce își ridică ochelarii mai sus pe nas.

- Era și timpul să ajungi aici. Am încercat să te sun de fiecare dată când am prins o secundă liberă în după-amiaza asta. Mătușa Rose mi-a spus că fie nu mai erai la birou, fie nu puteai fi deranjat.

- Azi am fost puțin ocupat.

Ea îl privi cu înțeles.

- Din cauza morții lui Melwood?

- Printre altele. Mare parte a dimineții mi-am petrecut-o căutând prin biroul lui Gill și prin fișierele lui din calculator.

Ea făcu ochii mari, nerăbdători.

- Ai găsit ceva?

- Nu. Dar eu nu sunt ceea ce s-ar numi un hacker. Dacă Gill ar avea ceva ascuns în fișierele din calculator, probabil eu nu le-aș putea găsi.

- Nu putem să apelăm la un hacker adevărat, nu?

- Nu. Trebuie să îi spunem ce căutăm, iar asta ar însemna ca încă o persoană să știe ce se petrece.

- Ce complicat e totul, zise ea.

- Devine și mai rău. Am vorbit și cu poliția.

Ea îi studie chipul.

- Ți-au spus ceva?

- Am făcut pe angajatorul îngrijorat. Unul dintre detectivi m-a crezut. Mi-a spus că a fost găsită mașina care l-a ucis pe Gill. Un Cadillac vechi.

- Ce bine! Olivia se luminează la față. Presupun că nu ți-a spus și cine este proprietarul?

- Un cuplu în vârstă din Ballard.

- Un cuplu vârstnic? Olivia păli. Dar asta nu are nici un sens. De ce ar...

- Mașina a fost furată și abandonată după crimă, explică Jasper. Tot interiorul a fost curățat. Nu există amprente. Nu există dovezi.

- Dar asta trebuie să le fi stârnit suspiciuni polițiștilor.

- Acum ei lucrează la teoria că oricine ar fi furat Cadillacul probabil era beat sau drogat. Când șoferul și-a dat seama că a lovit din greșeală pe cineva, a scăpat de mașină și a fugit. Dacă nu se trezește și se predă, nu prea avem șanse să îl găsim.

Ea mormăi.

- Și probabil sunt șanse și mai mici dacă el l-a omorât pe Melwood intenționat.

- Ceea ce încă nu știm cu certitudine, spuse Jasper atent.

Olivia strânse cu putere tunicile albastre.

- Trebuie să găsim documentele lipsă ale unchiului Rollie. Este evident că le caută și persoana care l-a ucis pe Melwood. Nu-l putem lăsa să ajungă la ele.

- Le vom găsi, spuse Jasper încet. Noi doi avem mai multe informații despre Gill și Rollie decât ar putea avea șantajistul. Asta ne oferă un avantaj.

- Ce vrei să spui?

Jasper ridică din umeri.

- În final, cel cu cele mai multe informații câștigă. Asta dacă le folosește cum trebuie.

Ea îl privi cu atenție.

- Asta e un fel de teorie de management marca Sloan?

- Ai putea-o numi și așa.

- Voi, genul de oameni obsesiv-compulsivi, mergeți la școli speciale? Există vreo diplomă pentru cei care strâng informații?

El se opri din zâmbit și se sprijini cu o mână de perețele din spatele capului ei.

- Olivia, azi când m-am uitat prin biroul lui Gill m-am tot gândit. Există o mică informație pe care am ignorat-o.

- Care anume?

- Silas, de la Pri-Con, ne-a spus că a închiriat ultimul spațiu de depozitare de la etajul patru acum o lună, ții minte?

Ea încuviință din cap.

- Și?

- Rollie a murit acum o lună.

Ea îl privi fix.

- O, Doamne, crezi că...

- Dacă persoana care a luat dosarele a închiriat acea ultimă boxă? spuse Jasper încet. Dacă acele dosare nu au părăsit niciodată clădirea? Dacă șantajistul le-a mutat în alt spațiu?

- Asta cu siguranță ar explica de ce Silas nu a văzut pe nimeni golind un depozit întreg. Ochii ei se aprinseră de entuziasm. Jasper, e o idee genială. Dar sunt mulți de „dacă” aici.

- Da. Dar putem verifica totul destul de ușor.

- Întrerup ceva aici? întrebă Todd pe un ton sec.

Olivia privi peste umărul lui Jasper.

- Bună, Todd.

Jasper se întoarse și se uită la Todd.

- Eu și sora ta aveam o mică ședință de afaceri. Vrem să vedem ce să facem cu departamentul de contabilitate, acum că Melwood Gill nu mai este.

- Nu vreau să vă întrerup. Todd luă o înghițitură din pahar. Păcat de bietul bătrân Gill. Quincy și Percy spuneau că de câteva luni nu părea în apele lui.

- Este adevărat. Olivia se încruntă. Todd, cât ai băut în seara asta?

- Nu-ți face griji, sora mea cea mare. Todd zâmbi cu amărăciune. Nu mă urc la volan.

În ochii Oliviei apăru o expresie îngrijorată.

- Tu niciodată nu bei mai mult de două pahare. Ce s-a întâmplat?

- Ocazie specială. Todd ridică paharul într-un salut zeflemitor. Ai putea fi prima care află. După alegeri nu va urma și anunțul logodnei, până la urmă.

- O, Todd, oftă Olivia. Îmi pare rău.

- Detest să recunosc asta, dar ai avut dreptate de la început, se strâmbă Todd. Singurul lucru pe care eu și Eleanor îl avem în comun este interesul ca ea să fie aleasă.

- O, Todd!

Todd o privi fix.

- Crezi că ai putea să sari peste „O, Todd“?

Jasper văzu că Olivia deschide gura. Își dădu seama că era cât pe ce să spună din nou „O, Todd“.

- Sora ta are multe de făcut în seara asta, interveni Jasper. Ce zici să o lăsăm să-și vadă de treabă? Hai! Îți fac cinste cu un pahar.

Todd se încruntă și privi paharul din mâna lui.

- Băutura e gratis.

- O afacere pe cinste. Jasper îl apucă de umăr. Hai să mergem.

Todd ridică din umeri și începu să meargă alături de el. Jasper privi înapoi spre Olivia, care îi urmărea cu o expresie îngrijorată.

- De fapt, nu mai vreau încă o băătură, se confesă Todd. Dar mulțumesc că mi-ai dat o scuză să evit alte explicații.

- Nici o problemă.

- Nu este mereu ușor să ai o soră mai mare care crede că are dreptate mai mereu.

- Te înțeleg. Jasper se îndreptă spre scările elegante și începu să le urce. Hai să aruncăm o privire la Peștera lui

Merlin. Vreau să văd ce a făcut Bolivar cu echipamentul Glow de vreo două mii de dolari.

Todd zâmbi scurt.

- Vărul Bolivar și-a ratat vocația. El ar trebui să studieze ca să muncească pentru o firmă care proiectează atracții de carnaval. Desigur, unii oameni ar spune că dacă lucrează la Light Fantastic nu e departe.

- N-o să-i spun Oliviei că ai zis asta.

- Mulțumesc, apreciez asta.

La etaj, înaintară pe un hol învăluit în ceață albastră. Luminile albastre pulsau la intervale rapide, ca de stroboscop. Deasupra erau arcuite fulgere în miniatură.

Intrarea spre Peștera lui Merlin era ușor de găsit. Mulțimea care aștepta s-o vadă stătea la coadă de la ușa sălii de bal până la jumătatea coridorului.

Jasper se opri.

- Cred că e o mare atracție.

- Da. Todd se strâmbă. Abia peste o oră vei putea intra.

- Ce-ai zice să ieșim puțin la aer curat? Mi-a ajuns atâta ceață albastră.

Todd ridică din nou din umeri. Îl însoți pe Jasper pe balconul de la etaj.

Fură întâmpinați de liniștea și răcoarea serii.

Jasper nu făcu nici o încercare de a forța conversația. Apucă balustrada cu mâinile și se uită la cei câțiva oaspeți care se plimbau prin grădina de jos, luminată în albastru.

Todd se sprijini de cel mai apropiat stâlp.

- Știi, a avut dreptate. Ar fi trebuit să o ascult de la început.

- Olivia?

- Da. Ea m-a avertizat să nu fac aceeași greșeală pe care a făcut-o ea atunci când s-a măritat cu Logan Dane.

- Ce greșeală?

- Olivia se referă la mariajul ei ca la o căsătorie de conveniență. Un aranjament de afaceri, bazat pe orice altceva în afară de dragoste. Ea s-a gândit că era solidă pentru că aveau atât de multe în comun, știi. Dar s-a înșelat. Iar eu am fost păcălit de aceeași logică.

- Ce te-a făcut să îți dai seama că până la urmă nu ai atât de multe în comun cu Eleanor Lancaster?

- Problemele s-au adunat de ceva vreme. Todd făcu o grimasă. Dar în seara asta au atins apogeul. Ne-am certat din cauza unor tehnici de a strânge fonduri.

- Nu ai fost de acord cu planurile ei?

- Ea a făcut niște promisiuni unor oameni, în schimbul contribuțiilor. Promisiuni pe care eu știam că ea nu le va putea onora dacă după alegeri își va urma agenda.

- Ce a spus când ai înfruntat-o? întrebă Jasper.

- Nu poți ghici? Mi-a spus că sunt naiv. Mi-a adus aminte că nu va mai exista o agendă de urmat dacă ea nu câștigă alegerile și, pentru a face asta, are nevoie de bani. Mi-a spus că aş face bine să mă obișnuiesc cu politica adevărată dacă vreau ca noi doi să continuăm împreună până la Casa Albă.

Jasper îl privi.

- Și tu ce ai spus?

- I-am spus că m-am hotărât că nu vreau să fiu primul-soț, până la urmă. Todd zâmbi cu amărăciune. Mă întorc înapoi în turnul meu de fildeş. Olivia a avut dreptate și în privința asta. Nu mă potrivesc cu lumea adevărată a politicii. M-am născut pentru partea academică a lucrurilor.

- Ieși din campanie?

Todd încuviință din cap.

- Informația va fi păstrată cu discreție, desigur. Până acum am stat oricum în spate ca să nu atrag atenția mediei de la Eleanor și mesajul ei. Dacă voi gestiona situația cum trebuie, mă îndoiesc că cineva o să observe măcar că am ieșit din peisaj.

Jasper dădu să răspundă. Se opri, simțind o nouă prezență în scenă. Întoarse capul și îl văzu pe Dixon care stătea în ușă.

- Folosește-i și apoi aruncă-i la gunoi, acesta este mottoul familiei Chantry? întrebă Dixon apăsător. Hei, poate cineva ar trebui să îl sune pe bătrânul Crawford Lee Wilder să-i spună că în Seattle are un nou subiect despre care să scrie. L-ar putea numi Muza Întunecată II, continuarea.

- Du-te dracu', spuse Todd. Ai obținut ce ai vrut.

- Ce vrea să însemne asta? întrebă Dixon.

- De la bun început ai fost împotriva relației mele cu Eleanor. Ar trebui să fii bucuros că am ieșit din peisaj.

- Ticălosule, ai lăsat-o cu ochii în soare! Dixon făcu doi pași înainte și îi aruncă lui Todd șampania din pahar în față. Ești atât de idiot, încât nici nu știi cât rău ai făcut.

Înainte ca Todd să poată reacționa, Jasper se puse în mișcare. Îl luă pe Dixon de umăr și-l răsuci.

- Este destul, spuse încet Jasper. Haggard, ești beat. E vremea să pleci de la petrecere.

Ochii furioși ai lui Dixon se măriră în întuneric.

- Ticălos nenorocit! M-am gândit eu că i-o tragi Oliviei pentru că intenționai s-o scoți din Glow, Inc. Dar am înțeles pe dos, nu-i așa?

- Haggard, te avertizez.

Dixon scoase un hohot strident, mai mult un lătrat.

- Ea ți-o trage ție, de fapt, nu? Despre asta este vorba. Ea te trage pe sfoară la fel cum a făcut cu Logan Dane. Ai grijă să nu-ți vină brusc chef să alergi cu taurii în Pamplona. Sau poate să cazi de pe o clădire înaltă.

Jasper îl trânti pe Dixon de perete cu suficientă forță încât plăcile să se cutremure. Îl ținui acolo și își coborî vocea la nivel de șoaptă:

- Haggard, încă un cuvânt din partea ta și te arunc de pe balconul acesta. Nu este o clădire foarte înaltă, iar tu ești beat, ceea ce înseamnă că probabil vei ateriza bine. Pun pariu că nu-ți vei rupe decât un picior sau două.

Dixon se încruntă, ochii licărindu-i de la alcool și furie.

- Dă-mi drumul! O să pun să fii arestat.

Jasper zâmbi lent.

- Asta ar arăta grozav în ziare, nu-i așa? Parcă văd. DIRECTORUL DE CAMPANIE AL LUI LANCASTER - BĂTAIE LA BETIE.

Dixon clipi repede și începu să se lase moale. Jasper crezu că distinge o urmă de rațiune undeva dincolo de privirea încețoșată. Sau era frică?

Olivia apăru în cadrul ușii. Lumina din holul din spatele ei o cuprinse într-o strălucire albastră, eterică. Dar în ochii ei nu era deloc o expresie nepământească.

Jasper se întreba oare ce o adusese afară, pe verandă. Fără îndoială, instinctele infailibile pentru evitarea potențialelor dezastre pentru Light Fantastic.

Ea îl privi pe Todd și apoi scrută umbrele, unde Jasper încă îl țintuia de perete pe Dixon.

- E vreo problemă? întrebă ea tăios.

- Nu, doamnă. Jasper îi zâmbi amabil și îl strânse ferm pe Dixon. Haggard, aici de față, tocmai pleca. A băut puțin prea multă șampanie. Eu și Todd îl vom ajuta să se urce într-un taxi. Nu-i așa, Todd?

- Sigur.

Todd se puse rapid în mișcare. Îl luă pe Dixon de brațul celălalt și îi aruncă o privire apreciativă lui Jasper, ca de la bărbat la bărbat.

Jasper se întreabă dacă nu cumva el și cu Todd tocmai legaseră o legătură masculină specială despre care tot auzise.

Împreună îl conduseră pe tăcutul, supusul Dixon înapoi la parter și afară, lângă trotuar, unde aștepta un șir de taxiuri.

Haggard nu opuse rezistență când îl urcară într-un taxi. Jasper trânti portiera și făcu un pas înapoi. Împreună cu Todd privi cum stopurile mașinii dispar pe alee.

- Cred că în felul lui ciudat o iubește, spuse Todd în cele din urmă.

Jasper se uită la el.

- Dar tu? Tu o iubești?

- Cred că nu. Nu pot să zic că sunt foarte trist sau ceva de genul acesta. În cea mai mare parte simt o senzație de ușurare, dacă vrei să știi adevărul. La naiba, ar fi trebuit să ies din chestia asta mai demult.

- Vrei să spui atunci când Olivia te-a avertizat prima oară să nu te implici într-o relație personală cu Lancaster?

- Nu. Todd se încruntă, surprins. Atunci când unchiul Rollie mi-a spus că ar trebui să stau deoparte de campania Lancaster.

Pe Jasper îl trecu un fior.

- Rollie ți-a spus să stai departe de campania lui Lancaster?

- A fost ultimul sfat pe care mi l-a dat. În ziua următoare, el și cu Wilbur au plecat în acel foto-safari.

Jasper ar fi putut să jure că undeva în depărtare auzi sunetul surd al unei capcane de oțel care se închide.

- La naiba, spuse el foarte încet. Trebuia să mă fi gândit la asta.

capitolul 24

Olivia așteaptă până când ușa de la lift se închise în urma lui Jasper și Silas. Ei erau în siguranță în drum spre etajul patru al depozitului pentru a inspecta plângerea falsă a lui Jasper despre o scurgere de apă din apropierea boxei 490, când ea intră în acțiune.

Se strecură în micul birou și se îndreptă spre fișetul rotativ care conținea numele persoanelor care închiriaseră spații la Pri-Con Self-Storage. Ea răsfoi printre dosare până ajunse la litera G.

Ea se gândi că numele lui Melwood Gill trebuia să fie acolo. Avea să fie o pistă moartă dacă nu găsea un spațiu de depozitare înregistrat pe numele lui. Era doar opt și un sfert. Mașina ei era singura din mica parcare. Era încă foarte surprinsă de cât de repede acceptase Jasper să dea curs planului pe care îl născocise ea pentru a căuta prin dosarele lui Silas.

Se așteptase ca el să se opună pretextând că era prea riscant.

Se gândi că era doar o altă măsură a grabei pe care o detectă la el. Observase asta prima oară după ce se terminase evenimentul Camelot Blue. Era ca și cum miza fusese ridicată din cauza a orice se întâmplase între el, Dixon și Todd.

Încă avea multe întrebări despre ce se petrecuse pe balconul de la Vila Enfield. Răspunsurile pe care reuși să le smulgă de la Todd și Jasper fuseseră extrem de vagi. Tot ce știa era că atunci când ea schițase planul

de a căuta prin biroul lui Silas, Jasper acceptă fără prea multe întrebări.

Planul ei era cât se poate de simplu. Treaba lui Jasper era să-i distragă atenția lui Silas inventând o problemă la etajul patru. În timp ce bărbații se duceau la etaj să admire apariția magică a apei pe podeaua de lângă boxa lui Rollie, ea căuta prin documente. Jasper fusese cel care sugerase să toarne puțină apă pe podea pentru ca Silas să aibă la ce să se uite atunci când dispărea din peisaj.

Simplu. Doar că nu exista nici o înregistrare pe numele lui Melwood Gill. Ea rămase cu mâna deasupra fișetului.

Fusese atât de sigură că va descoperi că Melwood Gill închiriasse acel ultim spațiu la etajul patru.

Cu frenezie, ea mai căută o dată la litera G. Gamberling, Geyser, Gonerly. Nici un Gill.

„La naiba.“ Fu cuprinsă de disperare. Deducția logică a lui Jasper, atât de evidentă în aparență, fusese greșită. Poate că Melwood reușise până la urmă să scoată toate documentele lui Rollie din clădirea Pri-Con Self-Storage, fără ca Silas să observe.

Dar atunci cum ar fi putut intra în clădire dacă nu avea drept scuză faptul că închiriasse unul dintre spațiile de depozitare?

Se uită spre lift. Jasper nu îl putea reține pe Silas la etaj la nesfârșit. Se întoarce și dădu cu ochii de dulapul din colț. Se forță să se gândească. Ce ar fi făcut dacă ar fi fost în locul lui Melwood? Pentru început, poate că ar fi încercat să facă lucrurile mai complicate, în caz că cineva pornea în căutarea documentelor.

Ea ar fi închiriat spațiul de depozitare sub un nume fals.

Mormăi. Dacă Melwood folosisse un nume fals, ea nu l-ar găsi niciodată în fișetul rotativ. Acesta nu conținea nici o adresă de facturare, doar numele și numerele boxelor.

Dar dacă Gill închiriasse un loc aici la Pri-Con, tranzacția avusese loc în ultimele câteva săptămâni. Ce fel de documente sunt ordonate după dată?

Facturile.

Scană cu privirea etichetele de la sertarele dulapurilor și zări unul care îi atrase imediat atenția.

Deschise sertarul pe jumătate, temându-se că sistemul de îndosariere al lui Silas ar fi ciudat sau de nedescifrat. Dar nu era. Era foarte simplu și extrem de ușor de manevrat. Facturile numerotate și datate erau dispuse în fața ei într-o manieră ordonată.

Poate că până la urmă era ceva util în aceste obiceiuri ordonate, se gândi ea, imediat ce începu să cerceteze facturile mai recente.

Inițial se gândi să caute un nume pe care l-ar fi folosit Melwood. Ea își aduse aminte că citise undeva că oamenii care își schimbau numele tindeau să aleagă unele noi care începeau cu aceleași inițiale ca cele vechi. Martin Gore sau Melvin Gantry, poate.

Dar știa că nu putea conta pe această logică. Mai bine să caute o adresă cunoscută.

Brusc, era acolo, chiar în fața ei, o factură pe numele domnului John Jones, la adresa lui Melwood din Queen Anne. Boxa 463, închiriată la trei zile după ce în Seattle se aflase vestea că Rollie murise.

Cam atât cu teoria potrivit căreia oamenii își alegeau numele false după anumite inițiale. Un scârțâit urmat de un oftat mecanic o avertiză că liftul era în mișcare.

Închise repede sertarul dulapului și ieși din birou.

Câteva secunde mai târziu, când ușile liftului se deschiseră, ea stătea sprijinită de un perete de cărămidă, încercând să pară plictisită. Spera să nu se vadă cât de entuziasmată se simțea.

- Vă spun că este imposibil ca apa aia să fi venit dintr-o țeavă de instalații, mormăi Silas în timp ce ieșea din lift. Știi fiecare țeavă din clădirea asta, iar acolo sus, în colțul acela, nu e nici una.

- Trebuie să fi fost de la ultima ploaie. Privirea lui Jasper se îndreptă spre Olivia. Ea îi zâmbi degajat, ca de obicei.

- Ați găsit sursa scurgerii?

Silas se burzului.

- N-am avut niciodată scurgeri de la ploaie acolo sus, în colțul acela. Dar, la naiba, este Seattle! Aproape

fiecare clădire din oraș are scurgeri. Dacă credeți că voi returna banii pe chiria domnului Chantry doar pentru că a apărut puțină apă care nu a făcut nici o pagubă, lăsați-o baltă.

- Ușurel. Jasper o privi din nou pe Olivia. Vom păstra locul de depozitare până când doamna Chantry vinde proprietatea. Nu-i așa, Olivia?

- Absolut. Este o soluție foarte convenabilă la problema noastră de depozitare. Ea încercă să nu zâmbească triumfător în timp ce se îndepărta de perete. De fapt, dacă voi doi ați reușit să rezolvați problema cu apa, aș vrea să mă apuc de treabă sus. Avem multe de făcut azi.

- Bună treabă.

Jasper ieși din lift și înaintă pe un coridor întunecat de la etajul patru. Sub un braț ținea o cutie mare. Cutia era foarte ușoară. Singurele obiecte dinăuntru erau uneltele de care anticipase că s-ar putea să aibă nevoie pentru a tăia lacătele sau să deschidă cu forța sertarele.

- Așa am zis și eu. Olivia îl urmă din lift. Desigur că nu aș fi putut să reușesc dacă nu ți-ar fi venit ideea că s-ar putea ca documentele unchiului Rollie să nu fi părăsit niciodată clădirea.

- Eu îți tot spun, de aceea tipii ca mine obțin birourile mari și...

- Bine, bine, destul cu prefăcătorie. Teoria ta potrivit căreia Melwood a închiriat un spațiu de depozitare aici s-a dovedit adevărată. Spune-mi de ce te porți de parcă de ieri încoace situația s-a înrăutățit?

- Aseară, eu și fratele tău am avut o mică discuție ca de la bărbat la bărbat despre relația lui cu Eleanor Lancaster.

- Și ce ați discutat?

Jasper se uită la numerele ușilor din stânga lui.

415, 417, 419. 463 trebuia să fie în partea din spate.

- El mi-a spus că tu nu ai fost singura care l-ai avertizat să nu se încurce cu Lancaster, o informă el.

- L-a mai sfătuit cineva la fel? Cine a fost?

- Bunul unchi Rollie.

Se lăsă o tăcere scurtă și încordată. Apoi implicațiile vorbelor lui o izbiră.

- Dumnezeu! Ea făcu o scurtă pauză și apoi se grăbi după el. Ecoul pașilor ei se auzea pe podeaua de beton. Vrei să spui...?

- Că Rollie s-ar putea să fi lansat una dintre faimoasele sale investigații în viețile private ale rudelor sale înainte să plece în acel foto-safari? Jasper coti pe alt coridor. Și că a găsit ceva ce nu i-a plăcut în biografia lui Eleanor Lancaster? Ceva ce l-a făcut să creadă că Todd ar trebui să stea deoparte? Da, cred că e o posibilitate reală.

- Jasper, asta ar însemna că Melwood ar fi putut găsi informația, oricare ar fi fost ea, și ar fi încercat să o șantajeze pe Eleanor Lancaster. Olivia părea ca lovită de trăsnet. Dumnezeu! Ar fi putut să-l șantajeze pe viitorul guvernator al acestui stat.

- Nu știm asta cu certitudine încă. Dar aș spune că este o posibilitate.

- O, Dumnezeu! spuse Olivia. Eleanor nu ar trata cu indiferență orice fel de amenințare care i-ar pune în pericol viitorul în politică. Ceva îmi spune că ea ar fi foarte periculoasă dacă s-ar simți încolțită.

- Și eu am aceeași impresie.

- De ce nu ai spus nimic aseară?

- Am vrut să găsesc documentele lipsă înainte să merg mai departe cu teoria mea. Jasper se opri în fața unui depozit. 463 era marcat pe ușa de placaj. În umbre scânteia un lacăt nou. Dar mulțumită ție, cred că am reușit să facem asta.

Lăsă cutia pe jos, deschise capacul și scoase o pereche de clești mari. Olivia privea cu atenție peste umărul lui.

Într-o secundă, lacătul era tăiat.

- Nu te entuziasma prea tare. Jasper băgă lacătul spart în buzunar. Poate aici ne așteaptă un alt loc gol.

- Nu cred. Olivia deschise ușa.

Strălucirea slabă a becului fluorescent de deasupra pătrunse în spațiul de depozitare întunecat.

Jasper șopti ușor.

- Ți-am spus că eu și unchiul tău avem multe în comun în materie de organizare a dosarelor.

- Se pare că și Melwood, la fel, șopti Olivia.

Pe rafturi metalice, aproape până la tavan, erau înșirate rânduri de cutii de carton tare pline cu documente. În spatele ușii se afla un mic birou și un scaun. Pe masă era o lanternă. Pe podea, lângă scaun, era o cutie cu un singur dosar.

- Tot confortul de acasă. Jasper trecu de Olivia în spațiul întunecat. Luă lanterna. Sunt surprins că n-are aici și un reșou și o saltea.

- Documentele secrete ale unchiului Rollie! Olivia părea uluită. Ea se aplecă să privească mai atent una dintre etichete. Este incredibil. Unele dintre aceste cutii sunt vechi de 40 de ani.

- Gill a spart boxa unchiului Rollie, a mutat totul, inclusiv rafturile de metal, în locul ăsta, iar apoi a căutat prin cutii informații pe care le putea folosi în schema lui de șantaj.

- Bietul Melwood. El nu era...

- Te rog, întrerupse Jasper. N-o spune.

- Scuze. A ajuns ca un fel de obicei. Olivia scoase capacul uneia dintre cutii și se uită înăuntru. Va trebui să parcurgem fiecare cutie ca să descoperim informația compromițătoare pe care a găsit-o Melwood.

- Nu neapărat. Jasper studie cutia de pe podea, de lângă scaun. Când am căutat prin biroul lui Gill ieri, am observat că el avea obiceiul de a păstra documentele la care lucra la momentul respectiv într-un dosar separat.

Olivia se uită cum se apleacă în fața cutiei și scoate capacul.

- Crezi că ar fi putut avea un dosar special pentru șantaj?

Jasper îndreptă lanterna spre dosarele îngrijit aranjate din cutie. „Chantry, Dane, Lancaster, Sloan.”

- Avea unul, da. În cutia asta.

El luă dosarul „Sloan” și îl deschise. Singura pagină existentă conținea numele unei agenții exclusiviste

și foarte scumpe care se specializase în investigații corporatiste discrete.

- La naiba, rosti el. Rollie, amice, m-ai învățat o lecție bună. Poate că este posibil să fii puțin prea obsedat de documente și informații. Dumnezeu mi-e martor, când toate astea se vor sfârși, voi distruge toate documentele mele care ar putea ajunge să bântuie pe cineva.

- O idee bună, murmură Olivia.

Jasper puse dosarul cu numele lui înapoi în cutie. Lăsă lanterna lui Gil pe masă, ridică cutia și se îndreptă spre ușă.

- Du-te și ia căruțul ăla. Vreau să scot toate chestiile astea de aici. Cred că le putem înghesui pe majoritatea în mașina ta.

- Care e graba? întrebă Olivia. Acum știm unde sunt. El o privi în ochi.

- Dacă noi am găsit aceste dosare, la fel de bine ar putea și altcineva.

- Corect.

Ea se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă.

Jasper puse cutia cu documente lângă ușă, se întoarse și începu să scoată mai multe cutii de pe raftul de sus, apoi le așează una peste alta pe podea. La distanță, auzi zgomotul lent al roților grele ale căruțului.

Olivia îl opri pe micul culoar și începu să pună cutiile pe el.

Într-un timp surprinzător de scurt, jumătate din cutii fură încărcate pe platformă.

- O să avem nevoie de două drumuri, observă Olivia.

- Hai să coborâm la parter cu astea.

Jasper apucă bara de metal și împinse căruțul spre lift. Olivia o luă înainte și apăsă pe buton.

Cabina de lift nu sosi până când Jasper ajunse cu platforma dincolo de ultimul rând de boxe. O văzu pe Olivia încruntându-se și apăsând din nou pe buton.

- Ca să vezi! Se pare că a mai venit un client. Oricine ar fi, a pus stăpânire pe lift. Va trebui să așteptăm până termină el de descărcat.

Pe Jasper îl trecu un fior de premoniție care îi zbârli părul de ceafă.

- Parcarea era goală când am ajuns aici.

- Știu. Ea ridică din umeri și apăsă de câteva ori butonul liftului. Dar liftul a fost blocat, clar.

Jasper se uită la semnul verde, luminos, de deasupra ușii scărilor.

- Mă duc jos să văd ce se petrece. Stai aici cu dosarele.

- Bine.

Jasper împinse platforma încărcată pe un culoar apropiat și se îndreptă spre ușa de sub semnul de ieșire. Dintr-un motiv pe care nu și-l putu explica, dar pe care nu-l puse la îndoială, deschise ușa încet.

Pe scările de beton se auzeau pași. Pași constanți, grei. Urcau pe scări.

Poate era Silas, care venea să le spună că liftul e stricat. Sau altcineva. Cineva care în această dimineață i-a urmărit până la Pri-Con Self-Storage.

Jasper închise ușa cu și mai multă grijă decât o deschise. Se întoarce la Olivia. Ea îl privea cu o expresie întrebătoare.

- Ce s-a întâmplat? șopti ea.

- Nu sunt sigur. Cineva urcă scările.

- Poate pentru că liftul nu merge.

- Poate. Jasper evaluează repede terenul. Poate exagerez aici, dar mă gândesc că până acum am făcut mai multe mișcări greșite în toată nebunia asta. Hai să încercăm ceva deștept de data asta.

- Cum ar fi?

O luă de braț și o îndemnă să se întoarcă pe culoarul central.

- Cum ar fi să nu stăm aici ca niște rațe în bătaia puștii, în caz că persoana care urcă acum pe trepte este cea care caută documentele lui Rollie.

- Jasper!

- Liniște. Locul acesta are ecou.

Ea coborî vocea.

- Avem un plan?

- Desigur. O trase pe alt coridor. Ce fel de director aș fi eu, dacă nu aș avea un plan?

- M-am gândit doar să întreb.

- După cum văd eu lucrurile, nu avem multe opțiuni când vine vorba să ne ascundem într-un loc ca acesta. Avem două.

- Două? Ea îl privi iute în timp ce mai dădeau un colț. Sigur nu vrei să spui că într-unul dintre spațiile de depozitare goale?

- Exact asta vreau să spun. Silas ne-a spus că toate boxele de pe acest etaj au fost închiriate. Dar noi avem acces la două dintre ele. Pe tine te ascund în cea închiriată de Rollie.

- Și tu?

- Eu voi aștepta în cea a lui Gill. Cu puțin noroc, oricine urcă scările nu va avea idee care dintre boxe a fost a lui Rollie și care a lui Gill. Ușile depozitelor noastre vor arăta exact ca toate celelalte, cu ușile închise și cu lacătele sparte așezate la loc.

Ochii ei îl priveau bănuitori.

- De ce ne separi?

- E bun-simț. Ne cresc șansele în caz că nu sunt paranoid degeaba.

- Șansele? Ce tot spui? Jasper, stai să discutăm...

- N-avem timp. Se opri în fața spațiului lui Rollie, deschise ușa și o împinse pe Olivia înăuntru. Scoase din buzunar lanterna subțire pe care o adusese cu el și i-o dădu.

- Ia-o. Doar în caz de nevoie.

- Nevoie de ce? Jasper, nu-mi place asta.

- Dacă auzi zgomot, fugi pe scări, ai înțeles?

- Jasper!

- Fă-o! Dă-mi cuvântul tău.

- Da, sigur.

El închise ușor ușa și ajustă lacătul rupt astfel încât să arate ca toate celelalte. Ar fi fost nevoie de o examinare atentă ca să se vadă că fusese tăiat.

Se rugă să nu existe o asemenea examinare.

Se întoarse repede prin labirintul de coridoare intersectate și se opri în fața ușii lui Melwood Gill.

Auzi un găfâit când se deschise ușa de la casa scărilor chiar în momentul în care intră în locul întunecat. O secundă mai târziu, luminile de deasupra pâlpâiră și se stinseră.

„Nu e Silas.” Angajatul știa că Jasper și Olivia erau încă aici.

Era altcineva.

Jasper închise cu mare grijă ușa. Apoi așteptă ceea ce știa că se va întâmpla în curând.

Pași.

Un lacăt scuturat la celălalt capăt al culoarului. Alți pași. O pauză și apoi alt lacăt scuturat.

Oricine stinsese luminile își croia drum foarte sistematic printre culoare, verificând fiecare ușă de la spațiile de depozitare.

Jasper speră ca Olivia să nu își dea seama că el o mințise când îi spusese că motivul pentru care o trimisese în altă parte era că avea sens să stea separați.

Adevăratul motiv pentru care el o ascunsese în boxa lui Rollie era pentru că aceasta se afla chiar pe ultimul culoar.

Era, așadar, logic ca oricine i-ar fi urmărit să facă exact ceea ce făcea acum: să caute fiecare coridor și să încerce fiecare lacăt de pe etaj pentru a-l găsi pe cel în care se ascunde persoana urmărită.

O astfel de abordare metodică însemna că oricine ar fi pândit printre coridoarele întunecate ar găsi lacătul spart de la depozitul lui Melwood Gill înainte să ajungă la ascunzătoarea Oliviei.

Un el sau o ea? Jasper se gândi că nu erau prea multe posibilități. Informația lui Rollie, oricare ar fi fost ea, era despre Eleanor Lancaster. Viitoarea guvernatoare părea genul de femeie care își putea purta singură de grijă.

– Ieșiți afară, oriunde ați fi, strigă Dixon Haggard în timp ce încerca alt lacăt. Știu că sunteți amândoi aici undeva. De data asta lucrurile vor fi puțin diferite. Am venit pregătit, o să vedeți. Mi-am adus pistolul.

capitolul 25

„Ei, la naiba”, se gândi Jasper. Avusese cincizeci la sută șanse și ghicise greșit. Fusese aproape sigur că Eleanor Lancaster îi urmărise până aici.

De ce fusese atât de sigur? se întrebă el. În definitiv, știuse că pe scările din casa întunecată a lui Gill se luptase cu un bărbat.

- Nu are rost să vă ascundeți aici sperând că angajatul o să vă salveze, spuse Dixon vesel. El trage un pui de somn jos la parter, sub birou. Am blocat liftul și am pus un semn pe ușa de la birou că depozitul a fost închis din pricina unei urgențe.

Pași. Alt lacăt scuturat.

Jasper se mută spre fundul încăperii. Se ghemui la capătul unuia dintre rafturile de metal. Cu puțin noroc, cutiile rămase pe rafturi ar bloca vederea lui Haggard pentru câteva secunde prețioase.

- O urgență la un serviciu de depozitare. Destul de amuzant, nu-i așa? Dar în situația asta, eu zic că se potrivește.

Vocea lui Dixon era suficient de tare încât să se audă pe tot etajul. Părea încordat, entuziasmat. Era vocea unui om care era sigur că avea avantajul de partea lui.

- Gill n-a fost prea inteligent, așa e? L-am întins o capcană când am lăsat prima plată pentru șantaj. L-am văzut ridicând banii. L-am urmărit până acasă la el. Nici nu bănuia.

Jasper apucă cu putere marginea de metal a rafturilor. Avea o singură șansă.

- N-a fost o problemă să scap de Gill. Că tot veni vorba, îmi sunteți datori pentru acel „accident“. Le-am făcut tuturor un serviciu când l-am strivit pe ticălosul acela mic.

Încă un lacăt zăngăni.

- Dar am făcut o presupunere chiar nefericită, continuă Dixon. M-am gândit că de vreme ce el nu era un șantajist foarte bun, ar fi fost destul de prost, încât să-și depoziteze documentele undeva acasă la el. Să fiu sincer, am avut un moment foarte prost când mi-am dat seama că nu sunt acolo.

Un lacăt zăngăni. De data asta, mult mai aproape.

- Dar când am dat peste voi doi acolo, am realizat că nenorocitul îi șantaja și pe alții. Imaginați-vă ce surprins

am fost când am recunoscut-o pe Olivia în noaptea aceea. Sloan, știam că ești cu ea. Trebuia să fii tu.

Țăcăni încă un lacăt. Jasper estima că Dixon nu era la mai mult de șase uși distanță.

- Mi-am dat seama imediat că voi doi ați avea mai multe șanse decât mine să găsiți documentele lui Gill. Până la urmă, voi erați angajatorii lui. Aveați acces la tot felul de informații despre el la care eu nu puteam ajunge.

Sub ușă se iți o rază de lanternă.

- Așa că m-am hotărât să mă dau la o parte și să vă las pe voi să faceți toată munca. Știam când ați venit aici azi că trebuia să aveți un motiv bun.

Jasper strânse și mai tare rafturile. Cu luminile din încăpere stinse, singura sursă de lumină a lui Dixon era lanternă. Ar fi trebuit să înainteze cel puțin un metru în spațiul de depozitare ca să se asigure că în spatele rândurilor de cutii nu se ascunde prada lui.

- Trebuie să recunosc, am fost destul de uimit când am primit primul bilet de șantaj. Dixon chicoti. Cine ar fi crezut că un contabil amărât ar putea să sape după informația aia veche? Am fost atât de atent.

Alt lacăt zdrăngăni în întuneric.

- Acum șase ani chiar și polițiștii au crezut povestea. Au făcut o investigație amplă. Au ajuns la concluzia că bietul Richard Lancaster fusese la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. A dat peste un jaf în desfășurare și a fost împușcat mortal. Se mai întâmplă și rahaturi, știți?

„Asta răspunde unei întrebări vechi“, se gândi Jasper. Dixon fusese cel care îl omorâse pe soțul lui Eleanor Lancaster. El asculta în timp ce Haggard încerca lacătul de la ușa alăturată.

- A trebuit să scap de bătrânul Richard, înțelegi. El stătea în calea ei. Nu era de acord ca ea să intre în politică. Și era bogat. Eleanor avea nevoie de bani pentru prima ei campanie. Ca director de campanie, era de datoria mea să mă asigur că obține ce are nevoie.

Lanternă străluci sub marginea ușii. Se smuci brusc.

- Hei, hei, hei. Ce avem aici? Un lacăt spart? Râsul lui Dixon era plin de tensiune și anticipare.

Jasper așteptă, nemișcat. Sincronizarea era totul.

- Cred că totuși ne-am jucat destul de-a v-ați ascunse-lea. Îmi pare rău pentru ce urmează să se întâmple aici. Dar știu că veți înțelege când vă spun că viitorul acestei țări depinde de alegerea lui Eleanor. Iar asta s-ar putea să nu se întâmple dacă presa află că directorul ei de campanie i-a ucis soțul. Publicul e puțin schimbător.

Jasper îl auzi cum smulge lacătul rupt de la ușă. Acesta făcu zgomot când se izbi de podeaua de beton.

Ușa se deschise larg. Raza lanternei strălucea prin întuneric ca lumina unui tren în mișcare.

Jasper își păstră privirea fixă pe peretele lateral al încăperii. El nu-și putea permite să fie orbit de lanterna lui Dixon.

- Sloan, nenorocitul, știu că tu și Olivia sunteți aici. Ați face bine să ieșiți și să terminăm odată. Te asigur că o să fie repede și curat.

Lanterna lumina sălbatic când Dixon o plimba printre cutii.

- La naiba, ieși afară. Trebuie să se termine. Este misiunea mea să o termin. Trebuie să protejiez viitorul lui Eleanor. Vezi tu, țara asta are nevoie de ea.

Jasper își folosi vederea periferică pentru a urmări silueta întunecată din spatele lanternei. Dixon făcu un pas atent în încăpere.

- La dracu', mormăi el.

Jasper știu că Dixon tocmai își dăduse seama că s-ar putea să fi deschis boxa greșită.

Dixon mai făcu un pas în întuneric. Și apoi altul. Lumina străluci când trecu peste rafturi. Dansă peste vârful pantofului lui Jasper.

- Știu că ești aici. Vocea lui Dixon se ridică într-un triumf teribil. Știam...

Jasper împinse repede și cu forță rafturile de metal. Urmă un scrâșnet metalic înalt, iar apoi întreaga structură se prăbuși brusc, ca și cum ar fi fost un cutremur.

Cutiile care rămăseseră pe rafturi îl loviră pe Dixon. Lanterna îi căzuse din mână și se rostogolise pe podeaua

de beton. Raza ricoșă haotic și, în cele din urmă, se opri îndreptată inutil spre perete.

Vârful rafturilor de sus căzură peste peretele opus și se opriseră acolo. Câteva cutii grele alunecară spre podea lovindu-l pe Dixon.

El urlă de furie și durere.

Jasper își aprinse lanterna și ținti raza direct spre ochii lui Dixon.

Dixon era în genunchi, blocat într-o cușcă formată din rafturile și suporturile de metal. Din toate părțile cădeau cutii peste el. Pe toată podeaua erau împrăștiate dosare și documente. Dixon încerca să ridice brațul drept. În lumină se văzu o scânteiere de metal. Încă avea pistolul. Jasper îndreptă lanterna drept în fața lui. Dixon se smuci din reflex, dar mișcările lui erau limitate de rafturi și de cutii.

Jasper sări pe scheletul de metal al rafturilor. Acesta scârțâi sub greutatea lui, dar nu cedă. Își recăpătă echilibrul și îl lovi pe Dixon în umărul drept.

Dixon urlă iar. Pistolul căzu cu zgomot pe beton. Era destulă lumină prin spațiul de depozitare pentru ca Jasper să își dea seama că Haggard nu mai putea să ajungă la pistol.

- Jasper!

O rază de lanternă lumină culoarul din fața spațiului de depozitare. El ridică o mână ca să își protejeze privirea.

- E în regulă. Jasper sări de pe un stativ de metal pe altul și ateriză în capătul apropiat de ușa deschisă, apoi luă pistolul. E bine.

Olivia apăru în pragul ușii.

- Ești bine? Ești rănit?

- Sunt bine. Ți-am spus să fugi dacă auzi zgomote.

- Dumnezeuule! Acesta era marele tău plan, nu-i așa? Vocea îi era plină de indignare. Jasper, puteai să fii omorât!

Nu avea rost să se răstească la ea. Nu era într-o poziție în care să asculte. El îi luă ușor lanterna din mână și o folosi pentru a privi peste rafturile prăbușite și numeroasele cutii căzute care îl țineau prizonier pe Dixon.

- După cum spuneam mereu, nimic nu se compară cu un sistem bun de îndosariere.

- Nu este timp pentru glume proaste, spuse ea printr-un dinți.

- Nu, admise Jasper, nu este. Avem treabă de făcut.

- Ce vrei să spui? întrebă ea. Trebuie să sunăm la poliție.

- Ne vom asigura că documentele din cutia lui Gill sunt în siguranță înainte să sunăm poliția. El se opri. Desigur, cu excepția dosarului Lancaster.

- Cutia aceea este pe platforma cu roți.

Un sunet ciudat îi atrase atenția lui Jasper. El îndreptă lanterna spre Dixon.

Haggard era încă în genunchi. Fața îi era plină de lacrimi.

- Am făcut totul pentru ea, șopti Dixon. Am făcut-o pentru Eleanor. Țara are nevoie de ea.

capitolul 26

În acea noapte arseră conținutul cutiei lui Melwood Gill în șemineul mare de piatră al lui Jasper. Flăcările devorau decenii de fapte și zvonuri și poze neclare captate de teleobiective. Ele mistuiau pagini galbene, scrise de mână de o agenție privată de investigații care dăduse faliment acum douăzeci de ani. Flăcările ardeau noi rapoarte produse de imprimantele unei agenții moderne și sofisticate.

Poliția luase drept probă dosarul Lancaster, dar nu înainte ca Jasper și Olivia să scaneze conținutul.

Investigatorul privat al lui Rollie urmărise un detectiv pensionat, anonim, care fusese implicat în investigația cazului de crimă al lui Richard Lancaster.

Fostul detectiv se pensionase și trăia într-o casă pe plajă, în Mexic. El îi mărturisise investigatorului că de la început fusese convins că Richard Lancaster nu fusese victima unui hoț necunoscut care nu fusese niciodată prins.

Detectivul pensionat pretindea că Lancaster îl cunoștea pe ucigaș. El mai spusese și că și-ar fi pariat toată pensia că ucigașul era Dixon Haggard. Dar nu existase nici o dovadă pentru a prezenta cazul unui procuror. Cazul fusese clasat.

Dixon își asumase întreaga responsabilitate pentru crimă. Aparent, era mândru de faptul că acționase singur. Eleanor Lancaster nu știa adevărul.

- Am vorbit cu Todd în după-amiaza asta. Olivia puse un alt document pe foc. El a spus că se simte obligat să rămână implicat în campania electorală a lui Lancaster pentru o vreme. Că va face tot ce-i stă în putință pentru a reduce dezastrul. Dar mi-a spus că nu este sigur că acum cursa electorală poate supraviețui scandalului.

- Nu e de mirare. Jasper își ridică paharul de scotch. Poliția a spus că Haggard a mărturisit crima. Tot el a fost foarte clar și a declarat că a lucrat din proprie inițiativă. Este obsedat de Eleanor Lancaster.

- Ea este nevinovată, dar indiferent cât se vor strădui oamenii ei să reducă scandalul, imaginea ei este atinsă. Va fi greu de explicat cum a angajat fără să vrea un director de campanie care a comis crime pentru a o ajuta să își lanseze cariera politică. Nu prea este un semn de istețime.

Gura lui Jasper se curbă puțin în timp ce aruncă încă o foaie în foc.

- Publicul nu se așteaptă la prea multă judecată dreaptă din partea politicienilor, dar s-ar putea să li se pară că Lancaster a întins coarda prostiei în cazul acesta.

- Ești sigur că Dixon nu va povesti la poliție că unele dintre documente au fost luate? întrebă ea din nou.

- El nu ne-a văzut când am dus cutia aceasta la mașină. Pe lângă asta, nu se gândea decât că dăduse greș. Era indiferent la tot ce se întâmpla în jurul lui.

Olivia știa că Dixon Haggard căzuse într-o lume doar a lui, una în care el era cavalerul pe cal alb al lui Eleanor Lancaster, care eșuase. Când îl arestase poliția, el încă plânga.

Silas își recăpătase cunoștința la scurtă vreme după ce Olivia și Jasper coborâseră la parter, dar rămăsese

întins pe podeaua din biroul lui, amețit, până venise ambulanța.

Olivia ridică din sprâncene.

- Sper că te-ai învățat minte din toate astea. O obsesie legată de așezarea dosarelor nu este un lucru sănătos.

Jasper zâmbi scurt.

- Știam că nu vei rezista tentației de a-mi scoate ochii. Nu-ți face griji. După cum am spus, am făcut deja un plan să distrug unele documente vechi de-ale mele.

- Sper că da. Ea contemplă flăcările. Presupun că nu vom ști niciodată cu siguranță cum a descoperit Melwood Gill documentele secrete ale unchiului Rollie.

- Probabil că informația despre spațiul de depozitare de la Pri-Con Self-Storage se afla în dosarele din casa lui Rollie. Dacă nu ar fi ajuns Gill mai întâi la ele și nu ar fi dat foc ca să-și acopere urmele, le-ai fi găsit tu.

Olivia încuviință din cap și mai aruncă o pagină în flăcări.

- Nu vom putea niciodată să dovedim asta, dar este singurul scenariu care are sens. Nu e de mirare că Rollie mi-a spus că dacă el pățește vreodată ceva, eu trebuie să distrug toate documentele lui personale. Știa că ele conțin o amenințare potențial letală.

- Rollie avea încredere în tine. Jasper o privi în ochi. El trebuie să fi știut că odată ce vei fi dat peste informațiile despre Lancaster, vei ști ce să faci.

- Mă întreb de ce nu i-a spus lui Todd toată povestea înainte să plece în safari?

- Nu avea destule dovezi pentru a se lansa în acuzații, spuse Jasper. Și nimic nu o implica pe Eleanor Lancaster, doar pe directorul ei de campanie. Dar asta a fost suficient cât să-l neliniștească pe Rollie cu privire la implicarea lui Todd în campanie. El a încercat să îl avertizeze.

Olivia dădu din cap.

- Poate că în acel moment unchiul Rollie nu era îngrijorat fără motiv. Din câte știa el, Todd era doar un consultant temporar în campanie. El și-a dat seama că relația dintre Eleanor și Todd devenea personală și serioasă.

- El ar fi fost cu mult mai îngrijorat dacă ar fi știut că Todd devine din ce în ce mai absorbit de cercul intim al lui Lancaster. Până la urmă, cu cât se apropia mai mult de Eleanor, cu atât mai mult îl detesta nebunul de Haggard.

Olivia se cutremură.

- La un moment dat, mintea nebună a lui Dixon ar fi putut ajunge la concluzia că Todd este un rival și reprezintă o amenințare. Cred că deja se îndrepta în direcția asta.

- Da.

- Dumnezeu! Poate că Dixon ar fi ajuns la concluzia că Todd trebuie înlăturat din schemă, la fel ca soțul lui Eleanor. Mi-ar fi putut omorî fratele.

- S-a terminat acum, spuse Jasper încet.

Urmă o tăcere scurtă, întreruptă doar de trosnetul flăcărilor.

- Da, șopti Olivia. S-a terminat.

- Jasper! Olivia se trezi din coșmar, cu numele lui pe buze. Pulsul ei o luase razna. Rămăsese fără aer.

- E în regulă. Brațele calde ale lui Jasper se strânseseră în jurul ei. A fost doar un vis.

- Nu. Ea refuză să fie alinată. Se desprinseseră din brațele lui și se ridică, strângând cearșaful la piept. Privi spre chipul lui în penumbră. Aproape că ai fost omorât în spațiul acela de depozitare.

Ea tremură în timp ce crâmpie din coșmar îi reveleau în minte. Retrăi zăngănitul lacătelor în timp ce Dixon înainta prin culoare. Aproape și tot mai aproape, până își dădu seama prea târziu că el va ajunge mai repede la ascunzătoarea lui Jasper.

Jasper știuse ce urma să se întâmple atunci când o lăsase pe ea în spațiul de depozitare al lui Rollie.

- Să nu mai faci asta niciodată, șopti ea.

- Ce să nu mai fac?

- Să nu mă mai lași vreodată în urmă în timp ce tu te duci și te ocupi de lucruri, cum ai făcut azi. Se presupune că suntem parteneri, ți-aduci aminte?

Ochii lui erau asemenea unor iazuri enigmatice întunecate.

- Am luat o decizie executivă. M-am gândit că ar fi mai ușor să mă ocup singur de Haggard.

- Ar fi trebuit să discuți cu mine mai întâi.

El se strâmbă puțin, dar nu spuse nimic.

Olivia roși. Era recunoscătoare întunericului care acoperea patul.

- Bine, bine, uită ideea discuției de planificare. Evident că nu era timp. Dar promite-mi că nu o să mai faci niciodată așa ceva.

- Îți promit că nu am absolut nici cea mai mică intenție de a repeta exercițiul de azi. De fapt, cred că nu voi mai închiria niciodată un spațiu de depozitare.

Ea simți hazul pe care el încerca să-l mascheze și oftă.

- Cred că nici unul din noi nu ar fi putut prezice ce urma să se întâmple când ne-am dus în căutarea acelor documente de dimineață.

- Te înșeli. Umorul dispăru din vocea lui Jasper, ca și cum nu ar fi existat niciodată. Lăsa în urmă o privire mâhnită. Ar fi trebuit să iau în calcul posibilitatea că persoana care voia să obțină documentele ne urmărea.

- Încetează. Ea îi astupă gura cu degetele pentru a-l face să tacă. Era ora opt dimineața, într-un depozit comercial. Ar fi trebuit să fim în siguranță.

El o apucă de încheietură și îi dădu degetele la o parte.

- Un depozit unde deja avusese loc un alt incident periculos între tine și Gill. Am fost un prost să te iau cu mine în locul acela.

- Nu avea cine să meargă cu tine. Această problemă ne-a implicat pe amândoi chiar de la început.

- Puteam să mă duc singur. Ar fi trebuit să mă duc singur.

Ea zâmbi.

- Ce facem acum, petrecem toată noaptea spunându-ne unul altuia că ar fi trebuit să facem lucrurile altfel? Chiar doi directori geniali ca noi mai fac greșeli din când în când. Important e că am scăpat amândoi întregi.

Jasper se jucă cu o șuviță din părul ei.

- Despre povestea asta...

Ea încremeni. Chiar și fără ochelari ea putea să vadă privirea intensă din ochii lui. Știa că el nu se mai referă la șantaj.

- Ce este?

- Tot spui că suntem parteneri.

- Da, șopti ea. Spun asta des.

- În ceea ce privește Glow, eu sunt partenerul senior.

- Jasper, nu este un moment potrivit pentru a discuta de cele 51 de procente ale tale.

- Am nevoie să știu ce crezi tu cu adevărat despre faptul că eu controlez compania.

Ea zâmbi.

- Vrei să știi adevărul? Mă simt relaxată să știu că este pe mâini bune și că mă pot concentra pe Light Fantastic. Detestam ziua în care aveam să fiu responsabilă pentru Glow. Dar unchiul Rollie îmi tot amintea că în familie nu mai are cine să se ocupe de asta.

- Ai încredere în mine să conduc Glow?

Ea îi mângâie linia fermă a maxilarului.

- Îmi pun și viața în mâinile tale.

El zâmbi încet. Apoi întoarse capul doar atât cât să îi sărute degetele.

- Despre celelalte aspecte ale acestui parteneriat...

- Ce este?

- Sunt conștient că orice fel de aranjament personal bazat pe interese comune de afaceri te neliniștește. Dar mi-ar plăcea să profit de această ocazie ca să evidențiez faptul că avem și alte lucruri în comun.

În ea totul se opri, pe o margine invizibilă, așteptând cu nerăbdare să audă următoarele lui cuvinte.

- Avem? spuse ea încet.

El miji ochii.

- Vrei să le enumăr?

- Doar vreo două.

El se încruntă.

- Bine, să începem cu faptul că am parcurs împreună o experiență periculoasă și traumatizantă.

- O relație bazată pe așa ceva nu este mai sigură decât una bazată pe interese de afaceri. Odată ce emoțiile amplificate artificial dispar...

El o împinse înapoi peste perne și se ridică într-un cot, aplecându-se deasupra ei.

- Amândoi am fost dispuși să intrăm prin efracție într-o casă, să furăm niște hârtii și să mințim prin omisiune polițiștii ca să protejăm niște oameni care sunt importanți pentru noi. Aș spune că asta ne dă multe lucruri în comun.

Ea își petrecu mâinile peste umerii lui și îl privi în ochi.

- Dacă apare vreodată întrebarea, să lămurim lucrurile acum, spuse ea.

- Melwood a fost lovit și ucis de o mașină. El nu avea alte rude în Seattle. În calitate de angajatori îngrijorați, am intrat la el în casă cu o cheie pe care el o încredințase companiei, pentru situații de urgență.

- A, da. Tot uit asta. În ceea ce privește activitățile de azi, continuă ea repede, ne-am făcut datoria civică. Le-am oferit polițiștilor tot ceea ce au avut nevoie pentru a-l aresta pe Dixon Haggard. Lucrurile pe care nu le-am spus nu aveau nici o legătură cu moartea lui Melwood sau a lui Richard Lancaster.

Jasper zâmbi.

- Ador când vorbești ca un director mare de corporație.

Ea se agăță de cuvântul „ador” și dădu tot restul la o parte. Își înfășură brațele în jurul gâtului său și îl trase mai aproape ca să îl poată săruta.

Olivia se întreba de ce oare el adusesese subiectul relației lor atât de pe ocolite. Ea voia să îl întrebe ce voia să zică de fapt, dar ceva îi spunea că va trebui să ajungă în acel punct când el va fi pregătit. Dacă va exista acel moment.

Jasper era la fel de timid cu privire la subiectul căsătoriei ca și ea.

Acum cine îi vârâse ideea de căsătorie în minte?

- Am uitat ceva de pe lista mea de lucruri pe care le avem în comun, în afară de interesele de afaceri, șopti Jasper, foarte aproape de gura ei.

- Care este acela?

El îi mângâie șoldul cu mâna.

- Sexul este grozav.

- De acord.

capitolul 27

- Vestea bună este că Glow și Light Fantastic au obținut multă reclamă din toată chestia asta. Bolivar deschise ziarul și îl întinse pe masa de la Café Mantra. Dar oamenii lui Lancaster vor avea mult de furcă pentru o vreme. Stai să vezi titlurile.

Olivia se aplecă peste umărul lui să vadă. Zara, cocoțată pe un scaun lângă el, făcu același lucru.

CAMPANIA LANCASTER SE CLATINĂ DUPĂ ARESTAREA DIRECTORULUI

Dixon Haggard, șeful campaniei politice a lui Eleanor Lancaster, care spera la postul de guvernator, a fost arestat ieri și acuzat de crimă și tentativă de crimă.

Jasper Sloan, director al Glow, Inc., și Olivia Chantry, deținătoarea Light Fantastic, o companie de producție și de servicii de design de evenimente din Seattle, au avut o contribuție crucială la prinderea lui Haggard.

„Am fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, dar am avut noroc“, declară domnul Sloan.

Sloan și Chantry, care dețin împreună Glow, Inc., s-au dus la un depozit de închiriat din sud-estul orașului, pentru a recupera niște documente din boxele închiriate de fostul director al Glow, Roland Chantry, și Melwood Gill, un angajat al Glow. Ambii au decedat de curând.

În timp ce se aflau la depozit, Sloan și doamna Chantry au fost surprinși de Haggard, care îi urmărise până acolo.

Poliția declară că Haggard credea că Gill îl șantaja cu informații furate din documentele lui Roland Chantry. După ce se pare că l-a ucis pe Gill într-un accident cu mașina, Haggard a început să caute informațiile pe care se presupune că Gill le-a folosit pentru a-l șantaja.

Haggard i-a urmărit pe angajatorii lui Gill până la depozit, presupunând că ei îl vor conduce la informația stocată în dosarele private ale lui Roland Chantry.

„Am avut motive să credem că Gill a luat anumite documente din spațiul de depozitare al domnului Chantry și le-a stocat în al său. Cercetăm situația când Dixon Haggard a venit și ne-a amenințat cu moartea“, a explicat Sloan.

Poliția spune că Haggard a mărturisit nu doar că l-a ucis pe Melwood Gill, dar și că acum șase ani l-a ucis pe Richard Lancaster. Efectul asupra campaniei Lancaster este greu de estimat.

Todd Chantry, purtător de cuvânt pentru campanie, a lansat o declarație în care spune că Lancaster este șocată de aceste vești și că l-a angajat în necunoștință de cauză pe ucigașul soțului ei.

„Credem că Haggard era un fel de urmăritor“, declară Chantry. „Se pare că dezvoltase o obsesie bolnavă pentru doamna Lancaster și...“

- Uau! Bolivar scutură din cap. Todd e bun, dar nu sunt sigur că cineva e destul de bun, încât să-i salveze pielea lui Lancaster de data asta.

- Dar Eleanor Lancaster este doar o victimă inocentă, protestă Zara. Sigur publicul va înțelege. Ea este în aceeași situație teribilă în care se afla Sybil când l-a angajat pe Burt, grădinarul, fără să știe că era un obsedat. Nu e ea de vină că un nebun i-a omorât soțul și apoi s-a infiltrat în campania ei pentru a fi aproape de ea.

Olivia își dădu ochii peste cap.

- Femeia l-a angajat pe ucigașul soțului ei. Nu vezi problema aici? O face pe Lancaster să pară deloc genială, cel puțin. În cel mai bun caz, va fi percepută ca o victimă naivă.

- Nu e tocmai un model de conducător, concluzionă Bolivar. El deschise a doua secțiune a ziarului. Poate că dacă asta s-ar fi întâmplat mai devreme în campanie, ar fi putut să depășească momentul până la alegerile primare. Dar acum? Cine știe.

- Poți să pui pariu că oamenii lui Stryker vor avea o zi de pomină, spuse Olivia.

Bolivar ridică privirea.

- Dar evenimentul de strângere de fonduri?

Olivia ridică din umeri.

- Încă nu m-a sunat nimeni ca să îl anulez. Singurul lucru pe care îl putem face este să continuăm cu pregătirile până când aflăm alte vești.

- Avem programat să atârnam steagul în această după-amiază, îi aminti Bolivar.

Olivia se gândi la asta.

- Îl sun pe Todd să văd dacă este posibil să se anuleze în ultima clipă. Dacă nu, ne păstrăm programul.

- Se pare că Eleanor Lancaster are mai mult ca niciodată nevoie de un eveniment de strângere de fonduri și de o adunare mare, spuse Zara.

- Bine punctat, zise Bolivar. Toată lumea spune că ea este o luptătoare. Dacă este hotărâtă să treacă peste asta, va vrea să continue cu un spectacol mare și impresionant.

- Deci, mergem înainte, oameni buni, spuse Olivia, rotindu-se cu scaunul și ridicându-se în picioare. Să trecem la treabă.

Bolivar împături ziarul.

- O să pregătesc steagul ca să îl luăm pe chei. Matty și Bernie mă pot ajuta.

- Mulțumesc. Olivia se uită la mătușa ei. Zara, trebuie să discut ceva cu tine.

Zara o privi conspirativ și puțin melodramatic.

- Desigur, dragă.

Toți urcară scările la etaj.

Olivia o conduse pe Zara în biroul ei și închise ușa.

- Mătușă Zara, șantajistul tău era Melwood Gill.

- Melwood?! Zara se holbă șocată la ea. Dar nu este posibil. De unde să fi știut despre acele filme pe care le-am făcut?

- El știa despre ele pentru că unchiul Rollie știa despre ele.

Olivia trecu în spatele biroului său și se așează. Fu cuprinsă de un fior de simpatie. Biata Zara. E suficient că a fost victima unui șantaj. Să afli că șantajistul era până la urmă o persoană atât de banală ca Melwood Gill era aproape o insultă.

- Rollie știa despre trecutul meu? se încruntă Zara. Dar nu a pomenit niciodată de asta.

- Asta pentru că nu avea importanță pentru el, o asigură Olivia. Din nefericire, a păstrat informația într-un dosar. Și după ce a murit el, Melwood Gill a căutat prin dosarele personale ale unchiului Rollie. El a găsit un document despre tine, când l-a descoperit și pe cel despre Dixon Haggard.

- Dumnezeuule mare! Zara absorbi informația. Deci, nu era unul dintre vechii mei rivali?

- Mă tem că nu. Am distrus documentul noaptea trecută.

- Înțeleg. Zara făcu o pauză. Ai distrus tot documentul?

- Nu a fost prea mare. Olivia își aminti documentul pe care îl aruncase în flăcări. Doar câteva pagini.

- Fără poze?

- Fără.

- Înțeleg.

- Totul a dispărut, mătușă Zara. Ca și cum nu ar fi existat.

Zara oftă tristă.

- E foarte frumos din partea ta, dragă.

- Acum nu trebuie să-ți mai faci griji.

- Minunat, spuse Zara cu tristețe. Ea ridică bărbia astfel încât lumina lămpii de birou să-i accentueze pomeții la fel ca în ziua în care Sybil se hotărâse că va supraviețui infidelității lui Nick. Îți voi fi pe veci recunoscătoare.

Olivia speră să o înveselească cumva.

- Sigur, pe undeva s-ar putea să existe încă niște copii ale vechilor tale filme, printre dosarele studioului care le-a realizat.

Zara se însenină.

- Da, așa e.

- Nu se știe niciodată când vor cădea în mâinile cui nu trebuie.

- Dumnezeu, ai dreptate. Zara se ridică în picioare, cu mâna pe piept. Nu voi scăpa niciodată de amenințarea acestei expunerii.

- Probabil că nu.

- Îmi voi trăi restul zilelor cu sabia lui Damocles deasupra capului.

- Da. Olivia zâmbi. Dar viața trebuie să meargă înainte. Și la fel și afacerile. Poți să termini schițele pentru licitația caritabilă Simmons-Cameron pentru mine până la ora trei?

- Mă ocup imediat. Zara deschise ușa și ieși veselă din birou.

- I-ai salvat viața. Todd își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Studia cerul înnorat de afară de la fereastra biroului de parcă vedea acolo ruine misterioase. Nu știu ce să spun în afară de mulțumesc.

- A fost vina mea că era în pericol. Jasper se lăsă pe spătarul scaunului și contemplă profilul serios și hotărât al lui Todd. Nu mulțumești cuiva care a greșit cum am greșit eu.

Todd privi peste umăr. Lumina soarelui se reflecta în ramele ochelarilor săi.

- Păcat că oamenii ca tine nu candidează pentru funcții publice. Țara asta are nevoie de mai mulți oameni în poziție de lideri care să își asume responsabilitatea pentru faptele lor.

- Sunt fericit aici, la Glow, mulțumesc. N-aș reuși niciodată ca om politic.

- De ce nu?

Jasper ridică din umeri.

- Politica este despre compromisuri. Eu nu mă pricep să fac compromisuri.

Jasper îl privi cu înțeles.

- Îți place să deții controlul, așa e?

- Da. Că tot veni vorba despre politicieni, cum merg lucrurile la sediul campaniei Lancaster?

Todd se încruntă.

- Cel puțin imprevizibile. Sondajele din dimineața asta nu au fost bune. Oamenilor le pare rău de Eleanor, dar și-au pierdut respectul pentru judecata ei.

- Orice ai face, ea este un politician care a candidat cu ajutorul banilor moșteniți după ce soțul ei a fost ucis de unul dintre cei mai de încredere oameni de campanie.

- Din păcate, așa vede lucrurile și publicul. Todd se încruntă. Ne-am îndepărtat de mesaj în timp ce încercăm să explicăm presei cum stau lucrurile. Este prea târziu în campanie să ne îndepărtăm de la mesaj. Dar cu puțin noroc am putea supraviețui alegerilor primare. Dacă se întâmplă asta, am avea câteva săptămâni pentru a ne redobândi poziția înainte de alegerile finale.

- Succes. Publicul are memorie scurtă. Măcar atât ai de partea ta.

Todd făcu o grimasă.

- Este adevărat.

- Încă intenționezi să ieși din politica activă după ce se termină alegerile?

- Categoric. Rămân în campania Lancaster doar pentru că mă simt dator față de Eleanor măcar cu asta. Nu pot s-o abandonez în acest moment decisiv. Până la urmă, dacă nu ar fi fost ea, poate că nu aș fi avut ocazia să îmi văd unele teorii politice și idei lansate în lumea reală.

- Înțeleg.

- Orice s-ar întâmpla cu Eleanor și campania ei, cred că o parte dintre ideile mele vor rămâne. Deja alți candidați le adoptă pe unele. Jurnaliștii le dezbat regulat zilele astea. Așa au loc schimbările în politică.

Jasper zâmbi scurt.

- Ai avut un impact. Nu mulți oameni pot spune asta.

Todd se întoarse complet cu fața la el.

- Și tu ai avut un impact. Asupra surorii mele.

Jasper nu spuse nimic.

- Știi, zise Todd încet, Eleanor mi-a spus că ea crede că are multe în comun cu Olivia. Cred că o vede pe Olivia ca pe un spirit înrudit. În unele feluri, o imagine a ei în oglindă. Două femei puternice, independente, care și-au împlinit propriile destine.

- Nu te voi contrazice la partea cu destinul, dar cred că restul presupunerii ei este un gunoi. Eleanor Lancaster și Olivia sunt foarte diferite într-o privință esențială.

- Ai dreptate, spuse Todd. Când ajunge la limită, Eleanor va sacrifica totul pentru viitorul ei în politică. Ea chiar crede că țara are nevoie de ea.

- În timp ce Olivia ar sacrifica totul pentru familia ei. Todd îl privi cu mare atenție.

- Deja o cunoști destul de bine, nu? Privirea lui Todd nu se schimbă. Vreau să știu ce se va întâmpla mai departe între voi doi.

- Mă întrebi cumva dacă intențiile mele sunt onorabile?

Todd se gândi la asta.

- Da. Cred că asta vreau să știu.

- De ce nu o întrebi pe Olivia? sugeră Jasper. Este un partener egal în chestia asta.

- Ea nu este un partener egal în Glow. Todd îl privi fix. Dar unchiul Rollie a pus pe umerii ei responsabilitatea protejării companiei și a oamenilor care lucrează aici.

- De ce anume te temi? Că va face ceva deplasat, ca de exemplu să se mărite cu mine pentru că așa crede că va proteja Glow și pe rudele ei din familia Chantry?

Todd zâmbi ușor.

- E destul de direct, dar da, exact de asta mă tem. Olivia merită mai mult decât atât. Nu vreau să se simtă obligată să se mărite cu tine pentru a îndeplini responsabilitățile față de familie.

Jasper se simți copleșit de o senzație rece, de gol.

- Subiectul căsătoriei nu a apărut în discuție. Dar dacă va apărea, îți spun doar atât, Chantry. Aș prefera și eu ca Olivia să nu se mărite cu mine din acest motiv.

Todd ezită, apoi încuviință din cap. Fără să rostească un cuvânt, se întoarce și ieși din birou.

Jasper așteaptă până când ușa se închise în urma lui ca să se ridice încet în picioare.

Se îndreptă spre fereastră și privi afară, la furtuna de vară care mătura golful Elliot. Arăta ca una dintre picturile lui Logan Dane.

Ce voia el? se întreba.

Răspunsul se ivi în fulgerul care licări în depărtare. El nu fusese cinstit până la capăt cu Todd. Era adevărat că ar fi preferat ca Olivia să nu se mărite cu el pentru că era de părere că astfel va putea controla soarta companiei Glow.

Dar important era că el o dorea pe Olivia. În orice fel posibil. Străbătea un teritoriu periculos, fără hartă.

Olivia nu avu ocazia să arunce o privire pe *Hard Currency* până aproape de prânz. Când îl termină de citit, îl trânti pe masa ei și puse mâna pe telefon. Furioasă, formă numărul de pe coperta ziarului.

- La telefon Andy Andrews.

Olivia bătea cu degetele pe brațul scaunului.

- De ce a trebuit să spui despre evenimentul meu pentru Camelot Blue că a fost ca un joc video fosforescent?

- Haide, Olivia, unde ți-e umorul?

- Mă întrebi asta după ce m-ai înjunghiat pe la spate?

- Cititorii țin minte numele firmei tale mai bine atunci când este într-un context umoristic, o liniști Andy.

- Nu ai absolut nici o dovadă științifică a acestui fapt. Olivia scană încă o dată articolul. Și ce e chestia asta de la final cu Domnul și Doamna Detectiv din Seattle?

- Nu mă poți învinui pentru că am acoperit acest subiect. Până la urmă, tu și Sloan sunteți pe prima pagină pentru că era să muriți în depozitul acela.

- Ești la limită, Andy.

- Ei bine, atâta vreme cât nu am depășit-o, am să-ți cer o favoare. De fapt, chiar voiam să te sun.

- Nu mai spune!

- E ceva serios. Andy lăsă deoparte tonul său glumeț și măgulitor. Ai cum să îmi garantezi accesul la vernisajul expoziției retrospective Dane de mâine-seară, de la muzeul Kesgrove?

- Dă-mi un singur motiv bun pentru care aş face asta.

- Îți dau două motive. Ți-am oferit recent două mențiuni grozave în *Hard Currency*.

- Poate că te va șoca, Andy, dar nu mi-a picat foarte bine ca evenimentele mele să fie supranumite Orașul de Staniol și joc video fosforescent.

- Ești o femeie de afaceri. Hai să ajungem la o înțelegere.

- Ce fel de înțelegere? întrebă ea suspicioasă.

- O să îți furnizez în avans o informație pe care cred că o vei considera interesantă. În schimb, tu îmi facilitezi intrarea la vernisaj.

- Care este informația?

- Se aude că la vernisajul expoziției retrospective Logan Dane va fi prezent Crawford Lee Wilder. Zboară special pentru a acoperi subiectul.

- La naiba. Acum ziua mea e perfectă.

- Avem o înțelegere? întrebă Andy.

- Da, sigur. De ce nu? Îți fac rost de un bilet la vernisaj. Până la urmă, evenimentul nu e organizat de Light Fantastic. În următoarea ediție va trebui să insultăm altă firmă.

Abia după ce închise telefonul, își dădu seama că luase hotărârea de a participa la vernisaj.

capitolul 28

Olivia se gândi că dacă evenimentul ar fi fost orice altceva decât o recepție pentru vernisajul expoziției retrospective Logan Dane, probabil s-ar fi simțit bine. Nu avea foarte des ocazia de a participa ca oaspete la un eveniment organizat de unul dintre competitorii ei.

O mulțime rafinată, îmbrăcată în haine de gală, umpluse aripa din nord-vest a muzeului Kesgrove. Podelele

de marmură reflectau ecoul a o sută de perechi de tocuri înalte.

Olivia acceptă în sinea ei că Out of Sight Productions făcuse o treabă bună.

Firma de evenimente avusese ideea bună de a lăsa tablourile tulburătoare ale lui Logan să reprezinte punctele focale ale serii.

Nici o poleială, nici o scânteiere, nici o culoare extravagantă nu putea concura cu furtunile întunecate de pe pânze. Singurele surse de lumină din încăpere erau cele îndreptate pe tablourile de pe pereți.

Mesele de bufet erau drapate într-o țesătură rigidă, alb cu negru. Personalul de servire purta sacouri sobre albe și pantaloni negri. De altfel, majoritatea oaspeților erau îmbrăcați în alb și negru.

- Bun-gust, spuse Jasper sec.

- Pe scurt, da.

Olivia zâmbi în ciuda dispoziției sale tensionate.

- Nu este un eveniment din gama Light Fantastic, nu-i așa?

- Avem cu toții nișele noastre în marele ecosistem al lumii de afaceri.

- Foarte filosofic.

- Noi, directorii de companii, trebuie să fim capabili să înțelegem imaginea de ansamblu.

- Încerc să țin minte, dar dintr-un oarecare motiv, tot uit. Ea se întoarse spre el din impuls. Îți mulțumesc că ai venit cu mine în seara asta. Nu prea așteptam cu nerăbdare să particip. Apreciez sprijinul.

- Pentru puțin. Lui Jasper îi străluceau ochii. Pentru asta sunt partenerii.

Olivia își dădu seama că termenul de „partener” începea să o calce pe nervi. Dar în seara asta, totul o călca pe nervi. Până nu se va termina recepția, nu se va putea relaxa.

- Ia-o ușor, spuse Jasper, ca și când i-ar fi citit gândurile. Putem pleca oricând vrei.

- Din păcate, de-abia am ajuns aici, murmură Olivia.

- Olivia, ai venit!

Olivia se întoarse când își auzi numele și o zări pe Nina. Verișoara ei strălucea.

Fericirea din ochii ei era mai mult decât suficient pentru a compensa faptul că venise la vernisaj, se gândi Olivia.

- Sunt foarte bucuroasă că ești aici! Nina îi strânse scurt mâna. Nici nu știi cât de mult înseamnă pentru Sean prezența ta. Ea îi zâmbi cald lui Jasper. Tu trebuie să fii Jasper Sloan. Eu sunt Nina Chantry.

El zâmbi.

- Bună seara.

Privirea Ninei lunecă spre Olivia și apoi își întoarse atenția spre Jasper.

- Voi doi ne-ați tras o sperietură zdravănă. Ce poveste incredibilă!

Jasper nu dădu atenție.

- Felicitări pentru eveniment. Se pare că expoziția va fi de mare succes.

Sean apăru din mulțime, iar trăsăturile lui frumoase, sensibile se luminau cu un zâmbet cald. El i se alătură Ninei.

- Olivia, mă bucur că ești aici în seara asta, spuse Sean. Înseamnă mult pentru mine.

- Mulțumesc. De data asta, Olivia își aminti bunele maniere. Făcu repede prezentările.

Jasper și Sean își strânseră mâinile.

Nina îi zâmbi lui Sean.

- Cred că mă duc să salut și alți oaspeți.

- Ia-o înainte, spuse Sean. Te ajung din urmă mai târziu.

Olivia zări afecțiunea caldă din ochii lui în timp ce o privea pe Nina dispărând în mulțime.

Sean îl privi bănuitor pe Jasper. Apoi se întoarse spre Olivia.

- Olivia, vreau să știi că noi, cei care am fost apropiați de Logan, nu vom uita niciodată ce ai făcut pentru cariera lui.

- Nu eu am fost cea care l-a lansat. A fost Wilbur, prietenul unchiului Rollie. Tot ce-am făcut a fost să le fac cunoștință.

- Ai făcut mai mult decât să îl prezinți pe Logan unuia dintre cei mai influenți proprietari de galerii de pe Coasta de Vest, spuse Sean. L-ai stabilizat o vreme.

Ea zâmbi melancolic.

- Mă tem că doar pentru foarte puțină vreme.

- Era ca o bombă cu ceas, spuse Sean. Mai devreme sau mai târziu, era condamnat să explodeze. Nimeni nu l-ar fi putut salva pe Logan de sine însuși. Unora dintre noi ne-a luat ceva timp să înțelegem asta.

Olivia își dădu seama că el încerca să îi spună ceva important.

- E în regulă, Sean.

- Nu. Sean îi aruncă o privire fugitivă lui Jasper înainte să se întoarcă spre ea. Sunt lucruri care trebuie spuse. Unul dintre motivele pentru care mi-am dorit să fii aici în seara asta este pentru că eu cred că a venit timpul să se afle în comunitatea artistică faptul că familia lui Logan a așezat lucrurile în sfârșit pe un făgaș bun.

- Vrei să spui că în sfârșit nu o mai învinovățiți pe ea pentru moartea lui Dane? întrebă Jasper cu răceală.

Olivia, deja încordată, încremeni de tot.

- Jasper, te rog.

- El are dreptate, spuse Sean cu tristețe. Acum trei ani eram cu toții învăluiți în lumea noastră plină de jale. Dar cred că și atunci știam adevărul.

- Dar o legendă este întotdeauna mult mai interesantă decât adevărul, nu-i așa? murmură Jasper.

- Jasper. Olivia îl privi fix.

El nu se uită la ea. Atenția lui era fixată pe Sean, care se înroșise la față.

- Da, spuse Sean foarte hotărât. O legendă conține un fel de alinare seducătoare. Aceia dintre noi care l-au iubit pe Logan aveau nevoie de alinare. Așa că ne-am lăsat seduși.

Olivia simți cum Jasper se mișcă aproape imperceptibil, doar cât să se apropie puțin de ea. Era ca și cum ar fi avut o gardă de corp foarte bine îmbrăcată, se gândi ea. Când mâneca de la sacoul lui îi atinse brațul, deveni brusc conștientă de forța lui.

- Nu te-ai deranjat vreodată să corectezi legenda, evidenție Jasper.

- O legendă tinde să capete o viață proprie, recunosc cu Sean.

- Și poate să fie extrem de profitabilă.

Olivia îl călcă pe Jasper cu tocul pantofului. Era singurul lucru care îi veni în minte pentru a încerca să îl facă să nu îl mai împungă pe Sean.

Jasper o privi sardonice și își eliberă piciorul.

- Nu pot să te contrazic aici. Sean strânse din dinți. El privi cu înțeles tablourile de pe pereți. Dar îmi place să cred că cel puțin o parte din recunoașterea muncii lui Logan care are loc în seara asta se datorează talentului său, nu doar unei legende bine orchestrate.

- Toată recunoașterea pe care o primesc picturile sale se datorează talentului său, spuse ferm Olivia.

Sean îl privi încă o dată, indescifrabil pe Jasper, care cumva, reuși să pară și mai masiv.

- Olivia, putem să vorbim singuri câteva minute? îi spuse Sean Oliviei.

- Nu mă luați în seamă, spuse Jasper. Eu și Olivia suntem parteneri. Împărtășim totul.

Era destul, se hotărî Olivia. Jasper devenea imprevizibil. Dacă lucrurile continuau astfel, puteau crea o scenă jenantă înainte ca seara să se termine.

- Vrei să îmi aduci ceva de mâncare de la bufet? îi ceru ea scurt.

Jasper miji ochii. Era clar că nu îi plăcea să fie dat la o parte. Preț de câteva secunde ea se temu că el va refuza să plece. Ea se încruntă.

- Sigur. Ridică scurt din umeri și dispăru în mulțime.

Sean privi spatele lat al lui Jasper prin mulțimea de invitați bine îmbrăcați.

- Sloan este foarte protector cu tine, nu-i așa?

- Încă ne revenim amândoi după ce s-a întâmplat cu Dixon Haggard în acel depozit.

Sean păru îngândurat.

- Cred că e puțin mai mult de-atât.

- Eu și Jasper avem interese comune de afaceri, spuse ea. Lucrurile de genul acesta tind să ducă la formarea unei anumite legături.

Sean zâmbi discret.

- Am văzut privirea din ochii lui. Crede-mă, ceea ce simte pentru tine merge mai departe de interesul vostru comun în Glow.

- Ce voiai să-mi spui, Sean?

El părea că se pregătește.

- Cred că ar trebui să știi că am aflat tot ce s-a întâmplat acum trei ani.

„Despre ce era vorba?” se întrebă Olivia în sinea ei. Era aproape copleșitoare pornirea de a căuta automat chipul Ninei prin mulțime pentru a afla ce se întâmplă. Rezistă cu mult efort.

- Înțeleg, spuse ea, atentă să nu pară prea decisivă.

- Nina mi-a povestit despre aventura ei cu Logan.

Olivia încremeni. Râsul și conversațiile din jurul ei păreau să se retragă în depărtare.

- Înțeleg, spuse ea din nou, incapabilă să spună ceva mai inteligent.

- Ea mi-a spus și că tu ai știut despre asta la vremea respectivă. A mai spus că a fost tipic din partea ta să o protejezi păstrând tăcerea.

- Sean, nu ajungem nicăieri cu subiectul acesta.

- Ai fi putut să o arunci în fața trenului acum trei ani. I-ai fi putut povesti lui Crawford Lee Wilder că Muza Întunecată a lui Logan era modelul lui, tânăr și inocent. Wilder ar fi putut să scrie despre Nina în legenda lui nenorocită despre Dane, în loc să scrie despre tine.

- Tu nu îl cunoști pe Crawford. El ar fi folosit orice ar fi dat mai bine în povestea lui.

- Era foarte tânără. Foarte naivă. Nu a avut nici o șansă în fața lui Logan. Dar era înspăimântată de ce aș fi crezut despre ea dacă aș fi aflat adevărul.

- Sean, chiar nu vreau să discut despre asta.

- Nici eu, spuse Sean. Dar a venit vremea să vorbim despre asta. Chiar nu sunt multe de spus. Am vrut doar să știi că eu știu.

- Când ți-a spus Nina?

- Acum trei zile, când am cerut-o de soție. Ea a izbucnit brusc în lacrimi și mi-a spus totul. A spus că nu se putea mărita cu mine dacă nu știam că ea a fost Muza Întunecată a lui Logan. Era terifiată că aș fi învinovățit-o pentru moartea lui.

Olivia îl privi cu atenție.

- Dar nu crezi că e vina ei, nu?

- La naiba, nu! Nu mai dau vina pe nimeni. Logan era propriul lui dușman, iar în final s-a sinucis. Sean ezită. Cu toate astea, încă nu le-am spus părinților mei.

Olivia înțepeni.

- Înțeleg.

- Nu sunt sigur dacă mama mea ar putea-o accepta vreodată pe Nina în familia noastră dacă ar fi obligată să te înlocuiască pe tine cu ea în legenda lui Logan Dane.

Olivia zâmbi slab.

- Nu este nevoie să mai spui altcuiva. Cu puțin noroc, legenda va păli în timp. Doar arta lui Logan va rămâne. Așa cum și trebuie să fie.

Ochii lui Sean străluciră de ușurare și recunoștință.

- Mulțumesc, Olivia. Și îți mulțumesc că ai venit aici în seara asta.

- Plăcerea mea, minți ea încet.

Sean aprobă din cap și dispăru în mulțime. Ea îl privi până când dispăru din vedere. Cam atât cu rupea legăturilor dintre familia Chantry și Logan, se gândi ea. Nina și Sean vor avea copii, fără îndoială. Cele două familii vor fi legate pe vecie.

De nicăieri, o altă remarcă de-a lui Rolly îi veni în minte.

„Să încerci să rupi o legătură de familie este ca și cum ai încerca să te prefaci că nu există gravitație. Poți să scapi de ea pentru un timp, dar mai devreme sau mai târziu îți vei da seama că ești blocat.”

Olivia privi tabloul uriaș care atârna pe perete în fața ei.

Tot ceea ce făcuse Logan vreodată fusese măreț, mai ales arta lui, se gândi ea. El ar fi fost incredibil de satisfăcut să știe că devenise o legendă. Ea contemplă întunecarea involburată care fierbea și bolborosea pe pânză.

- Dacă n-ai fi fost tu, nimeni de aici nu i-ar fi aflat măcar numele, se auzi o voce familiară.

Olivia își înăbuși un geamăt. Se gândi cât de recunoscătoare îi era lui Andy Andrews pentru că o avertizase că Crawford urma să fie prezent în seara asta.

- Bună, Crawford.

Ea îi studie puloverul negru clasic, pe gât, sacoul negru, italian, scump și jeanșii negri. Era look-ul care inflamase visele a sute de scriitori aspiranți, reflectă ea. Părul lui lung până la umăr, legat într-o coadă cu un elastic argintiu, părea puțin cam prea negru, constată ea dându-și seama că el începuse să se vopsească.

- Foarte L.A., spuse ea. Credeam că e ținută obligatorie în seara asta.

El îi zâmbi leneș, cu dinți albi, strălucitori.

- Pentru mine au făcut o excepție.

- Pun pariu că da. Publicitatea pe care Crawford o putea face muzeului valora mai mult decât suficient pentru ca cineva de la intrare să treacă cu vederea o pereche de jeanși negri.

- Ți-am văzut numele în ziar. Crawford o privea așa cum ar fi privit un rechin vesel și înfometat un banc de peștișori dolofani. Ai fost ocupată în ultima vreme. Ce este povestea asta despre cum l-ai prins pe tipul care l-a omorât pe soțul lui Lancaster?

Ea zâmbi dulce.

- Nu comentez.

- Aud că este în pericol campania.

- Nu comentez.

Crawford sorbi din șampanie.

- E doar curiozitate amicală.

- Curiozitate amicală, pe naiba. Dacă vrei un articol, sună la sediul Lancaster.

- În momentul acesta, articolul nu este în exclusivitate. A apărut până și în *Banner-Journal*, pentru numele lui Dumnezeu! Nu sunt interesat decât dacă există un unghi nou.

- Nu există, îl asigură ea.

Ochii lui scăpărară.

- Instinctele îmi spun că aici e mai mult decât scrie în *Banner-Journal*.

Olivia se gândi că puteai spune orice despre Crawford, dar trebuia să îi admiri talentul de a mirosi o știre.

Preț de o secundă, se întrebă dacă nu cumva el aflase de întreaga dimensiune a eforturilor de șantaj ale lui Melwood Gill.

Dacă Crawford ar fi suspectat că Dixon Haggard nu fusese singura victimă a lui Melwood, nu se știe ce fel de scandal ar putea să iște.

- Las-o baltă, Crawford. Nu e nici o poveste în afară de ce există în ziarele locale. Singura întrebare care rămâne este dacă Lancaster poate supraviețui scandalului iscat în plină campanie. Poți ghici la fel de bine ca mine.

Crawford înclină capul într-o parte.

- Eleanor Lancaster s-ar putea să iasă cu bine din asta. Este o luptătoare înăscută. Și îl are alături pe fratele tău. Va fi interesant de văzut ce se întâmplă.

- Și ce mai e prin L.A?

Zâmbetul lui Crawford deborda de satisfacție.

- Ai putea la fel de bine să afli prima. Mi s-a oferit o slujbă într-o serie TV de reportaje care va avea premiera în primăvară. Nu sunt sigur încă ce nume va avea, dar emisiunea va fi tare. Mă gândesc serios să accept.

- Te lași de presa scrisă?

- Noua paradigmă pentru jurnalistul modern este o carieră multimedia.

- Înțeleg. Felicitări, Crawford. Te-ai născut pentru televiziune.

- Mulțumesc.

El îl privi cu înțeles pe Jasper, care se întorcea prin mulțime.

- Trebuie să fi avut un șoc când ai aflat că unchiul tău a lăsat 51% din Glow pe mâinile unui străin.

- Nu comentez.

Crawford chicoti.

- Încercam doar să port o conversație degajată.

- Nu, nu făceai asta. Pescuiești informații, ca de obicei. Ea îi zâmbi lui Jasper, care se opri lângă ea. Jasper,

acesta este Crawford Lee Wilder. Crawford, Jasper Sloan.

- Încântat de cunoștință, Sloan.

Crawford întinse mâna.

Jasper se uită intens în jos, spre mâinile sale. În fiecare mână ținea o mică farfurie încărcată cu tartine. El nu încercă să îi dea Oliviei o farfurie pentru a putea strânge mâna lui Crawford.

- Am auzit de tine, spuse Jasper pe un ton neutru.

Crawford ridică din umeri cu falsă modestie.

- Mă descurc.

- Da. Tu ești jurnalistul acela dichisit a cărui carieră a lansat-o Olivia, nu-i așa?

Crawford își retrase mâna la spate de parcă tocmai ar fi atins un aragaz fierbinte. Ochii îi străluceau de iritare.

- Olivia nu m-a lansat, propriu-zis.

- Ba sigur că da. Jasper îi zâmbi suspect de amabil. Secretara mea mi-a menționat în treacăt că Olivia a fost cea care ți-a sugerat să faci seria aceea despre compania de seminarii motivaționale. I-a venit ideea după ce firma a ținut câteva ședințe motivaționale la Glow. La naiba, cred că dacă nu era Olivia, nu ai fi primit niciodată acel premiu Pulitzer!

Olivia se crispă.

- Jasper, Crawford a fost cel care a investigat și a scris seria de articole.

Crawford se încruntă.

- Chiar așa.

- Dar el a luat ideea de la tine. Zâmbetul lui Jasper deveni periculos. După cum văd eu lucrurile, Olivia a făcut din tine ceea ce ești azi, Wilder. Nu a fost frumos din partea ta să o răsplătești cu acel articol de ficțiune despre ea și Logan Dane pe care l-ai scris anul trecut.

- Ei, dar stai puțin, începu Crawford.

- Dacă mă gândesc mai bine, spuse Jasper puțin prea amabil, tu îi datorezi Oliviei două dintre cele mai mari anchete jurnalistice ale tale, nu-i așa? Ia spune-mi, ai avut vreodată o idee originală, doar a ta?

- Sloan, m-am cam săturat de tine, spuse Crawford printre dinți.

- De aceea ai revenit aici în Seattle? Ochii lui Jasper scânteiară. Speri ca Olivia să-ți repună cariera pe picioare?

Jasper își pierduse controlul. Olivia nu putea să facă altceva decât să-și țină respirația. Ea putea să citească frustrarea din ochii lui Crawford. Dar putea să își dea seama și că el nu avea să câștige acest război nedeclarat.

Crawford se îndreptă și îl privi feroce pe Jasper. Atunci se întoarse și plecă fără să mai zică un cuvânt.

Olivia începu să respire foarte atent. Privi lung spre cel mai apropiat tablou, temându-se că, dacă nu era foarte atentă, ar fi început să râdă în hohote.

Tăcut, Jasper îi întinse una dintre farfuriile pe care le adusese de la bufet.

Ea o acceptă, luă un pateu cu crab și mușcă din el.

Lângă ea, Jasper gusta un sendviș mic, triumfiu, care părea umplut cu pastă de măsline. Îl mestecă mulțumit și apoi înghiți.

- De fapt, spuse Olivia după o vreme, ai omis o contribuție foarte importantă pe care am avut-o în cariera lui Crawford Lee Wilder.

- Serios? Care a fost aceea?

- Eu am fost cea care a sugerat să înceapă să folosească al doilea nume în semnătură. Înainte, era cunoscut doar drept Crawford Wilder.

Jasper reflectă la asta.

- Un sfat genial. Nu sună la fel fără Lee.

- Mulțumesc. Mereu am fost mândră de idee. A făcut minuni pentru cariera lui.

- Vreau să îmi promiți ceva, spuse el după o vreme.

Ea nu îndrăzni să îl privească. Alese cu grijă un biscuit și mușcă din el.

- Ce anume?

- Promițe-mi că dacă îmi vei cere vreodată să mă însor cu tine, nu va fi pentru că ai putea crede că am nevoie de ajutor în carieră.

capitolul 29

Decizia lui Eleanor Lancaster de a se retrage din cursa electorală era la toate știrile de seară. Jasper era cu Olivia în bucătărie. El tocmai turnase două pahare de zinfandel și anticipa o seară liniștită, fără întreruperi, singur cu Olivia, când reportera prezentă știrea.

„Acum suntem în direct de la sediul de campanie Lancaster. Sursele noastre ne spun că doamna Lancaster va face un anunț în scurt timp...”

– O, nu. Mă temeam de asta.

Olivia se grăbi să se ducă în sufragerie să urmărească transmisia.

Aducând vinul, Jasper o urmă într-un pas mai relaxat. El ajunsese în fața televizorului chiar la timp ca să o vadă pe Eleanor urcând pe podium. Era îmbrăcată într-un costum kaki de mătase care avea un aer ușor milităresc. Nu plângea, dar ochii ei păreau puțin umezi.

– Este uimitor cum reușește să pară și tragică, și eroică, în același timp, spuse Jasper.

– Taci, Olivia scutură mâna spre el. Încerc să ascult.

„Aceasta este cea mai grea decizie pe care am luat-o vreodată. Echipa mea loială m-a îndemnat să rămân în cursă. Dar pentru mine este obligatoriu să privesc situația pragmatic. Adevărul este că această campanie nu își poate regăsi elanul pe care l-a pierdut. Dacă aș continua, aș irosi banii și energia celor care au muncit atât de mult...”

– Măi să fie. Olivia își puse mâinile în șolduri și privi spre ecranul televizorului. Cred că asta înseamnă că evenimentul de strângere de fonduri s-a anulat.

– Așa se pare.

– Știi, mă surprinde că Eleanor pune capăt campaniei. Olivia scutură din cap, gânditoare. Chiar am crezut că va depăși scandalul.

– Știu. Lancaster nu pare genul care să renunțe atât de ușor. Dar banii probabil că se termină foarte repede. Nimic nu dispare mai repede decât donațiile către o campanie politică cu probleme.

Olivia făcu ochii mari, alarmați.

- Ai dreptate. Banii sunt pe terminate. Aș face bine ca mâine la prima oră să trimit ultima mea factură la sediul ei de campanie.

- Am o bănuială că mâine vor fi trimise multe facturi la sediul Lancaster. Toți cei care au făcut afaceri cu campania se vor strădui să fie plătiți.

- Poți să fii sigur. Olivia luă unul dintre paharele din mâna lui. Bietul văr Bolivar și mătușa Zara! Vor fi distruși când vor afla că steagul lor strălucitor nu va mai apărea până la urmă la știri.

- Trebuie să poți folosi și în alt fel un steag luminat de zece metri.

Ochii Oliviei licăriră.

- Putem să-l folosim la picnicul anual al firmei Glow.

- Ești invitata mea. Dar nu-mi trimite vreo factură. Steagul acela a fost făcut cu tehnologie Glow și produse Glow. La naiba, ar trebui ca eu să te taxeze pentru el.

- Jasper, ți-am explicat aranjamentul meu cu Glow, Inc. Evenimentele Light Fantastic îți oferă cea mai bună publicitate posibilă.

- Îmi tot spui asta.

- Este adevărat. Ea se îndreaptă înapoi spre bucătărie. Hai să punem cina pe masă. Mor de foame.

El o privi cum dispare după colț. Prin deschiderea de deasupra bufetului, el o putea vedea cum se mișcă puțin prea repede între frigider și aragaz.

Jasper se gândi că toate mișcărilor ei aveau azi o nervozitate anume. Nu putea să pună asta pe seama consumului de cafeină. Părea să-și fi redus consumul de cafea în ultima vreme.

Știa că Olivia se purta puțin mai ciudat de când el făcuse acea referire nu prea subtilă la căsătorie noaptea trecută, la recepția de la muzeu.

Poate că nu nimerise bine momentul, cum i se întâmpla de obicei cu astfel de lucruri. Sau poate că până la urmă nu fusese atât de deștept. Se întrebă dacă nu cumva ea intra în panică și, dacă da, ce ar trebui să facă el în privința asta.

Adevărul era că el fusese la fel de uluit ca și ea când se auzise glumind despre cum să nu se mărite cu el pentru a-i ajuta cariera. Dar în clipa în care cuvintele îi ieșiseră pe gură, el își dăduse seama că ele conțineau un grad de adevăr.

Acum între ei doi stătea adevărul, ca o lampă incandescentă, cu lumină albă și fierbinte, pe care nici unul din ei nu îndrăznea să o ridice și să o manevreze cu mâinile goale.

- Cât de avansate erau pregătirile pentru evenimentul lui Lancaster? întrebă el pe un ton intenționat degajat.

- Echipa lui Bolivar a fixat steagul pe poziții de tavan și a terminat conexiunile electrice în după-amiaza asta. Au instalat și boxele și au setat echipamentul de sunet. Totul este pregătit. Olivia deschise un sertar. Trebuie numai să apeși un buton și ai zece metri de steag strălucitor care se desface în gloria unui marș și cor militar.

Jasper apăru în pragul ușii.

- Sună impresionant.

- Ar fi fost. Ea continuă să taie roșii de seră. Acum totul va trebui demontat și stocat undeva până pot să conving pe altcineva să folosească instalația. Mă întreb dacă nu cumva echipa campaniei lui Stryker nu ar fi interesată.

Jasper ridică o sprânceană.

- Poți închiria oricând de la Pri-Con Self-Storage.

- Mușcă-ți limba. Ea lăsă cuțitul jos și se întinse după sticla de oțet balsamic. Nu vreau să mai aud cuvintele *spațiu de depozitare* cât oi trăi.

- Dar cuvântul „căsătorie”? întrebă el încet. Crezi că ai vrea să îl mai auzi într-una din zilele astea?

Degetele ei se strânseseră convulsiv în jurul sticlei de oțet. Ea îi dădu drumul foarte atentă.

- E a doua oară când pomenești căsătoria în ultimele 24 de ore. Să presupun că nu este o coincidență?

- Mi-am promis că nu voi mai aduce vorba de asta cel puțin încă o săptămână, dar se pare că nu mă pot abține. Știi cum sunt, am o slăbiciune pentru ordine și curățenie. Un loc pentru tot și totul la un loc.

- Lucrurile par să meargă destul de bine așa cum sunt.

El încuviință din cap gânditor.

- Probabil că am putea continua așa multă vreme. Dar pare... Se întrerupse, căutând cuvântul potrivit. Nu îl găsi. Ca unul dintre sertarele din biroul tău de la Light Fantastic.

- Dezordonat?

El zâmbi, încântat că ea înțelesese ce voia să spună.

- Da, dezordonat.

- Ce te face să crezi că un mariaj ar pune lucrurile în ordine?

El o privi în ochi.

- Cred că în ciuda trecuturilor noastre neîngrijite și aglomerate, eu și cu tine știm amândoi cum să ne luăm angajamente și să le respectăm.

- Amândoi am făcut greșeli la capitolul angajamente, îi aminti ea.

- M-am gândit la asta. M-am hotărât că greșelile noastre din trecut pot fi atribuite faptului că am făcut angajamente față de oamenii nepotriviți. Oamenii care nu înțelegeau sensul cuvântului „angajament” ca noi doi.

- Înțeleg.

Ea privi în jos, spre sticla de oțet, de parcă ar fi fost o pocnitoare aprinsă.

- Mă gândesc că doi oameni care au aceeași definiție a conceptului de angajament au mai multe șanse să facă o căsătorie să meargă.

- Ai pomenit ceva odată despre o căsătorie de conveniență. Dacă ai impresia că lucrurile ar fi mai simple la Glow dacă ne-am căsători...

- Nu mă înțelege greșit, spuse repede Jasper. Căsătoria noastră nu ar fi nicidecum de conveniență. Am senzația neplăcută că vor fi situații în care ne vom călca pe nervi unul pe altul.

Ea zâmbi încet.

- Am putea reuși dacă nici unul din noi nu aduce acasă maniera proprie de îndosariere de documente.

Privirea din ochii ei îl făcu să creadă că el ar trebui să investească într-o mantie roșie și pantaloni albaștri.

Avea senzația că putea să sară peste clădiri înalte și să prindă gloanțe cu dinții.

- De acord, spuse el. Păstrăm dosarele la birou.

Olivia deschise ochii și privi afișajul strălucitor al ceasului de lângă pat. Era două noaptea.

Se ridică în capul oaselor.

- Dumnezeule, Jasper, tocmai mi-am dat seama de ce este imposibil să ne căsătorim.

Lângă ea, Jasper mormăi în pernă, dar nu se întoarse. Ea îl privi. Datorită luminilor orașului putea să vadă că el era întins pe burtă. Îi putea distinge umerii supli, goi, deasupra liniei subțiri a cearșafului. Părul lui negru era ciufulit de somn.

- Jasper? M-ai auzit?

- Da.

- Zi ceva.

Urmă o mică pauză înainte ca el să mormăie câteva cuvinte în pernă.

- Bine. De ce nu putem să ne căsătorim?

Ea se încruntă.

- Toată lumea va crede că mă mărit cu tine pentru Glow.

- Deja ai 49% din companie, mormăi el cu ceea ce părea răbdare pusă la încercare.

- 49% nu este majoritatea. Oamenii vor presupune că mă mărit cu tine ca să pot exercita mai mult control asupra companiei.

Urmă o altă tăcere scurtă, de parcă Jasper încerca să înțeleagă logica din spatele spuselor ei.

- Controlându-mă pe mine? întrebă el în sfârșit.

- Da. Exact.

- De aceea ai fost de acord să te măriți cu mine?

- Desigur că nu.

- Bun. Din voce se simțea că era pe cale să adoarmă la loc. Pentru că ar fi o idee destul de proastă.

Asta îi lăsa ei răgaz.

- Vrei să spui că, fiind soția ta, nu aș putea să exercit puțină influență asupra ta? întrebă ea mieros.

- Vei putea să exerciți tot felul de influențe asupra mea, mormăi el. De-abia aștept să fiu influențat de tine.

Am fantezii despre cum mă influențezi. Tânjesc să fiu influențat de tine. Din ziua în care ne-am cunoscut, Țelul meu secret este să fiu influențat de tine.

- Hmmm.

- Acum pot să mă culc la loc?

- Nu iei problema asta foarte în serios, nu?

- Nu, recunosc el în pernă. Probabil pentru că nu văd o problemă aici.

- Ai vorbit ca un adevărat director de companie.

- Hei, de-asta am primit biroul cel mare și...

- O, nu, să nu îndrăznești. Ea sări pe spatele lui, apucându-l de umeri. Dacă mai spui o dată ceva despre birouri mari, bani mulți sau ferestre largi, jur că...

- O să mă strângi puțin mai tare între coapsele tale? întrebă el cu speranță. Ai putea să exerciți multă influență dacă ai face asta.

Ea începu să râdă necontrolat.

Jasper se ridică din pat, desprinzând-o de el și trântind-o la loc între perne. Se aplecă peste ea, ochii strălucindu-i în penumbră.

- Credeam că vrei să adormi la loc.

- Dintr-un motiv oarecare, acum sunt foarte treaz, spuse el coborând privirea.

Ea simți o străfulgerare de neliniște prin tot trupul. Își puse mâinile pe umerii lui pentru a-l reține un moment, ca să facă o ultimă încercare de a-l face să gândească rațional.

- Jasper, chiar ar trebui să vorbim despre cum ar influența căsătoria noastră aspectele de afaceri.

- Dă-le-n colo de aspecte de afaceri. El o sărută pe gât. Știi care e problema ta?

Ea tresări când simți mâna lui strecurându-se între picioarele ei.

- Nu. Care e problema mea?

- Îți lipsește un oarecare simț al spontaneității.

- Așa să fie? Ea îi strânse părul între degete.

- Da, dar nu-ți face probleme. Am eu destul pentru amândoi.

- Da, șopti ea o clipă mai târziu când el o pătrunse. E clar că ai.

*

La trei și jumătate Olivia se trezi din nou. De astă dată nu îl trezi pe Jasper pentru o discuție despre viitorul relației lor. Avea impresia că el nu era interesat de o altă conversație pe această temă așa că derulă conversația în liniște, în mintea ei.

„Toate lucrurile astea despre cum nu te poți mărita cu el pentru că oamenii ar crede că o faci doar ca să asiguri viitorul Glow erau niște porcării, nu-i așa?”

Da.

O scuză. Nu adevăratul motiv pentru care te-ai trezit într-o transpirație rece din nou.

Adevărat.

Care este adevărata problemă aici?

Mi-e teamă.

De ce? Ai spus că nu mai vrei încă o căsătorie de conveniență. Nici Jasper nu vrea. Amândoi știți cum arată dinăuntru o căsătorie bazată pe interese comune de afaceri. Orice ar fi de data asta nu ar fi ca relația pe care ai avut-o cu Logan.

Deci, de ce vrea Jasper să vă căsătoriți?

Ți-a spus, îi place să ducă o viață bine organizată. O aventură pare dezordonată și dezorganizată pentru el. Nu te poți mărita cu un bărbat doar pentru că el crede că o căsătorie este mai ordonată decât o aventură.

De ce nu?

Nu este un motiv suficient de bun pentru a te căsători, asta e tot.

De unde știi? Nu ai încercat niciodată.

Știu, pur și simplu.

Ce este un motiv suficient de bun pentru căsătorie?

Dragostea.

Îl iubești?

Da. O, Doamne, da, da, da!

Atunci care este problema aici?

Problema este că nu știu dacă el mă iubește. Poate că a încurcat pasiunea pentru ordine cu pasiunea pentru mine. Poate asta numește el dragoste.

Întreabă-l.“

*

Olivia se întoarce pe o parte și se sprijini în cot. Îl apucă pe Jasper de umăr și îl scutură încet.

- Jasper?

- Acum ce mai e? mormăi el, cu vocea unui urs care tocmai fusese trezit din hibernare.

- Ești treaz?

- Nu.

- Trebuie să te întreb ceva.

- Nu poate să aștepte până mâine-dimineață?

- Nu. Vrei să te însori cu mine doar pentru că nevoia ta obsesivă de a păstra ordine în toate s-a amestecat cu o atracție fizică?

Urmă o tăcere lungă.

- Jasper?

El deschise un ochi.

- Vor mai urma și alte întrebări de genul acesta?

- Doar asta.

- Nu. El închise ochiul.

- Nu, ce anume? întrebă ea. Nu, nu ai confundat impulsul tău de organizare cu impulsul tău sexual, sau nu, nu vrei să răspunzi la întrebare?

- Nu, nu am confundat dorința mea de a pune ordine în lucruri cu dorința mea de a face dragoste cu tine. Pare greu de crezut, dar pot distinge între aceste două instincte primare.

- A, bun. Ea așteptă.

El nu mai spuse nimic.

- Asta e tot?

Nu se auzi nici un răspuns. Ea își dădu seama că el adormise adânc la loc.

capitolul 30

Olivia era agitată. Nimic nou în asta, se gândi Jasper în dimineața următoare în timp ce parca jeepul într-un loc de pe Second Avenue. Până la urmă, ea deja făcuse o greșală în privința căsătoriei. Era foarte conștientă de riscurile implicate. La fel și el, de fapt. Încă un lucru pe care îl aveau în comun.

Ea nu avea de gând să se panicheze doar pentru că avusese câteva remușcări în privința acceptării propunerii lui, se asigură el în timp ce se dădea jos din mașină. Cel puțin, el nu credea că ea va intra în panică.

Dar în adâncul său, îi era teamă că grăbise lucrurile. El își dorea să fi avut același instinct pentru sincronizarea lucrurilor în problemele lui personale la fel cum avea în afaceri. Viața ar fi devenit mult mai ordonată și mai previzibilă.

Cel puțin la micul dejun nu-l mai presase cu una dintre acele întrebări bizare pe care i le pusese în toiul nopții. El spera ca asta să însemne că răspunsurile lui o mulțumiseră.

Dar în sinea lui, se temea că nu îi spusese ce voise ea să audă.

Desigur, nici ea nu îi spusese lui ce sperase să audă, se gândi el. Până în această dimineață, el nu își dăduse seama că noaptea trecută ceva lipsise. Încercase să se convingă singur că își atinsese scopul. Olivia fusese de acord să se mărite cu el.

În mod clar, mariajul lor nu avea să fie unul de conveniență. Ce-și putea dori mai mult?

Răspunsul îl ocolea, așa că făcu ceea ce făcea mereu atunci când viața lui personală se complica.

Se concentrează pe alte lucruri.

În problema cu Dixon Haggard mai rămăsese doar un aspect nerezolvat.

Merse pe trotuar spre biroul stradal care servise drept sediu al campaniei Lancaster. Nimeni nu se deranjase să dea jos steagurile vesele care fluturau de marchiză. Când ajunsese la ușa de la intrare, se uită pe fereastră.

De afară, nimic nu indica faptul că noaptea trecută candidatura lui Eleanor Lancaster pentru postul de guvernator se prăbușise. Oamenii erau la birourile lor. Semnele cu „Lancaster guvernator“ erau încă lipite pe ferestre.

Deschise ușa și intră.

Părea că intrase în antreul unei case funerare.

Atmosfera apăsătoare și conversațiile în șoaptă ilustrau pe deplin sentimentul de dezamăgire și disperare.

O femeie tânără cu păr blond, lung stătea la biroul de informații, suflându-și nasul într-un șervețel. Când ridică privirea, Jasper văzu că avea ochii uzi de lacrimi. Rezistă impulsului de a-i spune ceva insensibil precum „Hei, e doar politică”. Avu senzația că ea nu ar fi apreciat lipsa lui de empatie.

- Dacă sunteți de la presă, șopti recepționista, mă tem că doamna Lancaster încă nu este disponibilă pentru interviuri.

- Îl caut pe Todd Chantry.

- A. Ea privi peste umăr. Este în biroul din spate. Dar e destul de ocupat...

- Mersi.

Jasper înaintă pe un culoar format din mese de lucru, spre biroul cu pereți de sticlă din capătul camerei. Oamenii care stăteau la mese nu ridicară privirea și nici nu se opriră din conversațiile lor sobre. Nimeni nu părea să lucreze la ceva. Toți erau angajați în discutarea recentelor vești proaste.

Când ajunsese la ușa închisă a micului birou, Jasper văzu că se înșelase. O persoană sigur muncea și încă din greu.

Todd avea mânecile suflecate până la coate. Avea barba nerasă, deși era doar opt și jumătate dimineța. Era ciufulit, mototolit, de parcă nu dormise mai toată noaptea. În fața lui, pe toată masa, erau împrăștiate hârtii. În birou erau două telefoane. Le folosea pe ambele. Pe unul îl ținea cu umărul stâng. Celălalt era la urechea dreaptă. Avea o expresie rău prevestitoare pe chip în timp ce vorbea la telefon.

Jasper deschise ușa și intră în birou.

- ... Nu mă interesează ce scrie în computerul dumneavoastră. Vă spun că în acel cont, ieri erau peste două sute de mii de dolari...

Jasper închise ușa foarte încet.

- ... Vreau să vorbesc cu șeful dumneavoastră, se răsti Todd. Nu, nu șeful sălii computerelor. Vă sun din nou dacă am nevoie de dumneavoastră. El închise unul dintre telefoane și continuă să vorbească în celălalt. Dă-mi

pe cineva care știe ce se întâmplă acolo. Da, rămân la telefon.

Jasper așteaptă.

Todd îl privi. Se încruntă.

- S-a întâmplat ceva?

- Am câteva întrebări la care cred că mă poți ajuta, spuse Jasper. El ridică o sprânceană în semn că știa că Todd încă avea un telefon la ureche. Asta dacă ai timp.

Todd dădu să-i răspundă, dar cineva de la celălalt capăt al firului spuse ceva ce îi distrase atenția.

- Cum adică nu este în clădire? Todd se opri. Bine, bine. Spune-i să mă sune în clipa în care se întoarce. Între timp, vezi dacă poți găsi pe cineva care mă poate ajuta. Ai numărul meu. Dacă nu mă suni în următoarele zece minute, te sun eu înapoi. Trânti telefonul și se uită la Jasper. Asta nu e specialitatea mea, știi?

- Ce nu e?

- Să descurc partea care ține de afaceri din toată dezordinea asta. La naiba, sunt un om de teorie și politici, nu contabil. Dar după cum vezi, totul e cam sucit azi. Iar cum Haggard este la închisoare...

- Dixon Haggard este motivul pentru care sunt astăzi aici.

- Da? Todd își scoase ochelarii și începu să îi lustruiească absent cu o batistă. Ia loc. Vrei niște cafea?

- Nu, mulțumesc. Am băut înainte să plec de la... Jasper se întrerupse. Era să spună „înainte să plec de la sora ta azi-dimineață“, dar se hotărî să nu facă asta. Todd era pe deplin conștient că el era implicat într-o relație cu Olivia, dar cumva i se părea puțin nediplomat să aducă vorba despre asta. Am băut o cafea la micul dejun.

- Cum vrei. Eu am nevoie de încă o cană. Todd se ridică în picioare și traversă micul birou ca să-și toarne un lichid gros, grețos dintr-un ibric. Beau cafea cum bea Olivia după ce a aflat despre unchiul Rollie și brusc s-a trezit că trebuie să conducă și Glow, și Light Fantastic.

„Era un moment la fel de bun ca oricare altul“, se gândi Jasper.

- Că veni vorba de Olivia...

- Ce e cu ea?

Todd duse cana la gură și luă o înghițitură lungă.

- Mă voi însura cu ea.

Todd scuipă cafeaua printre dinți.

- Iisuse Hristoase!

- Să presupun că asta înseamnă că avem binecuvântarea ta?

Todd lăsa jos cana și luă un șervețel. Îl privi pe Jasper în timp ce se ștergea la gură.

- Asta e un fel de glumă? Pentru că dacă e, ți-ai ales foarte prost momentul. Nu am o zi prea bună.

- Nu-mi aleg mereu bine momentul, cu excepția situațiilor de afaceri, dar îți promit că nu este o glumă.

Todd se lăsa pe scaun. Se uită la Jasper cu ochi bănuitori.

- Olivia a acceptat... ăăă... propunerea ta?

- Da.

- Hm. Todd se lăsa pe spătarul scaunului. Păru amestecat. Să fiu al naibii!

- Știi, pentru un tip educat ca tine, în dimineața asta nu pari să ai ceea ce s-ar numi un vocabular bogat.

- Nu sunt în cea mai bună formă acum. Todd apucă brațele de lemn ale scaunului său și scutură din cap. E cam brusc, nu?

- Nu am stabilit data, dacă te ajută cu ceva.

Todd se aplecă în față.

- Uite, nu e treaba mea... Dar, la naiba, chiar este. Este sora mea. Ești sigur că știi ce faci aici?

- Da.

- A cui a fost ideea, oricum?

- Ai putea spune că am discutat pe marginea subiectului și am ajuns la o decizie cu care am fost amândoi de acord.

Todd își împreună mâinile pe birou.

- Ești sigur că ideea nu a fost a Oliviei?

- Ce te face să crezi că a fost așa?

- La naiba, Sloan, știi ce mă deranjează aici! Vreau să spun pe lângă faptul că totul se întâmplă cu o mare viteză.

- De ce nu spui direct?

- Bine, așa voi face. Todd îl privi foarte direct. Hai să trecem la subiect, cum spuneți voi în lumea afaceri-

rilor. Unchiul Rollie a tratat-o întotdeauna ca pe un secund. Când a fost vorba despre responsabilitățile ei față de familie, sora mea mereu și-a făcut datoria cu vârf și îndesat.

- Sunt conștient de asta.

- Există vreo posibilitate ca ea să îți fi băgat în cap ideea de căsătorie pentru că este convinsă că măritându-se cu tine poate proteja interesele Glow și ale familiei Chantry?

- Nu.

Todd clipi lent.

- Ești sigur?

- Foarte.

Todd își drese glasul.

- Ce te face atât de sigur?

- Câteva motive. În primul rând, am întrebat-o dacă se mărită cu mine sperând să controleze Glow prin mine.

Todd păru uimit.

- Ai întrebat-o asta pur și simplu?

- Ei bine, ea a adus prima subiectul în discuție. Mi-am dat seama că era îngrijorată că toată lumea va crede că Glow este motivul pentru care a fost de acord să se mărite cu mine. Așa că am discutat asta.

Iar când s-a oprit din râs, el a făcut dragoste cu ea până când nu mai putea rosti decât numele lui din nou și din nou în timp ce se cutremura în brațele lui.

- Înțeleg. Care este al doilea motiv pentru care ești atât de sigur că nu a fost de acord să se mărite cu tine pentru Glow?

- Eu și Olivia avem un aranjament de lucru. Ea știe că, oricând este posibil, eu mă voi consulta cu ea înainte să iau decizii majore la Glow. Dar înțelege că atâta vreme cât dețin 51% din companie, eu iau deciziile în această privință.

- Aha, murmură Todd din nou. El își desprinsese mâinile și începu să își maseze spatele gâtului. Probabil ar trebui să mai spun ceva aici, dar nu-mi vine nimic în minte.

- Poate mai târziu.

- Unde este Olivia? La Light Fantastic?

- Nu. E în drum spre depozitul de pe chei unde trebuia să aibă loc evenimentul de strângere de fonduri pentru Lancaster. I-a spus lui Bolivar și altor doi membri ai echipei să se întâlnească cu ea acolo ca să înceapă să demonteze scena și ornamentele.

Todd încuviință obosit din cap.

- Probabil vrea să ia de acolo cât mai repede posibil steagul acela mare și luminat și echipamentul de sunet.

- Cred că speră să îl vândă unuia dintre ceilalți candidați, în ideea în care îl vor folosi la o adunare publică.

- Asta e sora mea. Todd zâmbi slab. Mereu are un ochi pentru oportunitate.

- Da. Te superi dacă îți pun niște întrebări despre Dixon Haggard?

- Ce? Todd tresări. A, sigur. Ce e cu el?

Jasper se uită la calendarul de pe perete.

- Aș vrea să știu unde era luna trecută, pe 26.

Todd îi urmări privirea spre calendar și se încruntă.

- De ce?

- Pentru că încerc să pun cap la cap niște lucruri ne-terminate. Olivia îți poate spune că am tendința să fiu puțin obsedat de detalii.

- Nu sunt sigur unde a fost. Todd miji ochii, concentrându-se. Din câte îmi aduc aminte, era plecat din oraș cu lucruri de campanie câteva zile în jurul acelei date.

- Știi unde s-a dus?

- Nu. Doar țin minte că a spus ceva despre acceptarea unui cec de la un donator important din alt stat. Un VIP cu care trebuia să se vadă personal. Todd oftă. Mulți oameni importanți erau cu ochii pe Eleanor ca viitor candidat pentru Congres sau chiar pentru Casa Albă.

- Există vreo cale să aflăm exact unde s-a dus?

Todd se gândi la asta.

- Cred că putem să verificăm registrele de călătorie.

- Ți-aș fi recunoscător.

- Este important?

- Da, spuse Jasper.

- La naiba, de ce nu! Nu e ca și cum aș avea altceva de făcut azi, decât să rezolv cu banca, să vorbesc cu presa și cu o grămadă de voluntari de campanie în lacrimi.

Todd se ridică în picioare și se îndreaptă spre un dulap înalt, negru, de lângă perete. Deschise un sertar și începu să caute printre documente.

Jasper se ridică în picioare și traversează camera, alăturându-i-se.

- Eleanor cum face față lucrurilor?

- S-a izolat. Todd nu ridică privirea din dosare. Nu vorbește cu presa. Nici măcar nu răspunde la telefon.

- Nu pari prea empatic.

- Dacă vrei să știi, sunt destul de dezgustat. Putea cel puțin să vină aici și să mulțumească echipei loiale. El arată spre micul grup din cealaltă încăpere. Ei au muncit din greu pentru ea, iar în clipa când a dat de greu, i-a părăsit pur și simplu.

- Chiar crezi că ar fi putut depăși lovitura provocată de arestarea lui Haggard?

- Nu știu. Ceea ce mă înfurie este că nici măcar nu a încercat. Mereu am crezut că este o luptătoare, dar se pare că m-am înșelat. Todd scoase un dosar din sertar. Iată registrul de călătorie. Campania rezerva toate zborurile și camerele de hotel printr-o agenție externă.

În mai puțin de trei minute, Jasper își dădu seama că în perioada în care el se retrăsese pe insula Pelapili, nu exista nici o înregistrare pentru vreun bilet de avion legat de campania Lancaster.

Până la urmă era paranoic.

- Este bizar. Todd scană fișele de călătorie. Știu că Haggard a fost plecat din oraș vreo două zile. Și sunt sigur că nu ar fi plătit biletele din banii lui. Era prea zgârcit. Stai puțin. O întreb pe Sally dacă ține minte cum s-a procedat cu călătoria asta.

Sally se dovedi a fi recepționista blondă. Și ea ținea minte că Haggard fusese plecat din oraș într-o călătorie de afaceri.

- El nu mi-a cerut să fac aranjamentele cu agenția, ca de obicei, spuse ea. Presupun că s-a ocupat singur.

Todd se uită la ceas.

- Dacă este atât de important, pot să sun la agenție. Deschid devreme.

- Chiar aș vrea să aflu niște răspunsuri, spuse Jasper.

- Și eu. Todd ridică receptorul. Se pare că mă voi ocupa toată ziua de aspecte financiare. Peste zece minute, Todd închise din nou telefonul. Îl privi pe Jasper cu o expresie tulburată.

- Agenția nu are nici o înregistrare pentru vreo rezervare pe numele lui Dixon Haggard sau a altcuiva implicat în campanie în perioada aceea. Alte idei?

- S-ar putea ca Dixon să își fi făcut singur rezervările. Hai să încercăm alt unghi. Ai un registru cu ce donator VIP voia să se întâlnească?

- Desigur. Todd surâse. Cel puțin, ar fi bine să avem. Eleanor era foarte riguroasă cu privire la toate aspectele financiare ale campaniei, dar, după ce s-a întâmplat la bancă azi-dimineață, nu știu... El se întrerupse. Las-o baltă. Asta e altă problemă. Lasă-mă să caut în computer informația despre marii donatori.

Peste câteva minute, Todd cedă, înfrânt. În toată săptămâna cu 26 nu era nici o înregistrare despre o donație majoră către campania Lancaster.

- Nu înțeleg, spuse Todd. Știi că Haggard a fost plecat din oraș, chiar el mi-a spus că se duce să se ocupe de un donator mare.

- Expresia „a se ocupa de“ are diferite înțelesuri. Todd se încruntă.

- Unde vrei să ajungi cu asta?

- Îți voi spune după ce verific încă vreo două lucruri.

- De ce nu îmi spui acum?

- Pentru că mă voi însura cu sora ta, spuse Jasper sec. Vreau să fac o impresie bună în familie. Nu vreau ca familia Chantry să creadă că sufăr de o tulburare paranoică.

- Familia Chantry este un clan mare și divers. În perspectivă, paranoia ar fi văzută probabil drept o afecțiune relativ minoră.

- Apreciez asta. Jasper privi la ecranul computerului. Poți accesa contul bancar al campaniei?

- Sigur. Am lucrat la contul acela nenorocit toată dimineața. Todd se întoarse pe scaun și tastă niște litere și cifre.

Un moment mai târziu, apărură înregistrările cu tranzacțiile.

- Afișează perioada din jurul datei de 26, spuse Jasper.

Pe ecran se afișă ordonat lista tranzacțiilor și a cecurilor emise de campanie. Jasper studie numerele câteva minute.

- Vezi ceva interesant? întrebă Todd.

- Văd două mii de dolari pe data de 24, spuse Jasper încet. Nu a fost un cec emis pentru plata unei facturi.

- Nu. Todd privi ecranul mai aproape. Banii au fost transferați în alt cont. El arată spre un șir de numere care urma înregistrării tranzacției. Acela.

- Bănuiesc că nu recunoști numărul acelui cont?

- Nu, dar nu ar trebui să fie prea greu să aflui pe ce nume este.

- Să începem cu Dixon Haggard, spuse Jasper.

Todd păru gânditor.

- E destul de ușor. Dixon era de obicei prea ocupat să meargă la bancă. Adesea o trimitea pe Sally. Probabil că încă mai are în sertarul ei niște extrase de cont.

Ceața care acoperise porțiuni din peisaj începu în sfârșit să se disipeze. Jasper se gândi că în curând va putea vedea toată schema. Brusc deveni foarte nerăbdător să afle toate răspunsurile. Fu cuprins de o senzație neplăcută de grabă.

„Trebuia să fi venit aici mai devreme“, se gândi el. Avea senzația că în această dimineață nu-și alesese bine momentul.

- Cheam-o aici pe Sally, spuse el. Acum.

capitolul 31

Olivia se uită la ceas în timp ce pășea pe scândurile vechi și zgâriate care formau podeaua depozitului.

Bolivar, Bernie și Matty întârziiau. Ea telefonase la studio chiar înainte să plece de acasă și lăsase un mesaj spunându-le să se întâlnească aici. Probabil că încă savurau porția de știri și cafeină la Café Mantra, se gândi ea.

Dacă nu apăreau în următoarele câteva minute, urma să sune la cafenea și să spună cuiva să trimită echipa Light Fantastic înapoi la muncă.

Se îndreptă spre podium și spre scena ornată. Era atât de liniște în depozitul întunecos, încât putea să audă pilonii scârțâind și apa clipocind sub chei.

Urcă treptele și traversează scena până la cortina colorată în roșu, alb și albastru care masca sistemul de sonorizare și panoul de control. Privi în sus, spre steagul atent rulat de deasupra.

Echipa ei se întrecuse pe sine. Ea se gândi că ar fi fost un eveniment cu adevărat spectaculos. Poate că nu era prea târziu să facă o propunere campaniei Stryker. Se întrebă dacă ar fi putut amâna demontarea până când ar fi putut contacta o persoană de la Stryker. Dacă putea să convingă pe cineva să vină aici pe chei pentru o demonstrație...

Gândurile îi fură întrerupte de scârțâitul buștenilor bătrâni. Simți un fior pe ceafă. O siluetă se contura în întuneric.

- Bolivar? Era și timpul să primești mesajul. Dar poate că e mai bine că ai întârziat puțin. Mă gândesc că ar putea fi o idee bună să îi sunăm pe oamenii de la sediul Stryker. Aș putea să îi conving să folosească toată instalația asta.

- Acesta e unul dintre lucrurile pe care mereu le-am admirat la tine, Olivia. Eleanor Lancaster ieși dintre umbre și se îndreptă spre scenă. Ai niște priorități clare. Cadavrul campaniei mele nici nu s-a răcit bine și tu deja plănuiești să faci profit din rămășițele sale.

- Eleanor! Olivia fu copleșită de vinovăție. Cuvintele ei păreau, fără îndoială, extrem de dure pentru o femeie care în această dimineață trebuia să fie foarte deprimată. Nu mă așteptam să fii aici. Ce faci aici?

- Am venit să-mi iau rămas-bun.

Eleanor se opri la baza scărilor scurte care conduceau spre podium. Ea apucă foarte strâns bareta de piele a genții de umăr. Îmbrăcată într-un sacou roșu, strâmt, cămașă albă și pantaloni bleumarin, cu părul strâns

la baza gâtului, arăta mai îngrijită și mai hotărâtă ca niciodată.

Nu mai radia aerul de eroină tragică pe care îl afișase la televizor cu o seară în urmă. Locul acestuia fusese luat de o aură familiară de hotărâre lucidă și energie charismatică, pentru care se remarcase atât de mult dintre ceilalți candidați.

- Știu că e o perioadă foarte grea pentru tine, spuse Olivia încet.

Zâmbetul lui Eleanor era lipsit de orice căldură reală.

- N-ai nici cea mai vagă idee.

Olivia avu brusc o senzație de răceală și fierbințeală. O cuprinse o neliniște.

Energia care mereu vibra în prezența lui Eleanor părea mai întunecată, mai intensă în această dimineață.

Instinctiv, Olivia făcu un pas înapoi. Mișcarea o aduse cu spatele de draperia din spatele scenei.

„Nu fii paranoică acum“, își spuse. „Fii calmă. Eleanor e puțin supărată. E foarte normal.“

Ea apucă marginea cortinei pentru a-și menține echilibrul.

- Știi, Eleanor, trebuie să spun că sunt puțin surprinsă de cât de repede ai renunțat la cursă. Credeam că vrei să rămâi în cursă și să lupți.

- N-ai nici o idee, nu? Eleanor deschise geanta și căută înăuntru. Nici nu bănuiești cât rău ai făcut?

- Despre ce vorbești?

- Ai dreptate. Aș fi putut câștiga alegerile, dacă aș fi rămas în cursă. Eleanor scoase un obiect din geanta de umăr. Dar tu ai făcut ca asta să fie imposibil. Ai stricat totul, Olivia! Fiecare plan la care am lucrat din greu. Și acum nu am de ales și trebuie să dispar. Lumina se reflectă ușor în pistolul din mână ei.

Olivia privi fix, nevenindu-i să creadă ce vedea. Înghiți cu noduri și strânse și mai tare cortina.

- Nu știu despre ce vorbești, șopti ea. „Bolivar și ceilalți trebuie să sosească din clipă în clipă“, se gândi ea. Tot ce trebuia să facă era să o țină ocupată pe Eleanor până veneau ei. Ai fi putut fi următorul guvernator al acestui stat. În câțiva ani ai fi putut ajunge președinte.

- Da. Eleanor zâmbi iar și începu să urce scările. Da, în mod sigur aș fi ajuns guvernator și aș fi putut să ajung până la Casa Albă. Dar, mulțumită ție, asta nu mai este posibil acum.

- De ce tot dai vina pe mine pentru problemele tale?

- Sunt și alții vinovați, desigur. Dar indiferent cum privești situația, îmi dau seama că tu ești la mijloc. Și tu vei fi cea care va plăti. Eleanor oftă. Din păcate, azi nu am timp să mă răzbun pe Sloan, deși, poate în viitor, voi avea ocazia să o fac.

- Răzbunare pentru ce, Eleanor?

- De unde să încep? Eleanor își încreți buzele. Să începem cu faptul că unchiul tău ți-a lăsat ție 49% din Glow, în loc să îți lase toată afacerea?

- Ce legătură are asta?

- Credeam că ești mai deșteaptă, Olivia. Folosește-ți capul. Am avut de ales dintre mulți consultanți de companie cu experiență. De ce crezi că am ales unul fără nici un portofoliu?

- Todd?

- Știi, nu m-au interesat doar ideile lui politice. Ea chicoti. A fost faptul că, prin tine, el era conectat la Glow, Inc. O companie care în următorul deceniu urma să facă mulți bani.

Olivia înțelese totul și se întunecă.

- Și dacă aveai de gând să ajungi la Casa Albă, aveai nevoie de mulți bani, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune că ai aranjat cumva ca unchiul Rollie să moară în acel accident cu balonul?

- Nu. Râsul lui Eleanor era profund și gutural. Nu am considerat necesar să îmi asum acest risc. Până la urmă, era un om foarte bătrân. Nu mai era mult până să moară sau să se retragă. În orice caz, compania trebuia să-ți rămână ție. Abia după moartea lui am aflat de înțelegerea lui cu Jasper Sloan.

- Nimeni nu a știut. Îmi spui că te așteptai ca eu să îți finanțez cariera politică?

Eleanor ridică din umeri.

- Ai o anumită reputație că vezi posibilitățile când vine vorba de viitorul altor oameni. Uite ce ai făcut

pentru Logan Dane și Crawford Lee Wilder. Și ești obsedată să ai grijă de familia ta.

Oliviei nu-i venea să creadă.

- Te-ai gândit că, dacă te măriți cu Todd, eu m-aș simți obligată să ajut la finanțarea aspirațiilor tale politice? De dragul lui?

- De ce nu? Ai fi asigurat și viitorul lui Todd, nu doar pe al meu. Fratele tău ar fi devenit celebru. Familia Chantry ar fi avut o legătură la Casa Albă, la putere. Ce soră nu ar finanța așa o carieră?

Olivia o fixă cu privirea.

- Eleanor, pentru o femeie deșteaptă, mă uimești. Este una dintre cele mai nebunești logici pe care mi-a fost dat să o aud.

- Nu, nu a fost ceva nebunesc. Dar dacă planul ar fi eșuat, aveam o salvare. Eleanor se opri lângă podium. Dacă nu ai fi cooperat, aș fi aranjat să scap de tine. Caz în care Todd ar fi căpătat controlul asupra Glow, Inc.

Olivia abia mai respira. Eleanor avea dreptate. Todd era singura persoană din familia Chantry care ar fi putut conduce Glow și toată lumea știa asta. Chiar dacă ar fi aranjat ca fiecare membru al clanului Chantry să dețină acțiuni, știa că rudele sale ar fi lăsat afacerea pe mâna lui Todd.

- Dar nu s-a întâmplat așa, spuse Olivia cu disperare. Unchiul meu și-a luat un partener. Acum Sloan are partea majoritară la Glow.

- Da. Asta a fost un șoc. Am făcut o încercare rapidă să-l îndepărtiez chirurgical pe Sloan cât a fost plecat din țară. Am crezut că orice investigație referitoare la un accident mortal al unui turist ar fi fost cel mult superficială în insula aia uitată de lume.

- Ai încercat să îl omori pe Jasper?

Eleanor zâmbi amar.

- Din păcate, Dixon a eșuat atunci. Nu am vrut să risc o altă încercare aici în Seattle pe durata campaniei. Eram cu toții prea mult în atenția presei. M-am hotărât să aștept până după alegeri înainte să fac altă mișcare ca să scap de Sloan. Dar lucrurile s-au complicat. Mai întâi Gill a încercat să îl șantajeze pe Dixon...

- Iar apoi Todd s-a hotărât că până la urmă nu vrea să se însoare cu tine.

- Mulțumită ție. Eleanor strânse pistolul cu putere. L-ai convins să nu o facă, nu-i așa?

- A luat singur decizia.

- Aiurea. Ai stricat și planul acesta, la fel cum ai stricat totul.

- De ce dai vina pe mine pentru tot?

- Pentru că în afară de mine, tu erai cea mai puternică piesă de pe această nenorocită tablă de șah.

Vocea lui Eleanor sună brusc plină de furie:

- Tu erai singura pentru care îmi făceam griji. Toți ceilalți puteau fi manipulați.

- La fel cum l-ai manipulat pe Dixon Haggard? L-ai folosit tot timpul, nu-i așa? șopti Olivia. Ai profitat de obsesia lui pentru tine. Pun pariu că l-ai convins să îți omoare soțul, nu-i așa?

- Dixon e un prost, dar are o singură mare calitate. Îmi este devotat orbește. Eleanor zâmbi fin. Își recontrolă furia. Din păcate, acum că a fost arestat, nu mai pot să depind de devotamentul lui. Avocatul lui l-a sfătuit, desigur, să nu mai vorbească, dar mai devreme sau mai târziu, Dixon va spune ceva care să mă implice și pe mine. Nu se va putea abține.

Olivia strânse cortina.

- Acesta este adevăratul motiv pentru care ai pus capăt campaniei, nu-i așa? Vei dispărea, pentru că ți-e teamă că Dixon va ceda în curând și le va spune polițiștilor că l-ai folosit ca mercenar.

- Nu există absolut nici o dovadă că l-am pus pe Dixon să scape de Richard sau că l-am trimis în Pelapili să-l omoare pe Sloan, dar odată ce începe să vorbească, mă va distruge.

- Deci, acum ești pe cale să pleci din oraș, așa e?

- Da. Ieri după-amiază am lichidat contul bancar al campaniei, înainte de conferința de presă. Într-o oră și jumătate avionul meu pleacă spre Caraibe. Mă îndoiesc că până diseară cineva îți va găsi cadavrul. Atunci, eu voi fi plecat de mult din țară.

Olivia mai făcu un pas înapoi.

- În orice clipă echipa mea trebuie să sosească.

- De dimineață când te-am văzut plecând de acasă și îndreptându-te spre chei, am presupus că vei veni aici să demontezi scena și echipamentele pentru evenimentul de strângere de fonduri. Așa că am sunat la studioul Light Fantastic.

- Ce le-ai spus colegilor mei?

- Le-am spus că sunt recepționista de la sediul campaniei Lancaster. I-am spus tânărului care a răspuns la telefon că tu ești acolo la sediu, vorbești cu fratele tău și că a intervenit ceva. Le-am spus că m-ai rugat să sun la tine la birou și să le transmit să-ți anuleze toate întâlnirile de dimineață.

- Dar Bolivar știe că trebuie să continue cu demontarea, zise Olivia.

- Persoana care a preluat mesajul a fost de mare ajutor. A întrebat dacă el și ceilalți trebuiau să continue proiectul de aici de pe chei. I-am spus că tu ai zis să aștepte până azi mai târziu.

Olivia mai făcu un ultim pas înapoi și atinse panoul de control, apoi întinse o mână să se stabilizeze.

Eleanor ridică pistolul și îl îndreptă spre inima ei.

- Este contul lui Dixon Haggard. Todd strânse furios din dinți. Studie extrasul de cont pe care îl avea în mână. Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care două mii de dolari din fondul de campanie au fost transferați în acest cont personal.

- Mie da. Jasper privi ecranul computerului. Două mii de dolari sunt suficienți pentru a acoperi costul unui zbor în Pelapili, o mașină de închiriat și câteva zile la hotel.

- Despre ce vorbești?

- Îți explic mai târziu. Jasper luă telefonul și formă numărul de la studioul Light Fantastic. Treci pe cealaltă linie. Sun-o pe Lancaster. Asigură-te că este încă acasă.

- Ea nu răspunde la telefon. Filtrează apelurile.

- Spune-i că e urgent. Jasper asculta apelul de la celălalt capăt al firului. Spune-i că tocmai a sunat un donator

mare și a promis că va dona bani gheață. Dacă este acolo, ar trebui să îi atragă atenția.

- Ești nebun? Ce se întâmplă aici? Cu toate astea, Todd luă telefonul. Formă repede numărul, ascultă nerăbdător câteva secunde și apoi vorbe. Eleanor, ridică receptorul dacă ești acolo. N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat. Banii curg în campanie.

La Light Fantastic însă nu răspundea nimeni. Oare asta era de bine sau de rău? se întrebă Jasper. Poate toată echipa era cu Olivia, caz în care ea ar fi în siguranță.

Sau poate era singură. Luă foc pe dinăuntru.

Răspunse o voce familiară, puțin stinsă.

- Light Fantastic. Zara la telefon. Vă pot ajuta?

- Zara, Jasper la telefon. Bolivar și echipa s-au dus cumva la depozit să se întâlnească cu Olivia?

- Nu, Olivia a trimis un mesaj spunându-ne să amânăm demontarea.

- La naiba! Jasper aruncă telefonul și se îndreptă spre ușă.

- Eleanor tot nu răspunde. Todd lăasă telefonul în furcă. Hei, unde pleci?

- La depozit. Jasper fugi prin biroul de afară, ignorând privirile speriate ale personalului.

- De ce? Todd se grăbi după el. Ce dracu' se petrece aici?

Jasper trânti ușa din față și înaintă pe trotuar.

- Tu mi-ai spus că orice cec sau transfer cu suma de peste două sute de dolari în acel cont ar trebui să aibă aprobarea scrisă a lui Eleanor, da?

- Da. Todd îl urmă pe Jasper până la mașină. Ce e cu asta?

Jasper deschise portiera șoferului, trecu la volan și băgă cheia în contact.

- Deci, dacă am dreptate și Dixon a folosit banii să zboare în Pelapili, atunci trebuie să presupunem că Lancaster l-a trimis acolo. Ea a fost cea care i-a autorizat transferul de fonduri care i-a permis să se ducă acolo.

- De ce ar face asta? Todd închise portiera, iar jeepul o luă din loc.

- Îți povestesc în drum spre chei.

Jasper trecu pe roșu la intersecție.

Începu să se roage în gând. Venele îi pulsau. „Nu va fi prea târziu. Nu poate fi prea târziu.“ Dar timpul nu ținea cu el. Simțea asta în oase.

Olivia abandonează slaba speranță că Bolivar, Bernie și Matty urmau să intre pe ușă și să o salveze. Pistolul din mâna lui Eleanor nu ezita.

- Eleanor, știi, ai fi devenit un guvernator interesant.

- Aș fi putut fi un guvernator grozav. Ochii lui Eleanor scăpărau de furie. Și un președinte și mai grozav. Statul acesta are nevoie de mine. Țara are nevoie de mine. Dar acum, din cauza ta, totul s-a terminat.

Olivia își adună gândurile.

- Eu mereu spun, oferă-i clientului ce vrea. Eleanor, vreau să știi că noi, la Light Fantastic, am planificat un final spectaculos pentru evenimentul de strângere de fonduri. Aș regreta să te văd plecând fără să vezi că ai primit ce-ai plătit.

Ea întinse o mână și apăsă un rând de butoane de pe panoul de control. Brusc se auzi o muzică marțială din boxele de o parte și de alta a scenei.

Tobe le tunau. Trompetele sunau. Notele înălțătoare ale corului cu o sută de voci umplură depozitul.

Sweet land of liberty

Muzica stridentă îi distruse lui Eleanor concentrarea pentru o secundă. Ea tresări.

- Oprește aia! Privirea ei se mută brusc spre cea mai apropiată boxă.

Olivia se aruncă de pe scenă. Ateriză greu pe unorman de cabluri electrice.

- Să te ia naiba, țara asta are nevoie de mine! țipă Eleanor.

Lumini roșii, albe și albastre scânteiară în întunericul cavernos al depozitului. Trântită pe cabluri, Olivia

privi în sus și văzu steagul uriaș desfășurându-se în toată splendoarea lui.

Land of the pilgrims' pride

Eleanor veni spre marginea scenei. Se uită în jos, căutându-și ținta.

Olivia se rostogoli de pe grămada de cabluri și se aruncă sub scenă, cu capul înainte. Luminile steagului creară o strălucire orbitoare care îi cufundă ascunzătoarele în umbră. Ea se putea târi de partea cealaltă, în apropierea treptelor.

Se opri când atinse cu mâna o bucată lungă de metal pe podea. Una dintre piesele de structură rămase de la construirea platformei asamblate de deasupra. O luă.

Se auzi alt strigăt în depozit, de data asta mai degrabă de spaimă decât de furie.

Eleanor trebuie să fi privit în sus și să fi văzut steagul coborând, se gândi Olivia.

Dar era prea târziu. Se auzi un zgomot puternic de prăbușire pe podeaua scenei când Eleanor, străduindu-se să se dea la o parte, își pierdu echilibrul și căzu.

Olivia se ridică de sub scenă, cu bara de metal în mână. Asta era singura ei șansă să încerce să îi ia pistolul lui Eleanor.

Dar când se ridică și se întoarse să evalueze situația, văzu că nu mai era atât de urgent să pună mâna pe pistol.

Eleanor era blocată sub steagul greu și nu se mișca. Scăpase pistolul când întinsese mâinile să amortizeze căzătura.

Steagul strălucitor lumina depozitul, iar muzica maiestuoasă continua să cânte, când, un moment mai târziu, ușa depozitului se deschise cu putere.

Olivia era în fața steagului luminos și privea cum Jasper și Todd se grăbesc spre ea. Tremura atât de puternic, încât atunci când Jasper ajunse la ea, îi căzu în brațe.

- Era și timpul să ajungi aici, partenere, șopti ea.

Brațele sale se strânseseră atât de puternic în jurul ei, încât multă vreme nu mai putu să spună nimic.

capitolul 32

A fost nevoie de ceva efort, dar Jasper se asigurase că pot prinde feribotul de la ora șase și un sfert spre Bainbridge în acea seară.

Amândoi aveau nevoie de liniștea insulei după nesfârșitele discuții cu poliția, telefoane și solicitări de interviuri. El era sigur că telefonul de la apartamentul Oliviei va suna toată seara.

Din câte știa el, nici presa și nici rudele Oliviei nu aveau numărul lui privat de pe insulă.

Se imbarcă și stăteau pe margine în timp ce feribotul se îndepărta de mal. Soarele de vară era încă sus pe cerul serii. O lumină caldă, aurie strălucea în ferestrele clădirilor înalte din centrul orașului. Jasper își puse brațul în jurul Oliviei și o trase aproape de el.

- Ea l-a trimis să te omoare. Olivia apucă balustrada foarte puternic. Ea credea că, dacă scăpa de tine printr-un fel de lovitură preventivă, ar fi fost mai ușor să controleze Glow.

Jasper simți tremurul ei.

- Ce plănuia să facă după ce Todd i-a spus că nu mai vrea să se însoare cu ea?

- Ea se aștepta ca Todd să rămână în campanie. Probabil credea că el nu putea să reziste ocaziei de a influența agenda politică națională pentru următorii ani. Credea că poate să-i manipuleze și să-i controleze pe toți.

- Trăia în lumea ei fantastică.

- Da. Olivia îl privi cu ochi uriași. Intenționa să încerce din nou să te omoare. Acum doar trăgea de timp până la alegeri. Nu voia să riște o a doua tentativă de crimă în timp ce campania era în atenția presei atât de mult.

Jasper o strânse în brațe.

- Iar când totul s-a prăbușit odată cu arestarea lui Dixon, a venit după tine ca să se răzbune. Nu știi prin ce-am trecut azi-dimineață când mi-am dat seama în sfârșit că trebuia să fie Eleanor cea care l-a trimis pe Haggard pe insula Pelapili. Însemna că ea era în spatele acestei povești.

- De unde ai știut că va încerca să mă omoare înainte să plece din oraș?

- Știam că va fi furioasă pentru că toate planurile ei s-au dus pe apa sâmbetei. Era o femeie foarte ambițioasă. Mi-era teamă că nu va putea să plece fără să lovească în singura persoană pe care putea să dea toată vina pentru tot ce a mers prost. Todd mi-a spus că ea te admira, că vedea în tine un spirit înrudit. O reflexie a ei. Era logic să se întoarcă împotriva ta când a eșuat.

Olivia zâmbi tremurat.

- Pentru un om de afaceri, ai analizat destul de bine motivațiile ei.

- Crede-mă, nu era nimic profund în motivațiile lui Eleanor.

- Era foarte orientată spre obiective, nu ai zice?

El dădu din cap.

- Era mai mult decât orientată spre obiective. Era un prădător. Și nebună de legat.

Olivia își odihni capul pe umărul lui.

- Nu pot să cred că am reușit să trecem prin toate astea fără ca nimeni să afle că Melwood Gill ne șantaja și pe noi, și pe Dixon Haggard.

- Aici se vede valoare muncii de echipă.

- Așa e. Deci, ce se va întâmpla în viitor dacă informația scapă din nou?

- Mă îndoiesc că se va întâmpla asta, dar dacă va fi așa, ne vom descurca. La naiba, împreună ne descurcăm cu orice.

- S-ar putea să ai dreptate aici.

Briza îi flutură părul. Câteva șuvițe de păr se încolăciră în jurul gâtului lui. El savură senzația mătăsoasă în timp ce privea luminile strălucitoare ale orașului retrăgându-se peste apele din golful Elliot.

- Azi m-ai speriat de moarte. El își menținu vocea foarte neutră, foarte calmă, pentru că altfel nu își putea controla furia și spaima care încă îl tulburau. Dacă nu te-ai fi salvat singură distrăgându-i atenția cu muzica și mișcarea aia cu steagul...

- M-ai fi salvat tu. Tu sau Todd.

- Am întârziat cu două minute. El o auzi cum își ține respirația și își dădu seama că o strângea în brațe puțin prea tare. Două minute nenorocite.

Ea îi apucă talia și îl îmbrățișă la rândul ei atât de tare, încât să îi amintească de coastele pe care și le lovise în lupta cu Dixon.

- Facem o înțelegere. Dacă îmi promiți că nu te mai gândești la acele două minute, eu o să încerc să nu am coșmaruri despre ce aproape s-a întâmplat pe insula Pelapili.

El reflectă la asta. Nu credea că se putea ține de promisiune. Amintirea despre cum aproape o pierduse se va stinge puțin în timp, dar nu va putea niciodată să uite pe deplin acea panică uriașă care îl făcuse să fugă din sediul Lancaster.

Dar știa că nici el, nici Olivia nu aveau de ales decât să lase în trecut aceste scurte întâlniri cu moartea. Oamenii de afaceri sunt optimiști înnașcuți. Ei privesc spre viitor, nu spre trecut.

- De acord, spuse el într-un final.

Ea ridică privirea. Ochii îi străluceau.

- Privește lucrurile astfel. De acum încolo, dacă vreunul din noi se trezește dintr-un coșmar despre ce aproape că a pățit celălalt, ne vom avea unul pe altul să ne strângem în brațe până adormim la loc.

Ceva în el se liniști la acest gând.

- Bine zis.

Rămaseră așa, îmbrățișați o vreme, apoi Jasper o sărută.

Două zile mai târziu, ușa de la biroul Oliviei se deschise. Ea ridică privirea din teancul de facturi împrăștiate pe masă și văzu cum șase dintre rudele ei marșară în cameră. Bolivar era în fruntea lor. După el urma Rose, Zara, Percy, Quincy și Barry, cu evidentă reticență. Nimeni nu zâmbea.

Ea oftă, lăsă jos pixul și se rezemă de spătarul scaunului.

- E despre picnicul Glow? Pentru că dacă da, vă promit că va fi cel mai bun de până acum. O formație de muzică, un bucătar nou și artificii.

Rose înaintă.

- Nu este despre picnic. Suntem aici să te întrebăm dacă zvonurile sunt adevărate.

- E vorba despre acele zvonuri despre experimentele mele secrete cu clonarea dinozaurilor sau cele despre decizia mea de a deveni astronaut?

Bolivar se sprijini cu mâinile de birou.

- Verișoară, nu este o glumă. Todd spune că tu și Jasper Sloan vă veți anunța logodna la picnicul anual al firmei Glow. Adevărat sau fals?

- Adevărat.

Zara scoase un mic chiot.

- O, Dumnezeuule, o faci pentru binele familiei, nu-i așa? Te vei sacrifica pentru a proteja Glow. Cât de incredibil de nobil din partea ta, dragă. Te înțeleg perfect, desigur. Este genul de lucru pe care l-ar fi făcut Sybil în *Crystal Cove*.

Quincy se foi. Schimbă o privire cu Percy și își îndreptă umerii.

- Suntem aici ca să îți spunem că nu trebuie să faci asta, Olivia. El făcu o pauză, plin de speranță. Decât dacă chiar vrei să faci asta, desigur.

Bolivar îl privi fix și apoi își întoarse atenția la Olivia.

- Quincy vrea să spună că nu vrem să faci asta pentru noi. Nu-i așa?

Percy își dresе glasul și se foi.

- Da, sigur. Nu trebuie să te măriți cu tipul acela decât dacă vrei tu.

Quincy se lumineă la față.

- Da. Dar dacă îl iubești pe Sloan sau crezi că e bun la pat sau ceva, noi suntem de acord cu asta.

- Noi nu am vrea să stăm în calea iubirii adevărate, desigur, spuse Zara încet.

- Da, sigur, adăugă Barry cu o notă de optimism. Nimic nu se compară cu dragostea adevărată.

Bolivar îi privi amenințător pe toți.

- Dar în mod clar nu vrem ca Olivia să se mărite cu Sloan de dragul nostru. Nu-i așa?

- Da, mormăi Quincy.

- Nu vrem să te simți presată, spuse Bolivar ferm.

- Da, sigur. Percy se strâmbă. Fără presiune.

Rose tuși slab.

- În mod clar noi nu vrem să suferi de pe urma unei alte căsătorii nefericite. Cu toate astea, aș vrea să evidențiez că trebuie menționat ceva despre o relație bazată pe interese comune, și nimic nu se compară cu coproprietatea unei companii mari precum Glow care să ofere o legătură puternică de...

- Pari atrasă de el, dragă. Zara o privi radios. Și dacă chiar așa este, desigur, atunci trebuie să îți urmezi inima.

- Vă mulțumesc. Olivia le zâmbi neutru celor din grup. Apreciez preocuparea voastră pentru fericirea mea.

- Pe de altă parte, spuse repede Percy, un simț de responsabilitate pentru familie este un lucru minunat.

- Sigur că este, adăugă Quincy. Unchiul Rollie ar fi fost cu adevărat mândru de tine.

Olivia zâmbi prietenos.

- Nu vă pot spune ce înseamnă pentru mine să am întreg sprijinul familiei mele pe tema asta.

- Hei, pentru asta este familia, o asigură Quincy.

Olivia se ridică în picioare.

- Să clarificăm ceva aici. Nu mă mărit cu Jasper Sloan de dragul familiei mele dragi. Nu mă mărit cu el nici pentru că unchiul Rollie ar fi vrut să fac asta. Nu mă mărit cu el ca să protejez Glow, Inc.

Mulțimea din fața biroului ei o privea fascinată.

Rose clipi.

- Dar intenționezi să te măriți cu el?

- Da.

Barry o privi confuz.

- Cum așa?

- Bună întrebare. Jasper se materializă în pragul ușii. El o privi pe Olivia peste capetele membrilor familiei Chantry. De ce te măriți cu el?

Se lăasă o tăcere apăsătoare.

Ca un mic banc de pești, membrii delegației Chantry se întoarseră și se uitară la Jasper. Atunci, fără un cuvânt, își întoarseră privirea înapoi la Olivia.

Ea îi zâmbi lui Jasper.

- Mă mărit cu el pentru că îl iubesc.

Echipa Chantry din fața ei rămase cu gura căscată.

Jasper îi ignoră. El nu își luă privirea de la Olivia. Expresia impenetrabilă din ochii lui dispăru. În ei ardea o căldură fermă.

- Mă bucur să aud asta, spuse el. Pentru că eu mă însor cu tine pentru un motiv similar. Te iubesc.

capitolul 33

- Era și timpul să te însori iar, unchiule Jasper. Paul privi deasupra mulțimii unde Olivia stătea de vorbă cu Andy Andrews. Îmi place de ea.

- Mă bucur să aud asta. Jasper urmări privirea lui Paul. Simți cum îl cuprinde o căldură curioasă. Își dădea seama că se obișnuia încet cu senzația de fericire și mulțumire. Nu o lua de bună niciodată, dar ajunsese în punctul în care putea să se încreadă în acest sentiment. Iar cu Olivia de partea lui, va dura.

Picnicul anual al Glow, Inc. era un succes. Mirosul de somon înăbușit și porumb copt plutea prin parcul aglomerat. Fanioanele fluturau de corturile colorate.

Copiii fugeau încolo și-ncoace. Majoritatea se jucau cu mostre ale celei mai noi linii de produse din divizia de jucării Glow: vehicule în miniatură care luminau instantaneu, de parcă ar fi fost proiectate pe altă planetă.

Pe o scenă decorată cu sute de produse Glow puternic luminate, muzicienii îmbrăcați în jeanși și cizme cântau o muzică country veselă.

- Dacă vrei să știi adevărul, a fost un fel de ușurare să aud că te vei însura cu Olivia. Kirby îl privi cu ochi serioși. În ultima vreme, eu și Paul am fost puțin cam îngrijorați.

Jasper ridică sprâncenele.

- Îngrijorați?

- Nu este normal pentru un bărbat de vârsta ta să locuiască singur, explică Kirby pe un ton didactic. Iar când i-ai vândut lui Al Sloan & Associates, am crezut că treci prin ceva mai mult decât o criză a vârstei mijlocii.

Paul strâmbă din nas.

- Kirby credea că te cufunzi în depresie. I-am spus că tu pur și simplu erai plictisit. Tot ce aveai nevoie era un nou țel în viață. Se pare că l-ai găsit.

- Da, spuse Jasper sec. În mod sigur l-am găsit.

Al Okamoto apăru lângă ei. Ținea în mâini două pahare de hârtie, iar pe unul i-l oferi lui Jasper.

- Mulțumesc. Jasper luă paharul. Se uită la el și văzu că era ceai cu gheață. Te simți bine?

- Petrecerea e grozavă, spuse Al. N-aș fi ratat-o pentru nimic în lume. Și deci, tu și Olivia când aveți de gând să faceți copii?

Jasper se uită la el.

- Copii?

- Da, știi tu. Al întinse o mână ca să arate un nivel scund, lângă piciorul lui. Oameni mici și scunzi, care se fac mari.

- Al are dreptate, încuviință Paul cu seriozitate. Vei fi un tată minunat. Eu și Kirby putem confirma.

- Da, spuse Kirby. Să te gândești la asta.

Paul zâmbi larg.

- Probabil încă ai toate cărțile acelea pe care le-ai folosit în primul an ca să ne crești pe mine și pe Kirby depozitate în subsol.

În ochii lui Al se citi amuzamentul.

- Nu sta prea mult pe gânduri. Până la urmă, nu înțineresti, știi.

- Mulțumesc că ai scos asta în evidență, Al.

Dar când o privi pe Olivia din nou, Jasper avu o scurtă viziune în care ea ținea la sân un copil mic, în timp ce organiza o producție Light Fantastic. El zâmbi în sinea lui în timp ce se simțea învăluit de un sentiment de mulțumire.

Se gândi că el și Olivia ar putea face copii. La naiba, împreună ar putea face orice!

- Când va avea loc marele anunț? întrebă Al.

Jasper se uită la ceas.

- Cred că Olivia a programat să începem în cinci minute. Suntem parte din spectacol.

- Haide, Olivia, dă-mi ceva util, se rugă Andy. O să te menționez din nou în *Hard Currency*.

- Nu știu ce altceva să îți spun, zise Olivia. Ai primit comunicatul de presă.

- Acolo scria doar că cei doi proprietari ai Glow, Inc. își vor anunța logodna azi la picnicul anual al companiei. Mare chestie! Eu caut unghiul de afaceri. Este asta o căsătorie clasică, de conveniență pentru a întări imaginea Glow în ochii potențialilor cumpărători sau investitori?

- Nu, spuse Olivia cu răbdare. Nu este o căsătorie de afaceri. Glow, Inc. va rămâne o afacere de familie.

- De unde știm asta?

Olivia îl privi fix.

- Andrews, știi ce? M-am cam săturat de interesul tău față de viața mea personală.

Jasper apăru în spatele ei. Zâmbi puțin amenințător spre Andrews.

- Fără alte întrebări de la presă. Aceasta ar trebui să fie o petrecere. O privi pe Olivia. Cred că este timpul să facem anunțul.

Ea privi spre scena unde muzicienii tocmai terminaseră un cântec.

- Este, cu siguranță. Ea-i permise lui Jasper să o ia de braț și să o conducă spre scena luminată. Bravo, spuse ea. Ca întotdeauna, ți-ai ales momentul perfect. Tocmai eram pe cale să-l stropesc pe Andy cu ceaiul meu cu gheață.

- Știu. Și deși sună tentant, nu cred că ar fi fost prea bine pentru imaginea companiei.

- Presupun că ai dreptate, spuse ea cu părere de rău.

- Mereu am dreptate în probleme de afaceri. De-aia am primit birou....

Olivia își astupă urechile cu mâinile

- Nu, nu spune asta. Nu mai suport.

- ...Biroul din colț, cu ferestre mari, termină el în timp ce o conduse pe treptele scenei. Că tot veni vorba, potrivit înțelegerii noastre de a discuta deciziile majore de afaceri ori de câte ori este posibil înainte de a le finaliza, am un aspect pe care vreau să îl aduc în discuție.

Precaută, ea își dădu mâinile de la urechi.

- Ce aspect?

El nu răspunse pe loc. Dar se opri în fața podiumului. Olivia privi marea de fețe ale prietenilor, familiei și angajaților Glow, Inc. Era conștientă de cât de bine se simțea azi. Se gândi că unchiul Rollie ar fi fost mulțumit, iar peste mulțimea care aștepta se lăsă tăcerea.

- Mă întrebam, spuse Jasper suficient de tare încât microfonul să capteze sunetele, ce părere ai dacă am face vreo doi copii?

Cuvintele răsunară din boxele aflate de o parte și de alta a scenei. Pentru o clipă, toată lumea, inclusiv Olivia, fu prea surprinsă să reacționeze.

Olivia își reveni prima. Își petrecu brațele pe după gâtul lui Jasper.

- Cred că este o idee minunată.

Jasper zâmbi larg. În loc să facă anunțul oficial al logodnei lor către mulțime, o luă pe Olivia în brațe și o sărută.

Mulțimea adunată în fața scenei izbucni în urale.

Cu coada ochiului, Olivia zări sloganul companiei scris cu litere luminoase deasupra. Asta spunea totul:

SPRE UN VIITOR LUMINOS.